

മലയാളസാഹിത്യം - 1
MALIA07(1)

**Common Course in Malayalam
for
BA/B.Sc
I Semester
Choice Based credit & Semester System
2019 Admission**

തയ്യാറാക്കിയത്,

രുഗ്മിണി. കെ
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളം
വിദ്യാഭ്യാസവിഭാഗം
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി
2019

ഉള്ളടക്കം

1. ആമുഖം
2. മൊഡ്യൂൾ 1
3. മൊഡ്യൂൾ 2
4. മൊഡ്യൂൾ 3
5. മൊഡ്യൂൾ 4

ആമുഖം

വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മലയാളസാഹിത്യത്തെ സാമാന്യമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പഠനപദ്ധതിയാണിവിടെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. മലയാളസാഹിത്യം-1 എന്ന ഈ കോമൺകോഴ്സ് മലയാളം ഐച്ഛികമായെടുത്ത് പഠിക്കാത്ത വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മാതൃഭാഷയോടും സാഹിത്യത്തോടുമുള്ള താല്പര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുതകുന്നതാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാഷാപ്രയോഗനൈപുണ്യം വളർത്തുക, വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലെ മലയാളസാഹിത്യത്തെയും അതിന്റെ ഭാഷാപ്രയോഗരീതികളെയും മനസ്സിലാക്കുക, കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തതലങ്ങൾ അറിയുകയും വിവിധ സാഹിത്യരൂപങ്ങളെയും വ്യവഹാരരൂപങ്ങളെയും പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്യുക എന്നതെല്ലാം വിശാലാർത്ഥത്തിൽ ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളായി വരുന്നു. ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എന്നിവരുടെ കവിതകൾ ഒന്നാമത്തെ മൊഡ്യൂളിലും, നാടൻപാട്ട്, വടക്കൻപാട്ട്, മാപ്പിളപ്പാട്ട് എന്നീ വാമൊഴിവ്യവഹാരരൂപങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ മൊഡ്യൂളിലും പരിചയപ്പെടുന്നു. മൂന്നും നാലും മൊഡ്യൂളുകളിൽ മലയാളചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധഘട്ടങ്ങൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കഥകൾ പരിചയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ മലയാളസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു സാമാന്യധാരണ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇതിലൂടെ ലഭിക്കുന്നു. സംഗ്രഹീത രൂപത്തിലാണ് ഈ കുറിപ്പുകൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

മൊഡ്യൂൾ -1

1. കാളിയമർദ്ദനം (കൃഷ്ണഗാഥ)

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി

കവിപരിചയം

ഉത്തരകേരളത്തിൽ പഴയ കുറുമ്പ്രനാട് താലൂക്കിലെ വടകരയിൽ ചെറുശ്ശേരി ഇല്ലത്താണ് ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി (1375-1475) ജനിച്ചതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ഒരില്ലം ഇന്ന് കാണാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് അത് പിന്നീട് നശിച്ചു പോയതാവാമെന്ന് കരുതുന്നു. ചെറുശ്ശേരിഇല്ലം പുനഃഇല്ലത്തിൽ ലയിച്ചുവെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ക്രി.വ.1466-75 കാലത്ത് കോലത്തുനാട് ഭരിച്ചിരുന്ന ഉദയവർമ്മൻ കോലത്തിരിയുടെ പണ്ഡിതസദസ്സിലെ അംഗമായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം എന്നതിന് കൃതിയായ കൃഷ്ണഗാഥയിൽത്തന്നെ സൂചനയുണ്ട്. രാജാവും കവിയും തമ്മിലുള്ള ചുതുകളിക്കിടയിൽ ഉത്തുത്തുത്തുതാളെയുന്ന് എന്നൊരു താരാട്ട് രാണി പാടിയതായും രാജാവ് അതനുസരിച്ച് കരുന്നീക്കി വിജയിക്കുകയും, ആ ഈണത്തിൽ ഒരു കാവ്യം രചിക്കാൻ പിന്നീട് രാജാവ് കവിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതായും മുള്ള ഒരു കഥയും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.

ഗാഥാപ്രസ്ഥാനം

ഗാഥ എന്ന വാക്കിന് ഗാനം എന്നർത്ഥം. പഴയകാലത്ത് ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ രചിച്ച കാവ്യങ്ങളെ പൊതുവെ ഗാഥ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതത്തിലാണ് ഈ പദം മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നത്. ഗാഢീര്യത്തേക്കാൾ ലാളിത്യത്തിനാണ് ഈ ഗാനരീതിയിൽ പ്രാധാന്യം. മലയാളത്തിന്റെ ലാളിത്യവും പ്രസന്നതയും തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കൃഷ്ണഗാഥയാണ് ഗാഥാപ്രസ്ഥാനത്തിലെ നടുനായകമായ കൃതി.

കൃഷ്ണഗാഥ

മധ്യകാല മലയാളത്തിന്റെ മികവുറ്റ രചനയായ കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്ക് കൃഷ്ണ പ്ലാട്ട് എന്നും പേരുണ്ട്. പാട്ടും മണിപ്രവാളവും അരങ്ങുവാണിരുന്ന കാലത്ത് ശുദ്ധമലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു മഹാകാവ്യം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ കൃതി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ മഹാകാവ്യങ്ങളെ മാതൃകയാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഈ കാവ്യരചന നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഗാനാത്മകവൃത്തമായ മഞ്ജരിയാണ് ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നതൊഴിച്ചാൽ മലയാളത്തിൽ മഹാകാവ്യലക്ഷണമുള്ള ആദ്യകൃതിയായി കൃഷ്ണഗാഥയെ കാണാം. ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിലെ കഥയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയിലെ പ്രമേയം. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ അവതാരം മുതൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം വരെയുള്ള കഥകളാണിതിലെ പ്രതിപാദ്യം. ആകെ നാല്പത്തിയേഴോളം കഥകളും എണ്ണായിരത്തി നാനൂറിനുമേൽ ഈരടികളുമായി ഇരുനൂറ്റിമുപ്പത് വൃത്തങ്ങളിലായി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതകാവ്യപാരമ്പര്യത്തെ അനുകരിക്കുമ്പോഴും മലയാളത്തനമിയും കേരളീയ സാംസ്കാരിക പ്രത്യേകതകളും ഈ കൃതിയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. പ്രാസങ്ങളോട് ഏറെ പ്രിയമുള്ള കവി ദിതീയാക്ഷരപ്രാസം വ്യാപകമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ധാരാളിത്തം കാണാം. ഉപമ, ഉൽപ്രേക്ഷ, രൂപകം മുതലായ അലങ്കാരങ്ങൾക്കാണിതിൽ പ്രാധാന്യം. ‘ഉപമാകാളിദാസസ്യ’ എന്നൊരു പ്രസിദ്ധ വാക്യമുള്ളപ്പോലെ ‘ഉൽപ്രേക്ഷാകൃഷ്ണഗാഥായാം’ എന്നൊരു വാക്യവും പ്രചരിച്ചുവരുന്നു. മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലും കാണാൻ കഴിയാത്ത തരത്തിലുള്ള മനോഹരമായ ഉൽപ്രേക്ഷകൾകൊണ്ട് സമ്പന്നമാണ് കൃഷ്ണഗാഥ. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഓരോ സർഗ്ഗവുമുടനീളം വസാനിക്കുമ്പോൾ, “ആജ്ഞയാ കോലഭൂപത്യ പ്രാജ്ഞസ്യോദയവർമ്മണകൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം” എന്ന പ്രസ്താവന കാണാം. അതുപോലെ, കാവ്യാരംഭത്തിൽ കാണുന്ന,

പാലാഴിമാതൃതാൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന
കോലാധിനാഥനുദയവർമ്മൻ
ആജ്ഞയെച്ചെൽകയാലജ്ഞനായുള്ള ഞാൻ
പ്രാജ്ഞാനെന്നിങ്ങനെ ഭാവിച്ചിപ്പോൾ

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നാണ് കവിയുടെ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ച സൂചനകൾ ലഭിക്കുന്നത്. ചെറുശ്ശേരിഭാരതം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കൃതി ഇദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നും അല്ലെന്നും ഉള്ള വാദഗതികളുണ്ട്.

കാളിയമർദ്ദനം

കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കൃഷ്ണന്റെ ബാല്യകാലലീലകൾ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമാണ് കാളിയമർദ്ദനം. ഗോപബാലന്മാരുമായി കാലിയെ മേച്ച് നാലഞ്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞ സമയത്ത് ഒരിക്കൽ ശ്രീകൃഷ്ണനും ബലരാമനുംകൂടി കാലികളുമായി കാട്ടിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. വളരെ സന്തോഷത്തോടെ അവർ നടക്കുന്നനേരത്ത് ഗോപബാലകരുടെ അഭ്യർത്ഥന മാനിച്ച് ധേനുക്കൻ എന്ന അസുരന്റെ താലവന (പനങ്കാട്) ത്തിൽനിന്ന് പഴങ്ങൾ പരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ധേനുക്കൻ ഒരു കഴുതയുടെ രൂപത്തിൽ വന്ന് ബലരാമനെ ചവിട്ടാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ അവന്റെ കാലിൽ പിടികൂടി ചുഴറ്റിയെറിയുകയും അവനെ കൊല്ലുകയും എന്നിട്ട് പനങ്കായകൾ എല്ലാവർക്കുമായി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ കൃഷ്ണൻ ഗോപികമാർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കുമെല്ലാം കണ്ണിനാനന്ദവും മനസ്സിനുല്ലാസവും നൽകി നടക്കവെ വെയിലേറ്റുതളർന്ന ഗോപബാലന്മാർ കാളിനിയുടെ കരയിലെത്തി. കാളിയെന്നെ കാളസർപ്പത്തിന്റെ വിഷംകലർന്ന ജലമാണവർ കോരിക്കൂടിച്ച് ദാഹംതീർത്തത്. വിഷമേറ്റ് അവരോരോരുത്തരായി വീഴാൻ തുടങ്ങി. പാവകളെപ്പോലെ വീണുകിടക്കുന്ന ഗോക്കളെയും ബാലകരെയും കണ്ട് കൃഷ്ണൻ വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണന്റെ പരിശ്രമത്തിൽ അവരെല്ലാവരും ആലസ്യം വിട്ടെഴുന്നേൽക്കുന്നു. ഇതിനുപിന്നിൽ കാളിയനാണെന്നും അവനെ കാളിനിയിൽനിന്നും

ഓടിച്ചില്ലെങ്കിൽ നാളെയും ഈ ഗതി വന്നുചേരുമെന്നും ചിന്തിച്ച് കൃഷ്ണൻ ഒരു നീല കടമ്പുമരത്തിൽ ചാടിക്കയറി താഴെയുള്ള നദിയിലേക്ക് ഒരു മഹാമേരു പർവ്വതമെന്നപോലെ ഊക്കോടെ ചാടി. ആ ശബ്ദംകേട്ട് കാളിയൻ വലിയ കോപത്തോടെ പുറത്തുവരുന്നു.

“ആരിന്നുവന്നതെന്നാലയം തന്നിലേ

ധീരനായ് കേവലം ചാവതിനായ്”

എന്നാണ് കാളിയൻ ചോദിക്കുന്നത്. കാളിയന്റെ വിഷശ്വാസമേറ്റ് സമീപമുള്ള വെള്ളമെല്ലാം തിളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. കറുത്ത വെള്ളത്തിൽക്കൂടെ അവൻ നീന്തിയടുക്കുന്ന നേരം ദൂരെ കൃഷ്ണനെക്കണ്ട് തിങ്കളെക്കണ്ട രാഹുവെപ്പോലെ കൃഷ്ണനുനേർക്കണഞ്ഞു. ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ മനോഹരമായ കൈകളാൽ തലോടപ്പെടുന്ന ആ പാദങ്ങളിൽ വർദ്ധിച്ച കോപത്തോടെ കടിച്ചതുംപോരാഞ്ഞ് കൃഷ്ണന്റെ മർമ്മങ്ങൾതോറും കടിക്കാൻ തുടങ്ങി. നിർമ്മലനായ ആ പൈതലിനോട് ഇത്തരമോരോ യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ട് പിന്നെ തന്റെ മസ്തകംകൊണ്ടും അടിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

2. ലക്ഷ്മണസാന്ത്വനം (രാമായണം-അയോധ്യാകാണ്ഡം)

തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ

കവിപരിചയം

മലപ്പുറം ജില്ലയിൽ തിരുർ തൃക്കണ്ടിയൂരിലെ തുഞ്ചൻപറമ്പാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ജന്മസ്ഥലം. എഴുത്തച്ഛന്റെ പേര്, കാലം, കുതികൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഏകാഭിപ്രായമല്ല നിലവിലുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഒരു നമ്പൂതിരിയും അമ്മ ചക്കാല നായർസ്ത്രീയുമാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. എഴുത്താശാന്മാരുടെ ജാതിയിൽ പിറന്ന ആളാണ് എഴുത്തച്ഛനെന്ന് ആർ.നാരായണപ്പണിക്കർ അനുമാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്ന വട്ടേ

ക്കാട്ട് നായർ തറവാട്ടിലെ ഒരംഗമാണ് എഴുത്തച്ഛൻ. പണ്ഡിതനായിരുന്നെങ്കിലും ശുഭ്രജാതിയിയിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ട് വേണ്ടത്ര അംഗീകാരം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ക്രി.വ. 1475-നും 1575-നും ഇടയിലാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവിതമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ യഥാർത്ഥ പേര് രാമൻ എന്നാണെന്ന് ആർ.നാരായണപ്പണിക്കർ പറയുന്നു, എന്നാൽ രാമാനുജൻ എന്ന പേരാണ് പൊതുവെ അംഗീകരിച്ചുപോരുന്നത്. ജ്യേഷ്ഠനും ഗുരുവുമായ രാമനെ അനുസ്മരിച്ചാണ് ഈ പേര് സ്വീകരിച്ചതെന്നും അതല്ല അധ്യാത്മരാമായണ കർത്താവായ രാമാനന്ദനെ അനുസ്മരിച്ചാണുണ്ടായതെന്നും രണ്ടു പക്ഷമുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ സന്യാസകാലത്തെ പേരാണ് രാമാനന്ദനെന്നും അതിനാലാണ് ചിറ്റൂരിലെ ആശ്രമത്തിന് രാമാനന്ദാഗ്രഹാരമെന്നു അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു.

ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം

ഏതാണ്ട് പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടോടെ ഇന്ത്യയിലുടനീളം ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്രാപിച്ചു. ശിവസ്തുതികൾ പാടിക്കൊണ്ടുള്ള നായനാർമാരും വിഷ്ണുസ്തുതികൾ പാടിക്കൊണ്ട് ആഴ്വാർമാരും സഞ്ചരിച്ചു. ഹിന്ദിയിൽ കബീർദാസ്, തുളസീദാസ്, സൂർദാസ് എന്നിവരും തമിഴിൽ കമ്പരും ഭക്തികാവ്യങ്ങൾ എഴുതി. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന് കേരളത്തിൽ വേരോട്ടം ലഭിച്ചത് മലയാളം ഒരു സ്വതന്ത്രഭാഷയെന്ന നിലയിൽ വ്യക്തിത്വംനേടാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്താണ്. കേരളത്തിന്റെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാന ചരിത്രത്തിൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർക്ക് വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. ക്രിസ്തുവർഷം 9-ാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന രാജാക്കന്മാരായ കുലശേഖര ആഴ്വാർ, ചേരമാൻ പെരുമാൾ, നായന്മാർ മുതലായവരുടെ സ്ത്രോത്രങ്ങൾ ഇതിൽ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 13-ാം ശതകത്തിൽ രാമചരിതകാരനും തന്റെതായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കൃതികളും അയ്യപ്പിള്ള ആശാന്റെ രാമകഥാപാട്ടും, ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥയുമെല്ലാം ഭക്തിയുടെ തുടർച്ചകളായി കണക്കാക്കാം. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വൈഷ്ണവ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അല

യൊലികൾ ഭാരതത്തിലെങ്ങും അലയടിച്ചുയർന്ന ഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിൽ അതിന്റെ നായകസ്ഥാനത്തേക്കുയർന്നത് എഴുത്തച്ഛനായിരുന്നു. സാംസ്കാരികമായി ജീർണ്ണാവസ്ഥയിൽ കിടന്നിരുന്ന കേരളീയ സമുദായത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ദൗത്യം നിറവേറ്റുകയായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛൻ.

കിളിപ്പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം

കിളിയെക്കൊണ്ട് പാടിക്കുന്ന പാട്ട് എന്ന നിലയിൽ കിളിപ്പാട്ട് എന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാവ്യപ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമാവുന്നത് എഴുത്തച്ഛനോടുകൂടിയാണ്. അതിനുമുമ്പും അരയന്നം, കുയിൽ, വണ്ട് മുതലായവയെക്കൊണ്ടൊക്കെ പാടിച്ചിരുന്ന സമ്പ്രദായം ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്നു. തമിഴിലും കിളിവിടുത്ത് എന്നൊരു സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ സ്ഥാനം നേടുന്നത് എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളിലൂടെയാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടുരീതി സ്വീകരിച്ചതിന് പല കാരണങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. അറംപറ്റാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയെന്നും സരസ്വതീദേവിയുടെ കയ്യിലുള്ള ശുകത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടെന്നും പുരാണകഥാകർത്താവായ ശുക മഹർഷിയെ ഓർത്തുകൊണ്ടാണെന്നും തമിഴിലെ പൈങ്കിളക്കണ്ണി, പരാപരക്കണ്ണി എന്നീ വൃത്തങ്ങളെ അനുകരിച്ചാണെന്നുമൊക്കെ പല വാദഗതികൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ അതിനൊന്നും വേണ്ടത്ര ആധികാരികതയില്ല. കിളിപ്പാട്ടിലുപയോഗിക്കുന്ന പല വൃത്തങ്ങൾക്കും തമിഴ് വൃത്തങ്ങളുമായി സാദൃശ്യമുള്ളതായി കാണാം. കേക, കാകളി, കളകാഞ്ചി, അന്നനട എന്നിവയാണ് പ്രധാന കിളിപ്പാട്ട് വൃത്തങ്ങൾ. എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികളിലൂടെ ഇവയ്ക്ക് വലിയ പ്രചാരം ലഭിച്ചു. പാട്ട്, മണിപ്രവാളം എന്നിവയുടെ സമൃദ്ധമായ മേളനത്തിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കാവ്യസരണിയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. എഴുത്തച്ഛന്റെ അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടും മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടും മാത്രം മതി കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തെ സമ്പന്നമാക്കാൻ.

ലക്ഷ്മണസാന്ത്വനം (അയോധ്യാകാണ്ഡം)

‘ലക്ഷ്മണവീരൻ സുമിത്രയാമമയെ ..... മുതൽ

രാഘവൻ തന്നെപ്പിരിഞ്ഞാൽ പൊറുക്കുമോ’ വരെ

അമ്മയായ സുമിത്രയെ ലക്ഷ്മണൻ കൗസല്യയുടെ കയ്യിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ട് വന്ദിച്ചപ്പോൾ സുമിത്ര തന്റെ മകനെ സന്തോഷത്തോടെ ആലിംഗനം ചെയ്ത് അനുഗ്രഹിക്കുകയും ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. നീ ജ്യേഷ്ഠനെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ട് പിരിയാതെ എപ്പോഴും മുമ്പേ നടക്കണം. രാമനെ സദാ ദശരഥനെന്നും എന്നെ സീതയെന്നും, വനത്തെ അയോധ്യയെന്നും കരുതണം. ഇക്കാര്യം ആത്മാർത്ഥമായി മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് നീ സുഖമായി പോയിവരിക. അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ശരിസാവഹിച്ച് ആദരപൂർവ്വം തൊഴുതിട്ട്, അമ്പും വില്ലും കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ട് ലക്ഷ്മണൻ ശ്രീരാമന്റെ അടുത്തെത്തി വണങ്ങിനിന്നു. ശ്രീരാമൻ സീതയോടും ലക്ഷ്മണനോടും കൂടി പിതാവിനെ വന്ദിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ, പൗരജനങ്ങളെ സ്നേഹപൂർവ്വം കടാക്ഷിച്ചു. സുന്ദരനും കുമാരനും നീലനിറംകൊണ്ട് മനോഹരമായ ശരീരത്തോട് കൂടിയവനും കാമദേവനു തുല്യനും അഭീഷ്ടങ്ങളെല്ലാം നൽകുന്നവനും സകല ലോകങ്ങൾക്കും ആനന്ദദായകനും ആത്മാരാമനും താമരക്കണ്ണനും ശിവനാൽ സേവിക്കപ്പെട്ടവനും എല്ലാ ലോകങ്ങളിലും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവനും ആയ ശ്രീരാമൻ, പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു നടന്നു പോകുന്നതുകണ്ട് ദുഃഖത്തോടുകൂടി പൗരന്മാർ പരസ്പരം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ‘കഷ്ടം; കഷ്ടം നോക്കൂ, ദൈവമേ! എന്താണിങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്’ സഹോദരനും ഭാര്യയുമൊന്നിച്ച് കല്ലും മുളളും കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ ദുർഘടമായ കാട്ടുവഴിയിലൂടെ, ചെന്താമരയ്ക്കു തുല്യമായ പാദങ്ങളുന്നി നിത്യവും നടക്കാൻ കല്പിച്ച രാജാവിന്റെ മനസ്സ് കഠിനംതന്നെ. ദശരഥനുള്ളതുപോലെ പുത്രവാത്സല്യം ഇന്നലെവരെ മറ്റാർക്കുമില്ലായിരുന്നു. ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഇങ്ങനെ തോന്നാൻ എന്താണ് കാരണം? ഇതുകേട്ട് മറ്റൊരാൾ പറയുന്നു-രാജാവ് കൈകേയിക്ക് രണ്ടു വരം

കൊടുത്തുവത്രേ. അതിനാൽ ശ്രീരാമൻ വനത്തിലേക്കു പോകുന്നു. അപ്പോൾ ഭരതൻ രാജ്യം ഭരിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമുക്കുകൂടെ വനത്തിലേക്കു പോകാം. ശ്രീരാമനെ പിരിയുന്നത് നാമെങ്ങനെ സഹിക്കും എന്നിങ്ങനെയുള്ള പൊതുജനസംസാരത്തോടെ ഈ ഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു. ലക്ഷ്മണൻ തന്റെ അമ്മയായ സുമിത്രയെക്കണ്ട് യാത്രാനുമതി വാങ്ങുകയും സുമിത്ര തന്റെ മകനെ സ്നേഹത്തോടെ ഉപദേശിച്ച് യാത്രയാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ സന്ദർഭം രാമായണത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠവും പ്രസിദ്ധവുമായ ശ്ലോകം അടങ്ങിയ ഭാഗംകൂടിയാണ്. രാമായണത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ശ്ലോകമേത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം തേടിയലഞ്ഞ വരരുചിയുടെ കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. വനവാസത്തിനായി പുറപ്പെടുന്ന രാമനോടും സീതയോടുമൊപ്പം തുണയായി പോകുന്ന ലക്ഷ്മണന് അമ്മ സുമിത്ര യാത്രാനുമതി നൽകുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് വരരുചി അന്വേഷിച്ച ശ്ലോകം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതം മൂലത്തിലെ ആ രാമായണ ശ്ലോകം ഇങ്ങനെയാണ്.

‘രാമം ദശരഥം വിദ്ധി
 മാം വിദ്ധി ജനകാത്മജാ
 അയോദ്ധ്യാമടവീം വിദ്ധി
 ഗച്ഛതാത യഥാസുഖം’

(ജ്യേഷ്ഠനെ അച്ഛനായ ദശരഥനായും ജ്യേഷ്ഠഭാര്യയായ സീതയെ അമ്മയായും വനത്തെ അയോദ്ധ്യയായും കരുതണം. ഇങ്ങനെ മനസ്സിലുറപ്പിച്ച് നീ സുഖമായി പോയ് വരിക എന്നർത്ഥം). ഈ സന്ദർഭത്തെയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിൽ ഇപ്രകാരം പുനരാവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

“അഗ്രജൻ തന്നെപ്പരിചരിച്ചപ്പൊഴു
 മഗ്രേനടന്നുകൊള്ളേണം പിരിയാതെ.
 രാമനെ നിത്യം ദശരഥനെന്നുള്ളി-
 ലാമോദമോടു നിരുവിച്ചുകൊള്ളണം.
 എന്നെജനകാത്മജയെന്നുറച്ചുകൊൾ
 പിന്നെയയോദ്ധ്യയെന്നോർത്തീടവിധെ.
 മായാവിഹീനമിവണ്ണമുറപ്പിച്ചു
 പോയാലുമെങ്കിൽ സുഖമായ് വരികതേ.”

രാമായണത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സന്ദർഭമായതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ ഭാഗം എഴുത്തച്ഛൻ കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. രാമായണം മൂലത്തിൽ നാല് വരികളുള്ള ശ്ലോകത്തെ എഴുത്തച്ഛൻ എട്ട് വരികളിലായി വിപുലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ജ്യേഷ്ഠനെയും ജ്യേഷ്ഠഭാര്യയെയും പരിചരിക്കുകയും അവർക്കു കാവലായിരിക്കുകയുമായിരുന്നു ലക്ഷ്മണന്റെ ദൗത്യം എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അക്കാര്യാതിന് ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ഇവിടെ വിവർത്തനം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഏതു ഭാഗമാണെങ്കിലും ശരി, ഇത്തരത്തിൽ ഔചിത്യപൂർണ്ണമായ വിവർത്തനമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ സവിശേഷത. ആവശ്യാനുസരണം ചില ഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തും ആവശ്യമില്ലാത്തവ ഒഴിവാക്കിയും സാരസമ്പൂർണ്ണവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു വിവർത്തനരീതിയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത് എന്ന് തെളിയിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാമായണം, മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടുകൾ. വിവർത്തനമായല്ല തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായ മൗലികകൃതികളായിത്തന്നെയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

3. ജ്ഞാനപ്പാന

പുന്താനം

കവിപരിചയം

കൃഷ്ണഭക്തിയുടെ കവിതയായ പുന്താനം നമ്പൂതിരി മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ പെരിന്തൽമണ്ണയ്ക്കടുത്തുള്ള കീഴാറ്റൂരിൽ പുന്താനം ഇല്ലത്താണ് ജനിച്ചത്. ഇല്ലപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ കവിയുടെ യഥാർത്ഥ പേര് അജ്ഞാതമാണ്. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതി മുതൽ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത കാലം കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ സമകാലികനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. അതിന് ഉപോദ്ബലകമായ ചില കഥകളും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. പാണ്ഡിത്യം കുറഞ്ഞ പുന്താനത്തിന്റെ ഭക്തിയാണ് മേൽപ്പത്തൂരിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തേക്കാൾ ഭഗവാന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന കഥ നിലവിലുണ്ട്. ഈ കഥ പ്രമേയമാക്കി വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ ഭക്തിയും വിഭക്തിയും എന്ന പേരിൽ ഒരു കവിത രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജ്ഞാനപ്പാന

(സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചു മുതൽ ..... നാം വൃഥാ... വരെ)

ജ്ഞാനപ്പാനയാണ് പുന്താനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ രചന. മലയാളത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട വേദം എന്ന് ഈ കൃതിയെ നിരൂപകർ വാഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതീവ ഋജുവും ലളിതവുമായ ഈ കാവ്യത്തിലെ ഒട്ടു മിക്ക വരികളും മലയാളികൾക്ക് സുപരിചിതമാണ്. പുന്താനത്തിന്റെ മറ്റു കൃതികളെപ്പോലെത്തന്നെ തീവ്രമായ കൃഷ്ണഭക്തിയാണിതിൽ. ഹൈന്ദവതത്വചിന്തയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹികവിമർശനമാണ് ജ്ഞാനപ്പാനയിലെ പ്രമേയം. അക്കാലത്തെ കേരളീയസമൂഹത്തിൽ നടമാടിയിരുന്ന ധനാർത്ഥി, അഴിമതി, അധികാരപ്രമത്തത, ഭക്തിലോപം തുടങ്ങിയവയ്ക്കെല്ലാമെതിരെ പ്രയോഗിച്ച അസ്ത്രമായിരുന്നു ഈ ലഘുകാവ്യം.

എഴുത്തച്ഛനെപ്പോലെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ട കവിയാണ് പുത്താനത്തെയും കാണുന്നത്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛനിലില്ലാത്ത പ്രത്യക്ഷമായ സാമൂഹിക വിമർശനം പുത്താനത്തിൽ കാണുന്നു. പുത്താനം കവിതയെ കണ്ടത് ഭക്തിസംവർദ്ധനത്തിനു മാത്രമല്ല സാമൂഹിക വിമർശനത്തിനും സമുദായനവോത്ഥാനത്തിനും കൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പുത്താനത്തെ മലയാളത്തിലെ ആദ്യസാമൂഹിക വിമർശകനായ കവി എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. സാമൂഹികവിമർശനത്തിന്റെ ഒരു തുടർച്ച പിന്നീട് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരിലൂടെയാണ് നാം കണ്ടത്.

സമകാലിക കേരളത്തിൽപ്പോലും പ്രസക്തമായിട്ടുള്ള പ്രമേയമാണ് ജ്ഞാനപ്പാനയിലേത്. മനുഷ്യന്റെ ധനാർത്ഥി, കാമാർത്ഥി മുതലായ അന്തമില്ലാത്ത ആർത്തികളേയും അഹങ്കാരത്തെയും നാട്യങ്ങളെയും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കായുള്ള കടിപിടികളെയുമൊക്കെ വിമർശനവിധേയമാക്കുകയാണ് കവി. എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമുള്ള പരിഹാരമായി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ഭക്തിയും വിരക്തിയുമാണ്. സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കായി കലഹിച്ച് നാണംകെട്ടുനടക്കുന്ന ഒരു കുട്ടർ മദവും മത്സരവും തലയ്ക്കു കയറിയവർ. ചിലർ സുഖങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സുന്ദരിമാരുടെ വീടുകൾ നോക്കി നടക്കുന്നു. അവർ കുഞ്ചിരാമൻമാരെപ്പോലെ കുരങ്ങുകളിക്കാൻവരെ തയ്യാറാകുന്നു. അധികാരമോഹം വളർന്ന നേതാക്കളെ പ്രീണിപ്പിച്ച് കോവിലകങ്ങളിലൂടെ ഉപജാപവുമായി നടക്കുന്നു വേറൊരു കുട്ടർ. മതത്തെപ്പോലും ഇത്തരം വേലകൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ചില മതപുരോഹിതന്മാർ. അത് കൊഞ്ചി വളർത്തേണ്ട പൈതലിനെ കഞ്ഞികുടിക്കാൻ വേണ്ടി വിൽക്കുന്നതുപോലെ അപഹാസ്യമാണ്. മാതാപിതാക്കളെ അവഗണിച്ച് സ്വന്തം കാര്യം മാത്രം നോക്കി നടക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. അഗ്നിസാക്ഷിയായി സ്വീകരിച്ച പത്നിയെ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കാണാൻ ചിലർ തയ്യാറാകുന്നില്ല. ഇത്തരക്കാരെ ഉപദേശിക്കാൻ ആരെങ്കിലും ചെന്നാൽ അവർക്കുനേരെ ശത്രുക്കളെപ്പോലെ കയർത്തുചാടുന്നു. വന്ദിക്കേണ്ടവരെപ്പോലും നിന്ദിക്കുന്നു. തന്നെക്കൊണ്ടാണ് ലോകം ഇങ്ങനെ

നിലനിൽക്കുന്നത് എന്ന് ഇവർ അഹങ്കരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ട് തലക്കനം കൂടി ബ്രഹ്മാവുപോലും തനിക്ക് വേലക്കാരനാണ് എന്ന് ചിലർ ചിന്തിക്കുന്നു. സമ്പത്തും പദവിയും നേടാൻവേണ്ടി ഇവർ അഗ്നിഹേത്രാദി യാഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. കച്ചവടത്തിലാണ് എല്ലാവരുടെയും കണ്ണ്. എന്തും കച്ചവടം ചെയ്ത് ലാഭം കൊണ്ടു ക എന്നത് മാത്രമാണ് ലക്ഷ്യം. സ്വർണ്ണം, രത്നം, കുതിര, ആന എന്നിവയെല്ലാം കച്ചവട ചരക്കാണ്. ചിലർ കപ്പലുണ്ടാക്കിയും ലാഭം കൊയ്യാൻ നോക്കുന്നു. ഇത്തരക്കാർക്ക് എത്ര കിട്ടിയാലും മതിയാകയില്ല. പത്ത് കിട്ടിയാൽ നൂറ് വേണമെന്നും നൂറു കിട്ടിയാൽ ആയിരം വേണമെന്നും ആയിരം കിട്ടിയാൽ പതിനായിരം എന്നിങ്ങനെ മനസ്സ് ആർത്തി പൂണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാവങ്ങൾ ചെന്നിരുന്നാലോ ഒരു പണംപോലും ഇവർ കൊടുക്കയില്ല. ചത്തുപോകുമ്പോൾ ഉടുത്ത വസ്ത്രം പോലും കൊണ്ടുപോകാൻ ഇവർക്കു കഴിയുമോ? മരണം അടുത്തുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും മോഹങ്ങൾ മണ്ടി മണ്ടി കരേറുകയാണ്. ഓണം കഴിഞ്ഞാൽ വിഷു. വിഷു കഴിഞ്ഞാൽ തിരുവാതിര, ജന്മദിനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു. ജീവിതത്തിൽ തനിക്കൊരു ഉണ്ണി ഉണ്ടായിക്കാണാൻ ആദ്യം കൊതിക്കും. പിന്നെ അവന്റെ പിറന്നാൾ, വേളി അതുകഴിഞ്ഞാൽ അവന്റെ ഉണ്ണിയുടെ പിറന്നാൾ. അങ്ങനെയിരിക്കവെ ചത്തുപോവുകയും ചെയ്യും. വിദ്യകൊണ്ട് അറിയേണ്ടത് അറിയാതെ വിദ്യാന്മാരായി നടിക്കുകയാണ് ചിലർ.

“ കുകുമത്തിന്റെ വാസമറിയാതെ
കുകുമം ചുമക്കുംപോലെ ഗർഭഭം ”

എന്നാണ് അവരെക്കുറിച്ച് പുത്താനം പറയുന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമറിയാതെ വ്യഥാ മത്സരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരോട്,

കൂടിയല്ലാ പിറക്കുന്ന നേരത്തും
“ കൂടിയല്ലാ മരിക്കുന്ന നേരത്തും
മധ്യേയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്ത്

മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനു നാം വ്യഥാ”

എന്നാണ് പുത്താനത്തിനു ചോദിക്കാനുള്ളത്. വളരെക്കുറച്ചുകാലം മാത്രം ഈ ലോകത്ത് കൂടിക്കഴിഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞുപോകുന്നവർ തമ്മിൽ എന്തിന് വൈരവും വിദ്വേഷവും പകയും മത്സരവുമെല്ലാം എന്നാണ് വിവേകികളായ കവികൾ എന്നും ചോദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

“പാമ്പർ പെരുവഴിയമ്പലം തന്നിലേ

താന്തരായ്ക്കൂടി വിയോഗം വരുമ്പോലെ”

എന്ന് എഴുത്തച്ഛനും ഇതേ ആശയംതന്നെ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെ രോഗാവസ്ഥയ്ക്കുള്ള മരുന്നായിരുന്നു ഇത്തരം കൃതികൾ. ഇന്നും കേരളീയസമൂഹത്തിന് ഇവ അത്യന്തം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് വാസ്തവം. എത്ര ചെറുതാണെങ്കിലും നല്ല കാവ്യങ്ങളുടെ പ്രസക്തി ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് ജ്ഞാനപ്പാന തെളിയിക്കുന്നു.

ലളിതമായ ഭാഷാപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് സംസ്കൃതപദങ്ങളെ പരമാവധി ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള തെളിഞ്ഞ കാവ്യരചനാശൈലിയാണ് പുത്താനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. ഗഹനമായ വേദാന്തചിന്തകളെ വളരെ ലളിതമായും ഹൃദയസ്पर्ശിയായുമാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എൻ.കൃഷ്ണപിള്ള പുത്താനത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്- “കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോൾ പൊതിരെ തല്ലുമേടിക്കുന്ന ആളുകളുടെ വിക്രിയകൾ പുത്താനം പറയുന്നത്, അലിവോടും സങ്കടത്തോടുമാണ് പുത്താനം ഓത്തില്ലാത്ത കുടുംബത്തിൽ പിറന്ന ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നും വിഭക്തിയല്ല ഭക്തിയായിരുന്നു പുത്താനത്തിന്റെ സിദ്ധിയെന്നും പുത്രദുഃഖത്താൽ വിരക്തനായ ശേഷമാണ് കൃതി രചിച്ചതെന്നും മറ്റുമുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ കൃതിയുടെ ആത്മാവിലേക്കുള്ള പ്രവേശനകവാടങ്ങളാണ്. തനി മലയാളിത്തം തുളുമ്പുന്ന സംഭാഷണഭാഷയും നാടോടിശൈലിയും സംക്ഷിപ്തതയും

ഭക്തിയുടെ പാരമ്യവും ജ്ഞാനത്തിന്റെ അഗാധതയും ആവിഷ്കാരത്തിലെ ആത്മാർത്ഥതയും ഒക്കെക്കൂടിചേർന്ന് ജ്ഞാനപ്പാനയെ മലയാളത്തിന്റെ മഹോപനിഷത്ത് ആക്കിയിരിക്കുന്നു.” പ്രാപഞ്ചികദുഃഖങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തിന് വളരെ ലളിതമായ മാർഗ്ഗമാണ് കവി ഈ കൃതിയിലൂടെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്.

3. രുഗ്മിണീസ്വയംവരം (ഓട്ടൻതുള്ളൽ)

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ

കവിപരിചയം

തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ കൊല്ലവർഷം 880-ൽ (ക്രി.വ.1705) പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ തിരുവിലാമലയ്ക്കു സമീപമുള്ള കിള്ളിക്കുറിശ്ശി മംഗലത്ത് കലക്കത്ത് ഭവനത്തിലാണ് ജനിച്ചത് എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. കുഞ്ചൻ, കൃഷ്ണൻ, രാമൻ തുടങ്ങിയ പല പേരുകൾ നമ്പ്യാരുടേതാണെന്ന അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. കുഞ്ചൻ എന്നത് സ്ഥാനപ്പേരാകാമെന്നും കുഞ്ഞ് എന്ന ഓമനപ്പേര് പിന്നീട് കുഞ്ചൻ എന്നായതാകാമെന്നും രാമനെന്നോ കൃഷ്ണനെന്നോ ആകാം യഥാർത്ഥ പേരെന്നുമൊക്കെയാണ് അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ. ഏതായാലും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ആശ്രിതനായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു ഇദ്ദേഹം എന്നത് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു. 1770-ൽ പേവിഷ ബാധയേറ്റ് അന്തരിച്ചതായും പറയപ്പെടുന്നു.

തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനം

കേരളത്തിലെ നാടോടികലാരൂപങ്ങളിൽ പലതിലും പലതരത്തിലുമുള്ള തുള്ളലുകൾ നിലനിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്നനിലയിൽ തുള്ളൽ എന്ന കലാരൂപം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കാലത്താണ്. തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെ സംബന്ധിച്ച് നിലവിലുള്ള ഐതിഹ്യം ഇപ്രകാരമാണ്. കൂത്തിന് മിഴാവു കൊട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന നമ്പ്യാർ ഉറക്കം തൂങ്ങു

നന്ത് കണ്ട ചാക്യാർ നമ്പ്യാരെ കണക്കറ്റ് ആക്ഷേപിക്കുന്നു. അപമാനിതനായ നമ്പ്യാർ അതിനുള്ള ഒരു പകരംവീട്ടൽ എന്ന നിലയിൽ അന്നു രാത്രിതന്നെ ഒരു തുള്ളൽക്കഥ നിർമ്മിച്ച് പിറ്റേദിവസം കുത്തിന്റെ സമയത്ത് കളിത്തട്ടിൽ കയറി തുള്ളൽ അവതരിപ്പിച്ചു. കുത്തിന്റെ കാണികളൊക്കെ തുള്ളൽ കാണാനായി ചെന്നിരുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. അതിശയോക്തിപരമായ ഈ കഥ എത്രമാത്രം വിശ്വാസയോഗ്യമാണ് എന്നറിയില്ല. എന്തായാലും ഒരൊറ്റ ദിവസംകൊണ്ട് ചിട്ടപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു കലാരൂപമല്ല തുള്ളലെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. ഒരുപക്ഷേ, ഏറെ നാളായി താൻ ചിട്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കലയെ പെട്ടെന്നൊരു അവസരം കിട്ടിയപ്പോൾ നമ്പ്യാർ അവതരിപ്പിച്ചതുമാവാം. ഹാസ്യപ്രധാനമായ ഒരു സാഹിത്യരൂപമാണ് തുള്ളൽക്കവിതകൾ. അതിനാൽത്തന്നെ അതിന് പെട്ടെന്ന് സ്വീകാര്യതയും ലഭിച്ചിരിക്കണം.

ദൃശ്യവും ശ്രാവ്യവുമായ ഒരു കലാരൂപമാണ് തുള്ളൽ. അമ്പലപ്പുഴ പ്രദേശങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പടയണി എന്ന പ്രാചീന കലാരൂപം പരിഷ്കരിച്ചാണ് തുള്ളൽ സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന വാദമുണ്ട്. പ്രാചീനകാലം മുതൽ അനുക്രമമായി വളർന്നു രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചുവന്ന ചില നൃത്തരീതികൾ തുള്ളലിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം.

തുള്ളൽ മുന്നൂവിധം

ശീതങ്കൻ, പറയൻ, ഓട്ടൻ എന്നിങ്ങനെ കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളുടെ ജാതിനാമം സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് നമ്പ്യാർ തുള്ളലുകൾക്ക് നാമകരണം ചെയ്തതെന്ന് ഏ.ഡി. ഹരിശർമ്മ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ പേരുകളിൽ നിന്നുതന്നെ അവരുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം മനസ്സിലാക്കാം. പറയൻ തുള്ളലിലെ വക്താവ് പറയനാണെന്ന് നമ്പ്യാർ തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ പറയൻതുള്ളലിന് ജാതിനാമവുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് പറയാം. എന്നാൽ ശീതങ്കൻ എന്ന പദത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. ശീതകശബ്ദത്തിന് മന്ദൻ, പലതും പറയുന്നവൻ,

ആലശീലമില്ലാത്തവൻ, തണുപ്പൻ എന്നിങ്ങനെ പല അർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട്. നമ്പ്യാർ സ്വയം മന്ദനെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ട് ശീതകശബ്ദം തുള്ളലിനോടു ചേർത്തുവെന്ന വാദമുണ്ട്. കേരളത്തിലെ പുലയരുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായി ശീതകൻ എന്ന പേര് വ്യക്തികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. പുലയരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന നൃത്തരീതികളിൽ കുരുത്തോല അലങ്കാരമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ശീതകൻതുള്ളലിലും തുള്ളൽക്കാർ കുരുത്തോലകൊണ്ടുള്ള വേഷം അണിയുന്നു. കൂട്ടനാടൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ പടയണിയെ അനുസരിച്ചതാണ് ശീതകൻ തുള്ളലെന്ന് ഡോ. എസ്. കെ. നായർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പറയൻ, ശീതകൻ എന്നിവയെ അപേക്ഷിച്ച് വേഗത കൂടുതലുള്ള തുള്ളലാണ് ഓട്ടൻ തുള്ളൽ അതുകൊണ്ടാവാം അതിന് ഈ പേര് ലഭിച്ചത്. കണിയാന്മാർ എന്ന പ്രത്യേക വിഭാഗം നടത്തിയിരുന്ന കോലൻ തുള്ളലിൽ നിന്നാണ് ഓട്ടൻതുള്ളൽ ഉണ്ടായതെന്ന് ഡോ. എസ്. കെ. നായർ പറയുന്നുണ്ട്. ഓട്ടൻതുള്ളലിന് ഓടനാടുമായും (കായംകുളം) ശീതകൻ തുള്ളലിന് ശീതകനാടുമായും (ദേശിങ്ങനാട്) പറയൻ തുള്ളലിന് പുറയനാടുമായും (പുറക്കാട്, അമ്പലപ്പുഴ) ബന്ധമുണ്ടെന്ന് എം.പി. ശങ്കുണ്ണി നായർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. തരം ഗിണി വൃത്തം ദ്രുതതാളത്തിലുള്ള വൃത്തമായതുകൊണ്ടു തന്നെ ഓട്ടൻതുള്ളലിലെ പ്രധാന വൃത്തമാണിത്. കാകളി, കേക, കളകാഞ്ചി തുടങ്ങിയ വൃത്തങ്ങൾ അല്പം വ്യത്യാസത്തോടെ ശീതകനിലും വക്ത്രവും മല്ലികയും പറയൻതുള്ളലിലും ഉപയോഗിക്കുന്നു.

തുള്ളലുകളിലെ വേഷവും ചടങ്ങുകളും

ശീതകൻ തുള്ളൽ

ഉച്ചതിരിഞ്ഞാണ് ശീതകൻതുള്ളൽ നടത്തുന്നത്. മുഖത്തു തേപ്പും മിനുക്കും പാടില്ല. കണ്ണെഴുതും വെളുത്തപൊട്ടുതൊടും തലയിൽ കറുത്ത ഊമാലാണ് കെട്ടുന്നത്. അതിനു മുമ്പായി കൊണ്ടുകെട്ടും. ഊമാലിനു മുകളിലും

മാറിലും കുരുത്തോലമാല അണിയുന്നു. ചിലമ്പും കെച്ചയും രണ്ടും കാലിലും കെട്ടുന്നു.

പറയൻ തുള്ളൽ

സർപ്പപത്തി മുടി ഇതിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ചുവന്ന പട്ടുതൊങ്ങലും ചാർത്തുന്നു. ഒറ്റക്കാലിൽ മാത്രമാണ് ചിലമ്പ് അണിയുക. അത് വലത് കാലിൽ ആയിരിക്കും. കെച്ചമണിയും അതേ കാലിൽത്തന്നെ കെട്ടുന്നു. കഴുത്തിൽ മാല ചാർത്തും ചന്ദനം പൂശും മുഖത്തുതേപ്പും മിനുക്കുമില്ല. കണ്ണെഴുതുക മാത്രമേ ചെയ്യൂ. കാലത്താണ് പറയൻ തുള്ളൽ നടത്തുന്നത്. ഒറ്റകാലിലെ നൃത്തമുള്ളൂ.

ഓട്ടൻതുള്ളൽ

ശിരസ്സിൽ മനോഹരമായ വട്ടമുടിയായിരിക്കും. മുഖത്തു പച്ചതേക്കും. കണ്ണും പുരികവും വാലുനീട്ടി എഴുതും. കണ്ണു ചുമപ്പിക്കുന്നതിന് ചുണ്ടപ്പുവിടും. കടകകങ്കണങ്ങളും നെഞ്ചുപലകയും പ്രത്യേകമുണ്ട്. കച്ചയും കെച്ചയും രണ്ടുകാലിലുമണിയും. 'അമ്പലപ്പുഴക്കോണകം' കൊണ്ടുള്ള ഉടയാടയാണ് ധരിക്കുന്നത്.

രൂഗ്മിണീസ്വയംവരം (ഓട്ടൻതുള്ളൽ)

കുണ്ഡിനവാസികൾ.....മുതൽ മോദിക്കേണമടുത്തു വിവാഹം വരെ.

പ്രാചീനകവിത്രയത്തിലെ ഏറ്റവും ജനകീയനായ കവി എന്ന ബഹുമതി കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ആസ്വാദനത്തിനു തക്ക കലയും സാഹിത്യവുമൊന്നും അന്ന് കൂടുതലായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതം എല്ലാറ്റിലും മേൽക്കോയ്മ നേടുന്നതായിരുന്നു അംഗീകൃതരീതി. എന്നാൽ നമ്പ്യാരാകട്ടെ സാമാന്യജനതയുടെ അസ്വാദന നിലവാരത്തിനുമേലുള്ള ഒരു കലാരൂപം തന്നെ വാർത്തെടുക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ട സാഹിത്യം അദ്ദേഹം എഴുതിയതും സാധാരണക്കാരുടെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ.

“ഭടജനങ്ങളുടെ നടുവിലുള്ളൊരു പടയണിക്കിഹചേരുവാൻ
 വടിവിയെന്നൊരു ചാരു കേരളഭാഷ തന്നെ ചിതംവരു
 കടുകടെപ്പുകുറിനസംസ്കൃതവികടകടുകുവികേറിയാൽ
 ഭടജനങ്ങൾ ധരിക്കയില്ല തിരിക്കുമൊക്കെയുമേറ്റുടൻ”

എന്ന് താൻ മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നിവിടെ നമ്പ്യാർ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. ഭടജനങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത് അന്നത്തെ സാധാരണ ജനങ്ങളെയാണ്. അത്തരം ആളുകളെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്ന ഭാഷ ലളിതവും മധുരവുമായ മലയാളം തന്നെയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. ‘മുല്ലപ്പൂമ്പൊടിയേറ്റുകിടക്കും കല്ലിനുമുണ്ടാമൊരു സൗരഭ്യം’ എന്ന മട്ടിലുള്ള എത്രയോ ലളിതവും മധുരവുമായ കവിവാക്യങ്ങൾ ഇന്നും നാം നിത്യജീവിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതും ആ കവിയുടെ ഇനിയും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ജനകീയതയെതന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പുതിയ പരസ്യവാചകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. “ജനഹൃദയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനൊരുക്കിയ സിംഹാസനങ്ങളിൽ കയറിയിരിക്കാൻ മുമ്പോ പിമ്പോ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല” എന്ന ഡോ. എം. ലീലാവതിയുടെ അഭിപ്രായം എത്രയും സാർത്ഥകമാണെന്നത്രെ ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

നമ്പ്യാരുടെ ഒട്ടുമിക്ക തുള്ളൽകൃതികളും ആരംഭിക്കുന്നത് ദേവതാസ്തുതിയോടുകൂടിയാണ്. രുഗ്മിണീസ്വയംവരം ഓട്ടൻതുള്ളലും അത്തരത്തിൽ ഒരു കൃഷ്ണസ്തുതിയോടുകൂടിയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്.

“അംബരനദീവാസനംബുജലോചനൻ

ചിന്മയൻ ജഗന്മയൻ കല്മഷവിനാശനൻ”

എന്ന സ്തുതിയിലെ ‘അംബരനദീവാസൻ’ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനാണെന്നാണ് നിരുപക മതം. അംബരനദി അഥവാ അംബരപ്പുഴയാണ് പിന്നീട് അമ്പലപ്പുഴയായതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. കവിയുടെ ഇഷ്ടദേവതയായ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനെ മറ്റു

പല കൃതികളിലും സ്തുതിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വൈകാരികതയും ഇത്തരം സ്തുതികളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണസ്തുതികളിലും കൃഷ്ണ വർണ്ണനകളിലും മൊക്കെ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ആത്മാർത്ഥതയും ആന്തരികമായ ഭാവതാളവും ദൃശ്യമാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ പാർത്ഥസാരഥി വർണ്ണനപോലെ രുഗ്മിണീസ്വയംവരം ഓട്ടൻതുള്ളലിലെ കൃഷ്ണന്റെ കേശാദിപാദവർണ്ണന നോക്കുക-

“പീലിത്തിരുമുടിയും മാലയും ചില്ലികളും
നീലോൽപലത്തെ വെല്ലും ലോചനപ്രഭാവവും
ചേലൊത്ത നാസികയും ബാലത്തരുണിമാർത്തൻ
ചേതസ്സെ വഞ്ചിച്ചിടും ലോലമാമയരവും”

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്ന സാമാന്യം ദീർഘമായ വർണ്ണനാസ്തുതിയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സർവ്വാലങ്കാരവിഭൂഷിതമായ രൂപമാണ് ഇവിടെ വാങ്മയ ചിത്രമായി വരച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഭക്തിയും ഹാസ്യവുമെന്നല്ല ഏതു രസവും നമ്പ്യാരുടെ തൂലികക്കിണങ്ങുമായിരുന്നു. തുള്ളലുകൾ പൊതുവെ ഹാസ്യരസപ്രദാനമാണ്. കവി തോലനിൽ തുടങ്ങി ചമ്പുകാരന്മാരിലൂടെയും ചാക്യന്മാരിലൂടെയും വളർന്ന് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരിലൂടെ കരുത്തുനേടി. ഇ.വി. കൃഷ്ണപിള്ള, സഞ്ജയൻ എന്നിവരിലൂടെ പുതിയ രൂപഭാവങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ട് വി.കെ.എൻ വരെയുള്ള വലിയൊരു പാരമ്പര്യം ഈ ഹാസ്യസാഹിത്യത്തിനു മലയാളത്തിലുണ്ട്. ഇതിൽ ഹാസ്യസാമ്രാട്ടായി പ്രതിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ളത് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തന്നെയാണ്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയാണ് നമ്പ്യാർ തന്റെ കൃതികളിലൂടെ ഹാസ്യാത്മകമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. തന്റെ സാമൂഹിക വിമർശനം കൂടുതൽ ശക്തവും രസനീയവുമാക്കാൻ നമ്പ്യാർ കണ്ടെത്തിയ മാർഗ്ഗം പുരാണകഥകളുടെ പുറത്തോടിനുള്ളിൽ സമകാലികാവസ്ഥയെ അവതരിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ കാലത്തിന്റെയും ദേശത്തിന്റെയും അതിർത്തികളെ അദ്ദേഹം ബോധപൂർവ്വം ലംഘിച്ചു. ദേവലോകത്ത് ചക്കിപ്പെണ്ണം ചിരുതപ്പെണ്ണം മറ്റും കാണപ്പെടുന്നതും ദുര്യോധനന്റെ പടയിലെ നായന്മാർ

തോക്കുമായി നടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുള്ള യുക്തിരാഹിത്യങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ നമ്പ്യാർക്ക് ഒട്ടും മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമൂഹ്യവിമർശനം മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സ്വന്തം സമുദായത്തിനകത്തെ കൊള്ളരുതായ്മകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഏറെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നായന്മാരെ പരിഹസിക്കാൻ കിട്ടുന്ന ഒരവസരവും അദ്ദേഹം വെറുതെ കളഞ്ഞില്ല. രുഗ്മിണി സ്വയം വരത്തിൽ നിന്നുള്ള ഈ പാഠ്യഭാഗവും നമ്പ്യാരുടെ സാമൂഹ്യവിമർശനത്തിന്റെ നല്ലൊരു മാതൃകയാണ്.

കഥാസന്ദർഭം

വിദർഭയിലെ രാജാവായ ഭീഷ്മകൻ രുഗ്മി, രുഗ്മരഥൻ, രുഗ്മബാഹു, രുഗ്മകേശൻ, രുഗ്മമാലി എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു പുത്രന്മാരും രുഗ്മിണി എന്ന പുത്രിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ബാല്യം മുതൽ ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റി കേട്ടിരുന്ന രുഗ്മിണി അദ്ദേഹത്തിൽ അനുരക്തയാവുന്നു. ഒരിക്കൽ നാരദമഹർഷി വിദർഭരാജധാനി സന്ദർശിച്ച സമയത്ത് പലതും സംസാരിച്ചിരിക്കെ രുഗ്മിണിയുടെ വിവാഹകാര്യം ചർച്ചയാവുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണനാണ് അവൾക്കുപറ്റിയ വരൻ എന്ന് നാരദൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സഹോദരനായ രുഗ്മിക്ക് ശ്രീകൃഷ്ണനോട് വെറുപ്പായിരുന്നു. തന്റെ സുഹൃത്തായ ചേദിരാജാവ് ശിശുപാലന് അവളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാനായിരുന്നു രുഗ്മിക്ക് താൽപര്യം. സഹോദരിയ്ക്കു പറ്റിയ വരനെ കണ്ടെത്താൻ രുഗ്മിയോട് അച്ഛൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തുന്ന സന്ദർഭമാണിത്. സർവ്വഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ മനുഷ്യർ ഭൂമിയിൽ കുറയുമെന്നും ഓരോ മനുഷ്യർക്കും ഓരോരോ കുറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് രുഗ്മിയുടെ മതം. സകല മനുഷ്യരിലും കുറ്റങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അവസാനം ശിശുവായ തന്റെ സോദരിയുടെ പതിയാകാൻ ശിശുപാലനാണ് എന്തുകൊണ്ടും യോഗ്യൻ എന്നാണ് രുഗ്മി അച്ഛനെ അറിയിക്കുന്നത്. അതങ്ങനെത്തന്നെ എന്ന് പിതാവും

സമ്മതിക്കുന്നു. രുഗ്മിണിയുടെ സഖിമാർ ഈ വിവാഹവിശേഷങ്ങൾ അവളെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുരാണകഥാസന്ദർഭമാണിതെങ്കിലും ഒരു കേരളീയഗൃഹത്തിൽ നടക്കുന്ന വിവാഹാലോചനായോഗമായി തോന്നിപ്പിക്കും വിധമാണ് നമ്പ്യാർ ഈ രംഗം പുനരാവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജാതിശ്രേഷ്ഠതയും മറ്റുവിധ എല്ലാ ഗുണഗണങ്ങളുമിണങ്ങിയ വരനെയാണ് അച്ഛനും സഹോദരന്മാരും കൂടി രുഗ്മിണിക്കായി തേടുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യനെയും തന്റെ മകൾക്കായി ബോധിക്കാത്ത പിതാവിനോട് രുഗ്മി പറയുന്നത്-

കുറ്റം കൂടാത്തുള്ള നരന്മാർ
കുറയും ഭൂമിയിലെന്തുടെതാത!
ലക്ഷം മാനുഷർകൂടുമ്പോളതിൽ
ലക്ഷണമുള്ളവരൊന്നോരണ്ടോ”

എന്നാണ്. പിന്നീട് മനുഷ്യരുടെ പലവിധ ദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി എണ്ണിയെണ്ണി പറയുന്നു. സുഹൃത്തായ ശിശുപാലൻ മാത്രമാണ് അവൾക്ക് യോജിച്ചതെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നു. അതു തന്നെ അച്ഛനും സമ്മതിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ‘മൂപ്പിന്നും പുനരെ മയുമങ്ങിനെ’ തീരുമാനിച്ചുറപ്പിച്ച വിവാഹക്കാര്യം നാടുനീളെ പ്രചരിച്ചെങ്കിലും തോഴിമാരാണ് രുഗ്മണിയെ അറിയിക്കുന്നത്. ഏതു കഥയാണെങ്കിലും അതിൽ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു പരിച്ഛേദത്തെ ഹാസ്യാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ നമ്പ്യാർക്കുള്ളത്ര പ്രാവീണ്യം അക്കാലത്തെ മറ്റ് കവികളിലൊന്നും തന്നെ കാണാൻ കഴിയില്ല. ചിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചിന്തിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതി.

“ചിരിക്കുന്ന കഥകേട്ടാലിരിക്കും
ആയതല്ലെങ്കിൽ തിരിക്കും”

എന്ന ബോധ്യം നന്നായുണ്ടായിരുന്നു നമ്പ്യാർക്ക്.

ചോദ്യങ്ങൾ

1. ജീവനും കൂടാതെ കേവലം ഭൂമിയിൽ പാവകൾ വീണുകിടക്കും പോലെ - സന്ദർഭവും സ്വാരസ്യവും വ്യക്തമാക്കുക.
2. ഗാഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ കൃഷ്ണയിലെ കാളിയമർദ്ദനത്തെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.
3. ചെറുശ്ശേരിയുടെ കാവ്യശൈലി ഈ പാഠഭാഗത്ത് എത്രത്തോളം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്? ചർച്ച ചെയ്യുക.
4. “രാമനെ നിത്യം ദശരഥനെന്നുള്ളി-
ലാമോദമോടു നിരുപിച്ചുകൊള്ളണം” ഈ വരികളിലെ സന്ദർഭവും സ്വാരസ്യവും വ്യക്തമാക്കി ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം വിലയിരുത്തുക.
5. എഴുത്തച്ഛന്റെ വിവർത്തനരീതി രാമായണപാഠഭാഗത്തെ മുൻനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുക.
6. കിളിപ്പാട്ട് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ ലക്ഷ്മണ സാന്ത്വനത്തെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.
7. വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ
വിദ്വാൻമാരായ് നടിക്കുന്നിതു ചിലർ - ഈ വരികളുടെ സന്ദർഭവും സ്വാരസ്യവും വ്യക്തമാക്കുക.
8. ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ടു കുന്തിച്ചുകുന്തിച്ചു
ബ്രഹ്മാവുമെനിക്കൊപ്പായെന്നു ചിലർ - ഇവിടെ തെളിയുന്ന സാമൂഹിക വിമർശനം പരിശോധിക്കുക.

9. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയെ പുത്താനം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

10. കുറ്റം കൂടാത്തുള്ള നരന്മാർ

കുറയും ഭൂമിയിലെന്യുടെ താത !

- സന്ദർഭവും സ്വാഭാസ്യവും വ്യക്തമാക്കുക.

11. പുരാണകഥാസന്ദർഭങ്ങളെ പോലും കേരളീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ പാടവത്തെ പാഠ്യഭാഗത്തെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.

12. ഹാസ്യാത്മകമായി സാമൂഹിക വിമർശനം നടത്തുന്നതിൽ കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ എത്രമാത്രം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്? - വിശകലനം ചെയ്യുക.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഡോ:എം. ലീലാവതി, കവിതാസാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 1998.
2. ഡോ: കല്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ, മലയാളസാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2000.
3. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, കൈരളിയുടെ കഥ.
4. പുത്താനം, ജ്ഞാനപ്പാന.
5. ഡോ: അമ്പലപ്പുഴ ഗോപകുമാർ, കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ (പഠനം), എസ്.പി.സി. എസ്, കോട്ടയം, 2015.
6. ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, ഭാഷയും സാഹിത്യവും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

മൊഡ്യൂൾ - 2

കേരളത്തിലെ നാടൻപാട്ടുകൾ

നാടൻ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും ചൈതന്യം കലർന്നവയാണ് നാടൻ പാട്ടുകൾ. സമൃദ്ധമായ ഒരു നാടൻ പാട്ടുപാരമ്പര്യമാണ് കേരളത്തിനുള്ളത്. തെക്കൻ പാട്ടുകൾ, വടക്കൻപാട്ടുകൾ, ഇടനാടൻപാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ പ്രാദേശികമായ വർഗ്ഗീകരണം ഇവയ്ക്കുണ്ട്. വീരചരിതങ്ങളാണ് ഇവയുടെ പ്രതിപാദ്യം. വടക്കൻപാട്ടുകളെ പുത്തൂരം പാട്ടുകൾ, തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ ഒറ്റപ്പാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ വർഗ്ഗീകരിക്കാം. തെക്കൻ പാട്ടുകളിൽ രാമകഥപ്പാട്ട്, ഇരവികുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോര് എന്നിവയും പ്രധാനമാണ്. മാപ്പിളപ്പാട്ടുപോലുള്ള സാമുദായികഗാനങ്ങളും മറ്റനേകം അനുഷ്ഠാനപ്പാട്ടുകളുമെല്ലാം നാടൻ പാട്ടുകളിൽപ്പെടും. തൊഴിൽപരം, വിനോദപരം, അനുഷ്ഠാനപരം, ചരിത്രപരം എന്നിങ്ങനെയും നാടൻ പാട്ടുകളെ തിരിക്കാം. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളുടെ സൂചകങ്ങളാണ് നാടൻ പാട്ടുകൾ. കേരളത്തിന്റെ നാടോടി സംസ്കൃതിയിൽ നാടൻ പാട്ടുകൾക്ക് വലുതായൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. കാർഷികവൃത്തിയുടെയും മറ്റും അധ്വാനഭാരം ലഘൂകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പ്രാഥമികമായ നാടൻപാട്ടുകളുടെ ധർമ്മം. പിന്നീടാവാം അത് തൊഴിലാളി-കീഴാള വർഗ്ഗങ്ങളുടെ തനത് ജീവിതാവസ്ഥകളുടെയും ജന്മി അധീശവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ചൂഷണങ്ങളുടെയും അതിനെതിരായ പ്രതിരോധത്തിന്റെയുമൊക്കെ പാട്ടുകളായിത്തീരുന്നത്.

എന്തു തന്റെ തീണ്ടലാണ്

മേലാളനായ ജന്മി കീഴാളനായ കർഷകനോട് കാണിക്കുന്ന അധിപതയെതിരായ ഒരു നാടൻ പാട്ടാണ് ഇത്. പുലരുമ്പോൾ തൊട്ട് രാവിലെ വരെ അധ്വാനിച്ച് ജന്മിയ്ക്ക് വിളവുണ്ടാക്കി പത്തായത്തിൽ നിറച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത് കീഴാ

ഉന്നാണ്. പത്തായത്തിൽ വിളവ് നിറക്കുമ്പോൾ കീഴാളന് അയിത്തമില്ല. എന്നാൽ അതു കഴിഞ്ഞാൽ അയാൾക്ക് അയിത്തമാണ്. തമ്പുരാൻ വരുമ്പോൾ അയാൾ വഴിമാറിക്കൊള്ളണം. ഇത് എന്തുതരം തീണ്ടലാണ് എന്നാണ് അടയാളന്റെ ചോദ്യം. അടയാളവർഗത്തിന്റെ അടക്കിവെച്ച ദുഃഖവും അമർഷവുമെല്ലാം ഘനീഭവിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു നാടൻ പാട്ടാണിത്. ഈ അമർഷം തത്വചിന്താപരമായ ഒരു തലത്തിലേക്കു കൂടി വികസിക്കുന്നുണ്ട് ഈ പാട്ടിൽ.

“എന്തു തന്റെ തീണ്ടലാണ് തമ്പുരാന്റെ തീണ്ടല്”?

.....

മാറടാ മാറടാ മാറടങ്ങട്ട് മാറടാ.....

മാറടാ മാറടാ പാക്കനാരേ മാറടാ.....

എന്നവരികളിൽ നിന്നും പാക്കനാരും തമ്പുരാനും (ജന്മി) തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് കവിത വികസിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അയിത്തത്തിന്റെ നിരർത്ഥകത പറയുന്ന പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലം കഥയിലെ ഒരു കഥാപാത്രമാണ് പാക്കനാർ. വരരുചി എന്ന ബ്രാഹ്മണന് പഞ്ചമി എന്ന പറയിയിലുണ്ടായ പന്ത്രണ്ട് മക്കളിൽ ഒരാൾ. പന്ത്രണ്ട് മക്കളിൽ ഓരോരുത്തരെയും ഓരോ സ്ഥലത്ത് ഉപേക്ഷിച്ച് പോയപ്പോൾ ഓരോരോ ജാതിക്കാർ എടുത്ത് വളർത്തി അങ്ങനെ പന്ത്രണ്ട് ജാതികളായി അവർ വളർന്നു. ഏറ്റവും മൂത്തയളെ ബ്രാഹ്മണൻ വളർത്തിയപ്പോൾ അയാൾ ബ്രാഹ്മണനായി. മേഴത്തോൾ അഗ്നിഹോത്രിയായറിയപ്പെട്ടു. പാക്കനാരും നാരാണത്തു ഭ്രാന്തനുമൊക്കെ കീഴാളരായി മാറി. ഇങ്ങനെ ജാതിയതയുടെയും തീണ്ടലിന്റെയുമൊക്കെ അർത്ഥശൂന്യത ഇതിലധികം പറയുന്ന മറ്റൊരു കഥയില്ല. തീണ്ടലിനെതിരായ പാട്ടിൽ ഇത് ഉൾപ്പെടുത്തിയത് എത്രയും ഉചിതമാണ്. തീണ്ടലിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ ഒരു ചോദ്യത്തിലൂടെ ശങ്കരാചാര്യരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയ ചണ്ഡാളന്റെ കഥകൂടി ഇവിടെ ചേർത്തുവായിക്കാം. ശങ്കരാചാര്യർ ചണ്ഡാളനോട് തന്നെ തീണ്ടാതെ വഴിമാറാൻ കല്പിച്ചുവെത്ര? അപ്പോൾ ചണ്ഡാളൻ തിരിച്ചുചോദിച്ചു. എന്താണ് മാറേണ്ടത് ദേഹമോ ദേഹിയോ? ശരീര

ത്തിനാണോ ആത്മാവിനാണോ തീണ്ടൽ? ഈ ചോദ്യത്തിനുമുന്നിൽ ഉത്തരം മുട്ടിയ ശങ്കരാചാര്യർക്ക് തന്റെ തെറ്റു മനസ്സിലായി. ആ തിരിച്ചറിവിൽ എഴുതിയ അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ മനീഷാപഞ്ചകം എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഈ ചണ്ഡാളൻ ശിവൻ രൂപം മാറിവന്ന് ശങ്കരനെ പരീക്ഷിച്ചതാണെന്ന ഭാഷ്യവുമുണ്ട്. നവോത്ഥാനകാല ഘട്ടത്തിൽ പണ്ഡിറ്റ് കെ.പി. കരുപ്പൻ ജാതിയ്ക്കെതിരായി എഴുതിയ ജാതിക്കുമ്മി യിലും ഈ കഥയാണ് എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

ഈ പാട്ടിൽ പാക്കനാർ, ജന്മി എന്നീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളാ യാണ് വരികൾ രൂപം കൊള്ളുന്നത്. 'മാറടാ...മാറടാ...'എന്ന് തമ്പുരാൻ ആക്രോശി ക്കുമ്പോൾ എന്തു തന്റെ തീണ്ടലാണ് തമ്പുരാന്റെ തീണ്ടല് എന്ന് പറഞ്ഞ് അതിന്റെ നിർമ്മകത പാക്കനാരും ബോധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ചണ്ഡാളൻ ശങ്ക രാചാര്യരോടു ചോദിച്ചപ്പോലെ, എന്തിൽ നിന്നാണ്? എന്തിനാണ് താൻ മാറിനട കേണ്ടത് എന്ന ചോദ്യമാണ് പാക്കനാരിൽനിന്നും ഉയരുന്നത്. ഈ പ്രപഞ്ച ത്തിൽ ഓരോന്നിനും സഹജമായ ധർമ്മങ്ങളുണ്ടായിരിക്കേ ഒന്നിന് അതിന്റെ ധർമ്മത്തിൽനിന്നും മാറാൻ സാധ്യമല്ല. ഉപ്പുകുത്തിയാൽ മുളയ്ക്കുമോ? വേലി യിൽ പടരുമോ? ഉപ്പിനു അതിന്റെ സഹജമായ ധർമ്മത്തിൽനിന്നു മാറാനാവുമോ? അതുപോലെ മത്സ്യം വർജ്ജിക്കുന്നവരും കുളിക്കുന്നത് മത്സ്യമുള്ള വെള്ളത്തിൽ തന്നെയാണല്ലോ. ആ വെള്ളം തന്നെയല്ലേ വായിലാക്കുന്നതും കുടിക്കുന്നതും. പിന്നെന്തിനാണീ അയിത്തം? ആകാശത്തേയ്ക്ക് അമ്പെയ്താൽ ആകാശം തുള യുമോ? കറുത്തവൻ അടുത്തുവന്നാലോ തൊട്ടാലോ വെളുത്തവൻ കറുക്കുമോ - അതുപോലെ തിരിച്ചും സംഭവിക്കുമോ? ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല. പിന്നെന്തി നാണീ തീണ്ടല്? ഇങ്ങനെ നിർമ്മകമായ തീണ്ടൽ ആചരിക്കുന്നതിലെ അസംബ ധ്യത്തെ വിളിച്ചുപറയുകയാണീ പാട്ടിലൂടെ ഏതോ അജ്ഞാതനായ കവി ചെയ്യു ന്നത്. കീഴാള സമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ അടക്കിവെച്ച സംഘർഷങ്ങളുടെ രേഖപ്പെ ടുത്തലായി ഈ പാട്ടിനെ കാണാം. അധാനഭാരത്തിന്റെ ലഘൂകരണത്തിനപ്പുറം മാനസിക ഭാരങ്ങളുടെ ലഘൂകരണം കൂടി ഇത്തരം പാട്ടുകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ലളിതമായ നാട്ടുഭാഷയിൽ വരികളുടെ ആവർത്തനത്തോടുകൂടി വാർന്നുവീഴുന്ന ഈ പാട്ടിൽ തീണ്ടലും തൊടീലും വകഞ്ഞുമാറ്റിയ ഒരു ജനതയുടെ നീതിക്കായി തുടിക്കുന്ന ഹൃദയമുണ്ട്. വാമൊഴിയായി പ്രചരിച്ച് പ്രചരിച്ച് കാലത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഈ പാട്ടിന് ഇന്നും പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ജാതിയും മതവും തീണ്ടലും തൊടീലുമെല്ലാം ഇന്നും പലപല രൂപങ്ങളിൽ നമുക്കിടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഒരാൾ ഇരുന്ന കസേര മറ്റൊരാൾ വരുമ്പോൾ ചാണകവെള്ളം കൊണ്ട് കഴുകുന്നതും ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട വേദിയിൽപോലും കസേരയിലിരിക്കാനാവതെ തറയിലിരിക്കേണ്ടിവരുന്നതുമൊക്കെ അതുകൊണ്ടാണല്ലോ?

2. വടക്കൻപാട്ട്

വടക്കൻ കേരളത്തിലെ വീരകഥാഗാനങ്ങളാണ് വടക്കൻ പാട്ടുകൾ. നമ്മുടെ ജീവചരിത്ര സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യാങ്കുരങ്ങളായി ഇവയെ കണക്കാക്കാം. വടക്കൻ പാട്ടുകളിലെ തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ തച്ചോളി തറവാട്ടുകാരുടെ കഥ പറയുന്നവയും പുത്തൂരം പാട്ടുകൾ പുത്തൂരം തറവാട്ടുകാരുടെ കഥ പറയുന്നവയുമാണ്. പുത്തൂരം പാട്ടുകളിൽ ആരോമൽ ചേകവർ, ആരോമലുണ്ണി, ഉണ്ണിയാർച്ച എന്നിവരെപ്പറ്റിയും തച്ചോളിപ്പാട്ടുകളിൽ കോമക്കുറുപ്പ്, ഒതേനൻ, ചന്തു, ചാപ്പൻ എന്നിവരെയും പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകളുണ്ട്. അനുഷ്ഠാനവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ഈ പാട്ടുകളിൽ പൊതുവെ വീരസാഹസകൃത്യമോ യുദ്ധപരാക്രമമോ ഒക്കെ ആയിരിക്കും വിഷയം. ആറ്റുമണമേൽ ഉണ്ണിയാർച്ച കുത്തുകാണാൻ പോയ പാട്ടുകഥയാണ് ഇവിടെ പാഠ്യഭാഗം.

ആറ്റുമണമേൽ ഉണ്ണിയാർച്ച കുത്തുകാണാൻ പോയ പാട്ടുകഥ

വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ ഒരു പ്രധാനവിഭാഗമാണ് പുത്തൂരം പാട്ടുകൾ. പുത്തൂരം വീട്ടിലെ ആരോമൽ ചേകവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരി ഉണ്ണിയാർച്ച, ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ മകനായ ആരോമലുണ്ണി എന്നിവരുടെ വീരപരാക്രമങ്ങളുടെ അപദാനങ്ങളാണ് പുത്തൂരംപാട്ടുകൾ. വടകരയിൽ നിന്ന് വിലാപ്പള്ളിക്ക്

പോകുന്ന വഴിക്ക് പുത്തൂർ എന്ന സ്ഥലം ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെയാ യിരുന്നു പുത്തൂരം വീട് എന്ന തിയ്യ തറവാട് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. പുത്തൂരം പാട്ടുകളിലെ ഒരേയൊരു വീരനായികയാണ് ഉണ്ണിയാർച്ച. പഴയ കോലത്തു നാട്ടിലെ കടത്തനാട്ട് 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ഉണ്ണിയാർച്ച ജീവിച്ചിരുന്നതെന്ന് കരുത പ്പെടുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ കളരിമുറകളും അഭ്യാസങ്ങളുമെല്ലാം പഠിച്ച അവൾ ആരുടെ മുന്നിലും തോൽക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്തവളായിരുന്നു. ആറ്റുമണ മേൽ കുഞ്ഞിരാമനെ വിവാഹം കഴിച്ചശേഷം അവൾ ആറ്റുമണമേൽ ഉണ്ണിയാർച്ച എന്നറിയപ്പെട്ടു. ഭർതൃവീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കവെ അല്ലിമലർക്കാവിൽ കൂത്തുകാണാനായി പോകുന്ന സന്ദർഭമാണിത്.

“ആറ്റുമണമേലെ ഉണ്ണിയാർച്ച
 ഉറങ്ങും കഴിഞ്ഞങ്ങുറക്കുമായി
 ഉറക്കത്തിൽ സ്വപ്നവും കണ്ടുപെണ്ണ്
 അല്ലിമലർക്കാവിൽ കൂത്തല്ലാണ്
 അയ്യപ്പൻക്കാവിൽ വിളക്കല്ലാണ്
 അയിലാളർ പെണ്ണുങ്ങൾ പോകുന്നുണ്ട്”

എന്നിങ്ങനെ ആർക്കും പാടാവുന്ന അയ്തന ലളിതമായ ശൈലിയാണ് ഈ പാട്ടു കളുടെ പ്രത്യേകത. മാത്രമല്ല അന്നത്തെ കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ ഉത്സവക്കാഴ്ച കൾക്ക് ആൺ/പെൺ ഭേദമില്ലാത്തുള്ള ബഹുജനപ്രീതിയും പ്രചുര പ്രചാരവും കൂടി ഇവിടെ വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട ഈ പാട്ടുകഥ യിൽ ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ സ്ത്രീയെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള അവളുടെ സ്വത്വത്തെ നന്നായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പുലരുവാനേഴരരാവുള്ളപ്പോൾ ഞെട്ടിയുണർന്ന് തന്റെ വീട്ടുകാര്യങ്ങളെല്ലാം വേഗം ചെയ്തുതീർത്ത് അവർ കൂത്തുകാണാനായി പുറപ്പെ ടുകയാണ്. പോകുമുമ്പ് അവർ ആദ്യമായി അച്ഛനെ ചെന്നുവിളിച്ച് കഞ്ഞികുടി ക്കാനായി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കഞ്ഞികുടിക്കാനുള്ള നേരമായില്ലല്ലോ എന്ന് പറ യുന്ന അച്ഛനോട് കൂത്തുകാണാൻ പോകണമെന്ന ആവശ്യം ഉണർത്തിക്കുന്നു.

“ഒന്നിങ്ങു കേൾക്കണം അച്ഛനോട്
പുത്തൂരം വീട്ടിനുപ്പോന്നേപ്പിനെ
ആറ്റുമണമേലും വന്നേപ്പിനെ
കാഴ്ചയും വേലയും കണ്ടിട്ടില്ല” - എന്നാണവൾ പറയുന്നത്.

കുത്തുകാണാൻ പോകുക എന്നത് ഒരുനാളും ചിന്തിക്കേണ്ട എന്നും ആരെ
തുണകൂട്ടിയാണ് പോവുക എന്നും ചോദിക്കുന്ന അച്ഛനോട്

‘എന്നുടെ ഭർത്താവ് തുണിയിനിക്കേ’ എന്നാണവളുടെ മറുപടി. എന്നാൽ
തനിക്ക് പത്തും പലതും മക്കളില്ലെന്നും ജോനോർ പുളപ്പുള്ള നാഗപുരം (നാദാപു
രം) അങ്ങാടിയിലൂടെ ആർക്കും വഴി നടന്നുകൂടെന്നും അതുകൊണ്ട് തന്റെ മകനെ
അയക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും അച്ഛൻ തീർത്തു പറയുന്നു. മാത്രമല്ല കുഞ്ഞിരാമൻ
പുതുശ്ശേരിയിൽ എന്നും പയറ്റുമുണ്ട്. അമ്മയോട് സമ്മതം ചോദിക്കുമ്പോൾ ആ
മോഹം ഒട്ടും നടക്കില്ലെന്നും വേണമെങ്കിൽ പാണനെ തുണകൂട്ടി പൊയ്ക്കോ
എന്നും തന്റെ ഒറ്റമകനെ കൊണ്ടുപോയി കൊല്ലിക്കല്ലേ എന്നുമാണ് പറയുന്നത്.
അതിനു മറുപടിയായി

“കണ്ണപ്പൻ തന്നുടെ പൊന്മകളും
പുത്തൂരം വീട്ടിൽ ജനിച്ചുണാനും
അല്ലിമലർക്കാവിൽ കുത്തല്ലാണെ
പോകാതെ കണ്ടിട്ടിരിക്കയില്ല-”

എന്ന് ഉറച്ച സ്വരത്തിൽ തന്നെ അവൾ പ്രതിവചിച്ചു. ഇന്നേവരെ പുത്തൂരം
വീട്ടിലെ പെണ്ണുങ്ങൾ പാണനെ തുണകൂട്ടി പോയിട്ടില്ലെന്നും കൂടി പറയുന്നുണ്ട
വൾ. ഭർത്താവിനടുത്തേക്കും ചെന്ന് കഞ്ഞി കൊടുത്ത് തഞ്ചത്തിൽ അവൾ
തന്റെ ആവശ്യമുണർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവിടെയും അവൾക്ക് നിരാശയായിരു
ന്നു ഫലം. ജോനകർ പുളക്കുന്ന അങ്ങാടിയിൽ നിന്നെക്കണ്ടാൽ അവർ പിടിച്ചു
കൊണ്ടുപോകുമെന്നും തനിക്ക് അവൾക്ക് തുണപോകാൻ കഴിയില്ലെന്നുമുള്ള

വാക്കുകൾ കേട്ട് അവൾ അടങ്ങുന്നില്ല. കുളിയും കുറിയും ഒരുക്കങ്ങളുമെല്ലാം പെട്ടെന്ന് കഴിച്ച് എല്ലാവരോടും യാത്രയും പറഞ്ഞ് അവൾ പുറപ്പെടുന്നു. ഇതുകണ്ട്,

“ഒന്നിങ്ങു കേൾക്കണം ഉണ്ണിയാർച്ചേ
മാനുഷ്യം കൊഞ്ചല്ലേ പെൺകിടാവേ
ചുരക്കോലാലേ മയക്കും ഞാനേ”

എന്ന് എതിർത്തു നിന്ന കുഞ്ഞിരാനോട്

“അച്ഛനും അമ്മയും അടിച്ചിട്ടില്ല
കുറുക്കളും എന്നെ അടിച്ചിട്ടില്ല”

എന്ന് പ്രത്യുത്തരം പറഞ്ഞ് അവൾ പടിയും പടിച്ചുരയും കടന്ന് പോവുന്നു. അങ്ങനെ നാദാപുരം അങ്ങാടിയിലൂടെ പോകവെ തന്നെ ആക്രമിച്ച ജോനകരെ അരയിൽ കരുതിയ ഉറുമികൊണ്ട് പൊരുതി തോൽപ്പിച്ച കഥയും പുത്തൂരം പാട്ടുകളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സൗന്ദര്യംകൊണ്ടും ധീരതകൊണ്ടും വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമാണ് ഉണ്ണിയാർച്ച. ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും അവളുടെ സാഹസികതയുടെയുമൊക്കെ നിറംപിടിപ്പിച്ച വർണ്ണനകൾ ഈ പാട്ടുകളിൽ ധാരാളം കാണാം. നായികാനായകന്മാരെല്ലാം വർണ്ണിക്കുന്ന വേളയിൽ ഒരേ വരികൾ തന്നെ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചു കാണാം. ഇത്തരം നിറംപിടിപ്പിച്ച വർണ്ണനകളുണ്ടെങ്കിൽ പോലും സംഗീതാത്മകതകൊണ്ടും ഭാഷാലാളിത്വംകൊണ്ടും ഈ പാട്ടുകൾ ഇന്നും സഹൃദയശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കേരളീയ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഉപാദാനങ്ങൾ എന്ന നിലയിലും ഈ പാട്ടുകൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഉണ്ണിയാർച്ച എന്നത് കേരളീയ സ്ത്രീത്വത്തെ ചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിന്റെ ഒരു പ്രതീകമായി മാറുന്നു. പല വടക്കൻ പാട്ടുകഥകളെയും പോലെ ഉണ്ണിയാർച്ചയും സിനിമയായിട്ടുണ്ട്, 1961-ൽ.

ഇന്നും പലതരത്തിലുള്ള ചുഷണങ്ങൾക്കും കെട്ടുപാടുകൾക്കും അടിമകളായി സ്വന്തം ജീവിതം ഹോമിക്കുന്ന സ്ത്രീസ്വത്വങ്ങൾക്ക് ഉണർത്തുപാട്ടാകാൻ ഉണ്ണിയാർച്ചയുടേതുപോലുള്ള പാട്ടുകഥകൾക്കു കഴിയും. ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെയും ഇച്ഛാശക്തിയുടെയും കാര്യത്തിൽ കേരളീയസ്ത്രീ ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ലെന്ന് നമ്മെ ശക്തമായി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് പാണന്മാർ പണ്ട് പാടിനടന്ന ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ ഈ പാട്ടുകഥ.

3. മാപ്പിളപ്പാട്ട്

മലബാറിലെ മുസ്ലീംസമുദായത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഗാനപാരമ്പര്യമാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ. എന്നാലിന്ന് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ മുസ്ലീം സമുദായത്തിന്റെ എന്നതിൽനിന്നും കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ജനകീയ ഗാനരൂപം എന്ന നിലയിലേക്ക് വളർന്നിട്ടുണ്ട്. അറബി-മലയാള ലിപിയായിരുന്നു മാപ്പിളപ്പാട്ട് രചനകൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ആദ്യത്തെ മാപ്പിളപ്പാട്ടായി പരിഗണിക്കുന്നത് കോഴിക്കോട്ടുകാരനായ ചാസി മുഹമ്മദ് രചിച്ച മുഹ് യുദ്ദീൻമാല (ക്രി.പി. 1609) ആണ്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കുഞ്ഞായിൻ മുസ്ലിയാരുടെ കൃതികളായ കപ്പപ്പാട്ട്, നൂൽമദ്ഹ്, നൂൽമാല എന്നീകൃതികളും ഈ ഗാനപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഈടുവയ്പുകളാണ്. മാപ്പിളപ്പാട്ടു കവികളിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയനായ മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ ഏറ്റവും മികച്ച ഒരു ജനകീയ കാവ്യമാണ് ബദറുൽ (1852-1892) മുനീർ-ഹുസ്നൂൽ ജമാൽ എന്ന പ്രണയകാവ്യം. മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ മലപ്പുറം പടപ്പാട്ടാണ് കേരളചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആദ്യമലയാളകാവ്യം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെയായി ബദർപടപ്പാട്ട്, ഉഹ്ദ് പടപ്പാട്ട് എന്നീ പാട്ടുകളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദറിന്റെ മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത് എന്ന കത്തുപാട്ടാണ് പാഠ്യഭാഗം.

മറിയക്കൂട്ടിയുടെകത്ത് പാട്ട് (കത്തുപാട്ടിന്റെ ആദ്യഭാഗം)

പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദർ

ഏറനാട് താലൂക്ക് പുനപ്പാല അംശം ചെടങ്ങാംകുളം ദേശത്ത് പുലത്ത് ഐത്തു അധികാരിയുടെയും തൈതോട്ടിൽ ഉമ്മാദിഉമ്മയുടെയും മകനായി 1879 പുലത്ത് പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദർ ജനിച്ചു. ഔപചാരികവിദ്യാഭ്യാസം കൂടുതലായൊന്നും കിട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും എഴുതാനും വായിക്കാനും അറിവുണ്ടി. മോയിൽകുട്ടി വൈദ്യരും കാഞ്ഞിരാല കുഞ്ഞിരായിനും വീട്ടിലെ നിത്യസന്ദർശകരായിരുന്നത് ഹൈദറിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ചെറുപ്പത്തിലേ പാട്ടുകൾ കെട്ടി പാടുന്ന ശീലം ഉണ്ടായിരുന്നു. 2000-ത്തിൽ കൂടുതൽ പാട്ടുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തായി ഉണ്ട്. ഹൈദറിന്റെ “പെറ്റ് ഞാനെന്ന്.....”എന്ന് തുടങ്ങുന്ന പാട്ട് കേരളത്തിൽ ആകമാനം പ്രസിദ്ധമായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പാട്ടുകൾ ശേഖരിച്ച് പുലിക്കോട്ടിൽ കൃതികൾ എന്ന പേരിൽ എം.എൻ.കാരശ്ശേരി എഡിറ്ററായി 1979-ൽ ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പ്രസിദ്ധമായ സമാഹാരങ്ങൾ പരിഷ്കാരമാല, പേമകലൈ, കോലാർയാത്ര, നരിനായാട്ട് എന്നിവയാണ്. ഹൈദറിന്റെ ദൂരാചാരമാല, കലിയുഗം, കാതുകുത്ത്മാല, സ്ത്രീമർദ്ദിമാല, മാർമ്മാരുടെ തകരാർ എന്നിവ നവീകരണോദ്ദേശ്യകൃതികളാണ്. 1975-ൽ ഇദ്ദേഹം നിര്യാതനായി.

പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദറിന്റെ മറിയക്കൂട്ടിയുടെ കത്ത്പാട്ടിന് ബല്ലാരിജയിലിലേക്ക് ഒരു കത്തുപാട്ട് എന്നും പേരുണ്ട്. 1924-ലാണ് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുള്ള ഈ പാട്ട് രചിക്കപ്പെട്ടത്. 1921-ലെ മലബാർ കലാപത്തിന് ശേഷമുള്ള കാലമാണ് ഇതിന്റെ പശ്ചാത്തലം. ഏറനാട്, വള്ളുവനാട്, താലൂക്കുകളിലുള്ള പുരുഷന്മാർ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ബല്ലാരി, തഞ്ചാവൂർ ജയിലുകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. ഈ സമയത്ത് പാണ്ടിക്കാട്ടുകാരിയായ മറിയക്കൂട്ടി ബല്ലാരി ജയിലിലുള്ള തന്റെ ഭർത്താവ് ഹസ്സൻകുട്ടിക്ക് എഴുതിയ പാട്ടാണിത്.

അറബി-മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ സമ്പന്നമായ ഒരു ഗാനശാഖയാണ് കത്തുപാട്ട്. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ നിത്യജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധം പുലർത്തുന്ന പാട്ടുകളാണിവ. ജനകീയവും വികാരതീവ്രവുമായ ഈ പാട്ടുപാരമ്പര്യത്തിന് ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തിന്റെയെങ്കിലും ചരിത്രം അവകാശപ്പെടാനുണ്ടാകും. മാപ്പിളപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിലെ മഹാകവിയായ മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരടക്കം ഒട്ടനവധി മാപ്പിളപ്പാട്ടു രചയിതാക്കൾ കത്തുപാട്ടുകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പ്രണയകഥകളും കദനകഥകളും മറ്റും എഴുതി അറിയിക്കുവാനാണ് സാധാരണ കത്തുപ്പാട്ടുകൾ എഴുതിയിരുന്നത്. ആദ്യത്തെ കത്തുപാട്ടെന്ന വിശേഷണത്തിന് അർഹമായതും ചരിത്രപരമായിത്തന്നെ വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ കൃതിയാണ് പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദറിന്റെ ‘മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത്’ മാപ്പിളപ്പാട്ടിലെ പച്ചമലയാള കവിതായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദർ നിത്യജീവിതത്തിലെ നിസ്സാരമെന്നു തോന്നുന്ന അനുഭവങ്ങൾപോലും കത്തുപാട്ടുകളിലൂടെ മനോഹരമായ ഗാനകാവ്യങ്ങളാക്കി മാറ്റിയിരുന്നു. ഹൈദറിന്റെ കത്തുപാട്ടുകളിൽ മികച്ച ഒരു കൃതിയായ മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്താവാട്ടെ മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യമാതൃക എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, മലബാർകലാപത്തിനുശേഷം കേരളത്തിലെ മുസ്ലീംസമൂഹം നേരിട്ട അരക്ഷിതാവസ്ഥയുടെ നേരനുഭവം പറയുന്ന ഒരു ചരിത്രകൃതി എന്ന നിലയിലും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഹൈദരുടെ തന്നെ ബീടരുടെ കത്ത് എന്നൊരു കൃതിയും ഈ കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതായുണ്ട്.

‘മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത്’ എന്ന കത്തുപാട്ടിലെ പ്രതിപാദ്യം കവിയുടെ ഒരു ഭാവനാസൃഷ്ടിയല്ല മറിച്ച് ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീയുടെ ജീവിതാനുഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. മലബാർ കലാപവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികൾ ഏറനാട്ടിലെ ധാരാളം ചെറുപ്പക്കാരെ പല കള്ളക്കേസുകളും ചുമത്തി ആന്തമാനിലേക്കും മറ്റും നാടുകടത്തുകയും കണ്ണൂരിലെയും ബല്ലാരിയിലേയും ജയിലുകളിലേയ്ക്കയക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്ന ഹസ്സൻകുട്ടി ബെല്ലാരി ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഹസ്സൻകുട്ടിയുടെ ഭാര്യ മറിയക്കുട്ടിയെക്കുറിച്ച്

അവളുടെ ചില വിരോധികൾ അപവാദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഹസ്സൻകുട്ടിക്ക് കത്തെഴുതി. അത് വിശ്വസിച്ച ഭാര്യയുടെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയിൽ സംശയം തോന്നിയ ഹസ്സൻകുട്ടി അവളെ തലാഖ് ചൊല്ലുകയാണെന്നറിച്ച് അവളുടെ ഉമ്മയ്ക്ക് എഴുതി. ആ കത്തുകണ്ട് പരിഭ്രാന്തയായ മറിയക്കുട്ടി ആ നാട്ടിലെ പ്രശസ്തകവിയായ പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദറിനെ കണ്ട് സങ്കടം പറയുകയും അങ്ങനെ മറിയക്കുട്ടിയ്ക്കു വേണ്ടി ഒരു കത്ത് പാട്ട് എഴുതി നൽകുകയും ചെയ്തു. അതാണ് കേരളത്തിലെ ഞോളമിങ്ങോളം പ്രശസ്തമായ ‘മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത്’ എന്ന പേരിലുള്ള കത്ത്പാട്ട്. ആ കത്ത്പാട്ട് കൈപ്പറ്റിയതോടെ ഹസ്സൻകുട്ടിക്ക് മനംമാറ്റം സംഭവിച്ച് മറിയക്കുട്ടിയെ സ്വീകരിച്ചു എന്നുമാണ് കഥ. ഒരു കവിത എങ്ങനെ ഒരു സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ മികച്ച ഒരുദാഹരണമാണ് മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത്.

പ്രണയവും വിരഹവും പ്രവാസിതനുഭവത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണയഥാർത്ഥ്യങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന കത്തുപ്പാട്ടാണ് മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്ത്. നാലഞ്ചു വർഷത്തെ വിരഹജീവിതത്താൽ വലഞ്ഞ മറിയക്കുട്ടി തന്റെ പേരിൽ പ്രചരിച്ച അപവാദങ്ങൾ കൂടിയായപ്പോൾ ആ തെറ്റിദ്ധാരണ തിരുത്താനായി അയയ്ക്കുന്ന കത്ത് തുടങ്ങുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

“ആലങ്ങൾ അർമുണ്ട് അലിഹും കുൻഇടകൊണ്ട്
അമൈത്തെ കോൻ തിരുനാമം തവക്കംവിണ്ട് - സ്തുതിയാൽ
അതുസല്ലാ സലാമയും മൊളിന്തും കൊണ്ട്.....”

എന്നിങ്ങനെ പതിനെണ്ണായിരം ലോകത്തെയും പടയ്ക്കുന്നതിനു മുൻപ് മുഹമ്മദ് നബിയുടെ ആത്മാവിനെ പടച്ച ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. അക്കാലത്തെ മാപ്പിളപ്പാട്ട് രചനകളിലെ പൊതുസ്വഭാവമായ പ്രവാചക സ്തുതിയോടെ തന്നെ ഈ കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നു. മറിയക്കുട്ടിയുടെ വിരഹാനുഭവത്തിന്റെ മനോഹരമായ ചിത്രീകരണത്തിലൂടെ അക്കാലത്തെ അനേകം സ്ത്രീകളുടെ വിരഹനൊ

സ്വരങ്ങളുടെ കഥകൂടിയാതി ഈ കൃതി മാറുന്നു. പുരുഷന്മാരുടെ ക്രൂരതയ്ക്കും വഞ്ചനയ്ക്കും ഇരയാകുന്ന സ്ത്രീത്വത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലും ഇത് വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാസികളുടെ ഭാര്യമാരായ സ്ത്രീകൾ ഇന്നും അനുഭവിക്കുന്ന മാനസിക സംഘർഷങ്ങളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ടീ കൃതി. തന്റെ ഭർത്താവിനെ കാണാനുള്ള തിടുക്കത്താൽ,

“ബല്ലാരിക്കൂടനെ ഞാൻ വരാം, ഒട്ടുവഴിയുണ്ടോ?
വല്ലികൾക്കവിടേക്ക് വരാൻ പാടുണ്ടോ? ഉമതൈ
വരുകിൽ കണ്ടിടാൻ വല്ല നിവൃത്തിയുമുണ്ടോ”

എന്നിങ്ങനെ നാട്ടിൻപുറത്തുകാരിയും നിഷ്കളങ്കയുമായ ഒരു പെണ്ണിന്റെ ഉള്ളിലുയർന്നു വന്ന ചോദ്യം ആരുടെയും ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതാണ്. തന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭർത്താവിനെ ഒരുന്നോക്ക് കാണാനുള്ള തീവ്രാഭിലാഷം അവളുടെ വാക്കുകളിൽ സ്പർശിക്കുന്നുണ്ട്.

“ഉണ്ടതെങ്കിൽ വന്ന് കാണാൻ ഉണ്ട് മോഹം പൊന്നേ !

ഒറ്റനോക്ക് കണ്ട് മരിച്ചോട്ടെ അന്നുതന്നെ!” - എന്നാണവർ പറയുന്നത്

1921-ലെ കലാപവും തുടർന്ന് 1924-ൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കവും എല്ലാം കൂടി കേരളജനതയെ പ്രത്യേകിച്ചും മലബാറിലെ ജനജീവിതത്തെ വല്ലാതെ ബാധിച്ചു. അരക്ഷിതബോധവും സാമ്പത്തിക തകർച്ചയും മൂലം തകർന്ന സമൂഹത്തിൽ സദാചാരമുറകൾക്ക് പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുക കൂടി ചെയ്തപ്പോൾ സാമൂഹികമായ ജീർണ്ണത ബാധിച്ചത് സ്വാഭാവികം. അത്തരം സാമൂഹിക ജീർണ്ണതയുടെ ഒരു ചിത്രം കൂടി ഈ കൃതി കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുമൊന്നുമില്ലാതെ ലളിതവും സംഗീതാത്മകവുമായി രചന നിർവ്വഹിക്കുക എന്നത് ഹൈന്ദവരുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. പ്രമേയസ്വീകരണത്തിലും പദരചനയിലും കേരളീയത കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഹൈന്ദവകൃതികൾ സ്വീകാര്യമാവുന്നത്. വ്യക്തിനുഭ

വത്തെ സാമൂഹികതയിലേക്ക് പരിവർത്തിപ്പിക്കാനുള്ള ഹൈദരുടെ മികവ് മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്തുപ്പാട്ടിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം.

ചോദ്യങ്ങൾ

1. പിന്നെന്തു തീണ്ടലാണ് തമ്പുരാന്റെ തീണ്ടല്.....

തൊട്ടുതീണ്ടാല് കറുക്കുമോ വെളുക്കുമോ?

ഈ വരികൾ അയിത്തത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ വെളിവാക്കുന്നതെങ്ങനെ?

2. നാടൻപാട്ടുകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? എന്തുതന്റെ തീണ്ടലാണ് എന്ന നാടൻപാട്ടിനെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.

3. കണ്ണപ്പൻ തന്നുടെ പൊൻമകളും

പുത്തൂരം ജനിച്ചുത്താനും

അല്ലിമലർക്കാവിൽ കൂത്തല്ലാണേ

പോകാതെ കണ്ടിട്ടിരിക്കയില്ല - സന്ദർഭവും സ്വാഭാസ്യവും വ്യക്തമാക്കുക.

4. വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ വർണ്ണനകളിലെ പ്രത്യേകതകൾ ഉണ്ണിയാർച്ച കൂത്ത് കാണാൻ പോയ പാട്ടുകഥയെ മുൻനിർത്തി വിശദമാക്കുക.

5. ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ പാട്ടുകഥ അക്കാലത്തെ കേരളീയ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? ചർച്ച ചെയ്യുക.

6. മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്തുപ്പാട്ടിന്റെ സാമൂഹിക ചരിത്രപശ്ചാത്തലം എന്ത്? വിവരിക്കുക.

7. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ മറിയക്കുട്ടിയുടെ കത്തുപാട്ടിനുള്ള സ്ഥാനം കൃതിയെ മുൻനിർത്തി വിവരിക്കുക.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. പി.കെ.ശിവശങ്കരപിള്ള (സമ്പാദനവും പഠനവും ഡോ: എസ്. മോഹനചന്ദ്രൻ), ഫോക്ലോർ പഠനങ്ങൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2014.
2. ഡോ: പ്രിയദർശൻലാൽ, ഒതേനനും ഓണപ്പുടവയും (തച്ചോളിപ്പാട്ട്), പഠനം, ലിപി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 1997.
3. ഡോ: ഉമർ തറമേൽ, മാപ്പിളപ്പാട്ട് പാഠവും പഠനവും.
4. ഡോ: എം.എൻ.കാരശ്ശേരി, (എഡി.), പുലിക്കോട്ടിൽ കൃതികൾ.
5. വി.എം.കുട്ടി, മാപ്പിളപ്പാട്ട്, ചരിത്രവും വർത്തമാനവും.
6. ഡോ: പി. ശിവദാസൻ, (എഡി.), നാലാം കേരളചരിത്ര കോൺഫറൻസ് പ്രബന്ധങ്ങൾ, വോല്യം 1, എസ്.പി.സി.എസ്. കോട്ടയം, 2017.

മൊഡ്യൂൾ - 3

കഥകൾ

മലയാള ചെറുകഥ-ഒരു ഹ്രസ്വവിവരണം

ചെറുകഥ എന്ന സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് ‘ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം’ എന്ന കൃതിയിൽ എം.പി.പോൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. “ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഒരു കഥയാണ് ചെറുകഥ”, “ഇരുന്ന ഇരിപ്പിൽ വായിക്കാവുന്ന കഥ”- എന്നിങ്ങനെയുള്ള എഡ്ഗാർ അല്ലൻപോവിന്റെ നിർവ്വചനങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ചെറുകഥയ്ക്കു ആദ്യം വേണ്ടതായ ഗുണം ഏകാഗ്രതയാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഏതായാലും യാതൊരു നിർവ്വചനത്തിനകത്തും ഒരുങ്ങാൻ കഴിയാത്ത വിധം ചെറുകഥ ഇന്ന് വളർന്നിട്ടുണ്ട് എന്നു കാണാം. മലയാള ചെറുകഥയുടെ പ്രാഥമികഘട്ടം മുതൽ അത് വൈവിധ്യങ്ങളുടെ ഒരു ലോകമായിരുന്നു. 1891-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വാസനാവികൃതി മുതലിങ്ങോട്ട് ആ വൈവിധ്യം കാണാം. കെട്ടുകഥ, മൃഗകഥ, യക്ഷിക്കഥ, അന്യാപദേശകഥ, ഐതിഹ്യകഥ, ദൃഷ്ടാന്തകഥ, അനുഭവകഥ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ രീതികളുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ അമളിക്കഥകളും, പാശ്ചാത്യഎഴുത്തുകാരായ ഷെർലക് ഹോംസ്, ആർതർ കോനൻ ഡോയ്ൽ എന്നിവരെ അനുകരിച്ചുള്ള കുറ്റാന്വേഷണകഥകളും ധാരളമുണ്ടായി. ആദ്യകാല ചെറുകഥാകാരന്മാരിൽ പ്രമുഖരാണ് വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ (വാസനാവികൃതി, ദ്വാരക) ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ (ഒരു മുതലനായാട്ട്), എം.ആർ.കെ.സി. (കണ്ണിപറമ്പിലെ കൊലപാതകം, മണിമഞ്ചത്തിലെ നിക്ഷേപം), സി.എസ്.ഗോപാലപണിക്കർ (ഒരു നീളം കുറഞ്ഞ കത്ത്), കെ.സുകുമാരൻ(ആരാന്റെ കുട്ടി), അമ്പാടി നാരായണപ്പൊതുവാൾ (ഉളി പിടിച്ച കൈ), ഇ.വി.കൃഷ്ണപിള്ള (കേളീസൗധം) എന്നിവർ. നവോത്ഥാന കാഥി കന്മാരിലൂടെ ചെറുകഥയുടെ അടുത്തഘട്ടം തുടങ്ങുന്നു. തകഴി, ദേവ്, ബഷീർ, കാരൂർ, പൊൻകുന്നം വർക്കി, എസ്.കെ.പൊറ്റക്കാട് എന്നിവർ ഈ ഘട്ടത്തിലെ

പ്രമുഖരാണ്. കെ.സരസ്വതിയമ്മ(ചോലമരങ്ങൾ, പെൺബുദ്ധി) ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം (തകർന്നതലമുറ), മുടുപടത്തിൽ) എന്നിവരുടെയും കഥകൾ ഇടം നേടുന്നുണ്ട്. റിയലിസ്റ്റ് രീതിയിലുള്ള പരുഷമായ ജീവിതാവ്യായനങ്ങളാണ് തകഴി നടത്തിയത്. ചങ്ങാതികൾ, ഇൻകിലാബ്, പതിവ്രത തുടങ്ങിയവ കഥാസമാഹാരങ്ങളാണ്. വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ തകഴിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ കഥയാണ്. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മഹനീയത വെളിവാക്കുന്ന കഥകളുമായാണ് കേശവദേവ് രംഗത്തു വന്നത്. ദീനാമ്മ, ഭാവിവരൻ, അന്നത്തെ നാടകം എന്നിങ്ങനെ നിരവധി സമാഹാരങ്ങളിലായി ധാരാളം കഥകൾ ദേവിന്റെതായുണ്ട്. ബഷീറാകട്ടെ, ശോകാത്മകമായ ജീവിതത്തെ ഒരു ചെറുചിരിയോടെ ആവിഷ്കരിച്ച എഴുത്തുകാരനാണ്. എഴുതുന്ന കഥകളിലും കഥാപാത്രങ്ങളിലുമെല്ലാം ലോകത്തിന്റെ അനുകമ്പനീയമായ നിസ്സഹായത പകർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. അതോടൊപ്പം തന്നെ നർമ്മബോധം ബഷീറിന്റെ എഴുത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജന്മദിനം, വിഡ്ഢികളുടെ സ്വർഗ്ഗം, വിശ്വവിഖ്യാതമായ മുക്ക്, വിശപ്പ് തുടങ്ങിയവ ആ കഥകളിൽ ചിലതാണ്. സാമൂഹ്യജീർണ്ണതകളെ നിർഭയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കഥകളുമായി രംഗത്തുവന്ന കാമികനാണ് പൊൻകുന്നം വർക്കി. രാഷ്ട്രീയ-മത മേലധികാരികൾക്കെതിരെ രൂക്ഷവിമർശനങ്ങൾ നടത്തിയതിനാൽ തന്നെ അവരാൽ വേട്ടയാടപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരനായിരുന്നു വർക്കി. മോഡൽ, വികാരസദനം, അണിയറ, അന്തിത്തിരി എന്നിവ രചനകളിൽ ചിലത്. റിയലിസവും റൊമാന്റിക് ഭാവനകളും സഞ്ചാരി എന്ന നിലയിലുള്ള അനുഭവാവിഷ്കാരങ്ങളുമെല്ലാം എസ്.കെ.പൊറ്റക്കാടിന്റെ രചനകളിൽ കാണാം. രാജമല്ലി, നിശാഗന്ധി, മണിമാളിക തുടങ്ങി അനേകം സമാഹാരങ്ങൾ എസ്.കെ.യുടേതായുണ്ട്.

സ്വാതന്ത്ര്യചിത്രീകരണമെന്ന മട്ടിൽ വസ്തുനിഷ്ഠ പ്രതിപാദനരീതിയിൽ കഥപറയുന്ന കാമികനാണ് കാരൂർ നീലകണ്ഠപിള്ള. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ നേരിയ ചലനങ്ങൾപോലും ഒപ്പിയെടുത്ത് അൽപം ഫലിതം കൂടികലർത്തി പറയുന്ന കഥകളിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സംഘട്ടനാത്മകത വെളിവാകുന്നുണ്ട്. മരപ്പാവ

കൾ, പൂവമ്പഴം, ഒരു പിടിമണ്ണ്, മേൽവിലാസം എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടനവധി കഥകളോടെ കാരൂർ കഥാലോകം വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു. ഉറുബ് മുതലായ ധാരാളം കഥാകൃത്തുക്കൾ ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായി വരുന്നുണ്ട്. ഉറുബിന്റെ രാച്ചിയമ്മ ശക്തമായ ഒരു രചനയാണ്.

ആധുനികതയുടെ ശക്തമായ വക്താക്കളായി രംഗത്തുവന്ന കാഥികരാണ് ഒ.വി.വിജയൻ, സാരാജോസഫ്, എം.ടി.വാസുദേവൻ നായർ, ടി.പത്മനാഭൻ, മാധവിക്കുട്ടി, സി.വി.ശ്രീരാമൻ, പി.വത്സല, സക്കറിയ, എൻ.പി.മുഹമ്മദ് തുടങ്ങിയവർ. പ്രാദേശിക ജനജീവിതത്തിന്റെ കഥകളും സാന്നുഭവതീവ്രതയാർന്ന കഥകളും നഗരജീവിത ചിത്രണങ്ങളായ കഥകളുമെല്ലാം ചേർന്ന് വൈവിധ്യമാർന്ന ഒരു കഥാലോകം എം.ടി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇരുട്ടിന്റെ ആത്മാവ്, കുട്ടേടത്തി, ബന്ധനം, അന്തിവെളിച്ചം, നീലക്കുന്നുകൾ, ഡാർ.എസ്.സലാം, ഷെർലക്ക് എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം കഥകൾ എം.ടി യുടേതായുണ്ട്. ചെറുകഥാരംഗത്തു മാത്രമായി ഉറച്ചു നിൽക്കുന്ന കഥാകാരനാണ് ടി.പത്മനാഭൻ. ചെറുകഥാരംഗത്തെ ഏകാകിയായ കാല്പനികന്റെ സ്വരം കേൾപ്പിച്ച എഴുത്തുകാരനാണദ്ദേഹം. പ്രകാശം പരത്തുന്ന പെൺകുട്ടി, വീട് നഷ്ടപ്പെട്ട കുട്ടി, ഗൗരി, കത്തുന്ന രഥചക്രം എന്നിവ പ്രധാന രചനകൾ. സ്ത്രീയുടെതുമാത്രമായ അനുഭവ ലോകങ്ങളെ അത്രയും സത്യസന്ധമായി മാധവിക്കുട്ടിക്കു മുമ്പ് സാഹിത്യത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു തന്നെ പറയാം. പക്ഷിയുടെ മണം, കോലാട്, നെയ്പ്പായസം, നുണകൾ, ചതി, ചന്ദനമരങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന കഥാലോകം തുറക്കുകയായിരുന്നു മാധവിക്കുട്ടി.

സി.വി.ശ്രീരാമൻ (ഒട്ടുചെടി, വാസ്തുഹാര), ഒ.വി.വിജയൻ (കടൽതീരത്ത്, കാറ്റുപറഞ്ഞകഥ), സാരാജോസഫ് (മേബിൾ അമ്മായിയുടെ വീട്), മുകുന്ദൻ (രാധ രാധമാത്രം, ഡൽഹി 1981) പി.വത്സല (പേമ്പി), സക്കറിയ (ഒരിടത്ത്, എന്തു കൊണ്ട് വിശേഷം പിലാത്തോസേ), എൻ.പി.മുഹമ്മദ് (കണ്ണുകൾ, ഉള്ളൂരുക്കം)

എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം കഥാകാരന്മാർ ആധുനിക ഘട്ടത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്നുണ്ട്. വി.കെ.എൻ, എം. സുകുമാരൻ, വൈശാഖൻ, കാക്കനാടൻ, എം.പി.നാരായണ പിള്ള എന്നിങ്ങനെ പേരുകൾ നീണ്ടുപോകുന്നു. കഥയുടെ ആധുനികാനന്തരഘട്ടത്തിൽ അത്യന്തം വൈവിധ്യപൂർണ്ണവും ബഹുസ്വരവുമായ കഥാലോകമാണ് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. അശോകൻ ചരുവിൽ, അംബികാസുതൻമാങ്ങാട്, തോമസ്ജോസഫ്, സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ, സന്തോഷ് എച്ചിക്കാനം, ബി.മുരളി, ഇന്ദുമേനോൻ, ഉണ്ണി. ആർ, കെ.ആർ.മീര, എസ്.സിതാര തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ പേർ ഈ രംഗത്തുണ്ട്. ആധുനികോത്തരമലയാള ചെറുകഥ, വിപണി-മാധ്യമസംസ്കാരങ്ങൾ, ദളിത്-സ്ത്രീ-പരിസ്ഥിതിവാദങ്ങൾ, ആഗോളീകരണ-പ്രവാസ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന തലങ്ങളിലേക്ക് വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇ.പി.ശ്രീകുമാർ (പരസ്യ ശരീരം) അശോകൻ ചരുവിൽ (പലതരം വീടുകൾ), അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട് (മത്സ്യങ്ങൾ), ഗ്രേസി (ഗൗളിജന്മം), ഇന്ദുമേനോൻ (ഒരു ലെസ്ബിയൻ പശു), പ്രമോദ്രാമൻ (ചേദാംശ ജീവിതം), സിതാര.എസ് (അഗ്നി), സന്തോഷ് എച്ചിക്കാനം (ബിരിയാണി), സുഭാഷ്ചന്ദ്രൻ (തൽപം), കെ.ആർ.മീര (ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്), ഗീതഹിരണ്യൻ (ഘരൈബായിരേ) പി.വി.ഷാജികുമാർ (കിടപ്പറ സമരം, വെള്ളരിപ്പാടം) എന്നിവരുടെ കഥകൾ ആ വൈവിധ്യത്തെ എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്.

മോതിരം

കാരുർ നീലകണ്ഠപിള്ള

കാരുർ എന്ന ചുരക്കപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കാരുർ നീലകണ്ഠപിള്ള 1898-ഫെബ്രുവരി 22-ന് ഏറ്റുമാനൂരിൽ ജനിച്ചു. ഏഴാം ക്ലാസ് പാസ്സായ ശേഷം സർക്കാർ സ്കൂളിൽ അധ്യാപകനായി. 1945-ൽ സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ നേതൃത്വം വഹിക്കുകയും ദീർഘകാലം സെക്രട്ടറിയായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1980-ൽ കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം ലഭി

ച്ച. ബാലസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്ത്യ ഗവൺമെന്റിന്റെ പുരസ്കാരങ്ങൾ ലഭിച്ചു. 1975 സെപ്തംബർ-30 ന് അന്തരിച്ചു.

കൃതികൾ

മോതിരം, പൂവമ്പഴം, മരപ്പാവകൾ, പിശാചിന്റെ കുപ്പായം, പത്തുകഥകൾ, രഹസ്യം, കാരൂർ കഥകൾ, അമ്പലപറമ്പിൽ, ഒരു പിടിമണ്ണ്, മീൻകാരി, സ്മാരകം, തൂപ്പുകാരൻ, കൊച്ചനുജത്തി, ആസ്ത്രോളജർ, ഗൃഹനായിക, മേൽവിലാസം, ഇരുട്ടിൽ, കഥയല്ല, തേക്കുപാട്ട്, കരയിക്കുന്ന ചിരി, കഥാകൗതുകം തുടങ്ങിയവ കഥാസമാഹാരങ്ങൾ. ഹരി, ഗൗരി, പഞ്ഞിയും തുണിയും എന്നീ നോവലുകളും അപ്പുപ്പൻ എന്നൊരു നാടകവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരൂരിന്റെ ബാലകഥകൾ, അഞ്ചുകടലാസ്, എന്നെ രാജാവാക്കണം, ആനക്കാരൻ, അഴകനും പൂവാലിയും, ബാലചന്ദ്രൻ, രാജകുമാരിയും ഭൂതവും, സമ്മാനം, ഓലയും നാരായവും, ഭൂതൃൻ, മൺമയിൽ എന്നിവ ബാലസാഹിത്യകൃതികളാണ്. അഞ്ചുകടലാസ് സിനിമയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ജനസാമാന്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ജീവിതാവിഷ്കരണങ്ങളാണ് കാരൂർ കഥകൾ. അത്തരം ജീവിതങ്ങളുടെ അതിവിപുലവും സൂക്ഷ്മവുമായ അനുഭവാവിഷ്കാരങ്ങൾ കാരൂരിന്റെ കഥകളെ ജീവസ്സുറ്റതാക്കുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാത്ത നിസ്സാരമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളും കഥാപാത്രങ്ങളും കാരൂരിന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോൾ മനോഹരമായ കഥാസന്ദർഭങ്ങളായും മറക്കാനാവാത്ത കഥാപാത്രങ്ങളായും രൂപം മാറുന്നു. സാധാരണമായതിൽ നിന്ന് അസാധാരണമായതിനെ കണ്ടെത്തുകയാണ് കാരൂർ ചെയ്യുന്നത്. ‘ഞാൻ കഥാകാരനായ കഥയിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ ഇക്കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. “നമ്മുടെ ചുറ്റിലും കാണുന്നതെന്തും കഥയ്ക്കുകൊള്ളാം. വിഭവങ്ങൾ സുലഭമായതുകൊണ്ടു മതിയാവില്ല. അതുപയോഗിച്ചു കറിവെയ്ക്കാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കണം.” അതെ, കഥയുടെ നളപാകം അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു എന്ന് ആ കഥകൾ തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സാധാരണക്കാരിലും സാധാരണക്കാരായ കഥാ

പാത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള-മരപ്പാവകൾ, അയാളുടെ അമ്മ, ഉരുപ്പാന്റെ കിണർ, ഇരുട്ടിൽ, ചെങ്കുത്താൻ, ലുബ്ധൻ, വില്പത്രം, മോതിരം എന്നിങ്ങനെ എത്രയെത്ര കഥകൾ, മലയാള കഥാസാഹിത്യത്തിലെ വിലപ്പെട്ട ഈടുവയ്പ്പുകൾ ഉായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

കാരുരിന്റെ അധ്യാപകകഥകളും പ്രസിദ്ധമാണ്. ഒരുപാടുകാലം അധ്യാപകനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് അധ്യാപക ജീവിതത്തിന്റെ വിപുലവും ഹൃദയസ്पर्ശിയുമായ ഒട്ടനേകം കഥകളെഴുതാൻ കഴിഞ്ഞു. മാലപ്പടക്കം, പൊതിച്ചോറ്, ഒരുരാത്രി, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി-കുറവലങ്ങാട്, കാൽചക്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അധ്യാപകകഥകൾ അന്നത്തെ അൽപശമ്പളക്കാരായ അധ്യാപകരുടെ നിസ്സഹായ ജീവിതത്തിന്റെ കഥപറയുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങളിലെ പ്രേമത്തിന്റെ അഥവാ കാമത്തിന്റെ നിറം ചാലിച്ചെഴുതിയ ധാരാളം കഥകളും കാരുർ കഥാലോകത്തിൽ വേറിട്ടൊരു സ്വരം കേൾപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പൂവമ്പഴം, മരപ്പാവകൾ, മുതലായി മന:ശാസ്ത്രപരമായ വിശകലന സാധ്യതകൾ കൂടിയുള്ളവയാണ് അത്തരം കഥകൾ. സ്ത്രീ-പുരുഷപ്രേമത്തിലെ തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കഥയാണ് മോതിരം എന്നു പറയാം.

സാമ്പ്രദായിക പ്രണയകഥകളിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി, ഒരു പക്ഷേ കേരളീയ സമൂഹം ഒരുകാലത്തും അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു പ്രണയത്തിന്റെ കഥയാണ് മോതിരം പറയുന്നത്. മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള പ്രണയത്തിനകത്തേക്ക് ജാതിയും മതവും ലിംഗവും പ്രായവും എല്ലാം വലിച്ചിഴച്ച് വേട്ടയാടുകയും തല്ലിക്കൊല്ലുകയുമൊക്കെ ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹം തന്നെയാണ് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നത് എന്ന് അനുദിനം തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ-ഈയൊരവസ്ഥയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ കാരുരിന്റെ മോതിരം മലയാള കഥാസാഹിത്യത്തിലെ ധീരമായ ശ്രമം തന്നെയെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. പ്രണയത്തിനു ജാതിയോ, മതമോ, പ്രായമോ ഒന്നും പ്രശ്നമല്ലെന്നു ഒരിക്കൽ കൂടി നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു

കഥയാണിത്. വാർധക്യത്തിന്റെ വിവശതയിൽപ്പെട്ട രണ്ടുപേർ-കുഞ്ഞിക്കാവം കുഞ്ചുനായരും തമ്മിലുള്ള തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ കഥയാണ് മോതിരം. അമ്പാടി മനയ്ക്കലെ തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടെ വിധവയാണ് കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ. തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടെ രണ്ടുവേളിയിൽക്കുശേഷമുള്ള ഒരു സംബന്ധമായിരുന്നു കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയുമായി. ദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ പിറന്ന കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ സൗന്ദര്യം കണ്ടാണ് പ്രതാപിയായ തുപ്പൻ നമ്പൂതിരി അവരുമായി സംബന്ധം കൂടുന്നത്. നേരത്തേ തന്നെ അവർ വിധവയുമാകുന്നു. അമ്പാടിമനയ്ക്കലെ ആനക്കാരനായിരുന്നു കുഞ്ചുനായർ. അയാളുടെ ഭാര്യയും മരിച്ചിട്ട് ഒരു വർഷമോ മറ്റോ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ജീവിത സാധാരണത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട രണ്ടുപേരുടെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു ബന്ധത്തെ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ലാതെത്തന്നെ മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിക്കുകയാണിതിൽ.

‘കുഞ്ചുവമ്മാവൻ എഴുപത്തിനാലാം പിറന്നാൾ ദിവസമാണ് മരിച്ചത്. അനായാസമായ മരണം, മക്കളും മരുമക്കളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിറന്നാൾ സദ്യയുണ്ണാൻ കൂടിയിരുന്നു.’ എന്നിങ്ങനെയാണ് കഥയാരംഭിക്കുന്നത്. പിന്നീട് രണ്ടുപേരുടെയും കുടുംബ പശ്ചാത്തലം വിവരിക്കുകയും അവർക്കിടയിൽ സ്വാഭാവികമായി വളർന്നു വന്ന പരസ്പരസ്നേഹത്തെ അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ തുറന്നുകാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. നാടകീയ സംഘർഷമോ അതിഭാവുകത്വമോ ഇല്ലാതെ സരളവും സൗമ്യവുമായ ആഖ്യാനം ഒട്ടും പ്രകടനപരതയില്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനും കഥയുടെ വികാസത്തിനും യോജിച്ചതരത്തിലുള്ള ധ്വനിസാന്ദ്രമായ സംഭാഷണശൈലിയാണിതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാലിന് അൽപം സ്വാധീനക്കുറവുള്ള കുഞ്ചുനായരെ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ ഇടക്കിടെ സന്ദർശിക്കുകയും വരുമ്പോഴൊക്കെ അയാൾക്കായി എന്തെങ്കിലും കരുതുകയും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് മുറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് അവർ അയാൾക്കായി വെറ്റില പാക്കുചതച്ചുകൊടുക്കുന്നു. കാലിൽ കുഴമ്പുപുരട്ടി തടവുന്നു. ഇങ്ങനെ തന്നോടു സ്നേഹം കാണിക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ കൈവിരലിൽ തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ മുദ്രയായി

അയാളുടെ കയ്യിൽക്കിടന്ന മോതിരം അണിയിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തെ കാരൂർ ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. “കുഞ്ചുനായർ തന്റെ മോതിരമൂരി ആ വിധവയുടെ അണിവിരലിൽ അണിയിച്ചു. അയാളുടെ പരുക്കൻ കൈപിടിച്ച് കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ തന്റെ മൃദുവായ മുഖത്തമർത്തി, മോതിരത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടവർ പറഞ്ഞു- ‘എ നിക്ക് പാകമോ!’”

ആ മോതിരം തനിക്കു പാകമോ എന്ന അവരുടെ ചോദ്യം തീർത്തും അർത്ഥവത്താണ്. കാരണം അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കോ അവർ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിനോ പാകമാകാത്ത ഒരുബന്ധമാണതെന്ന സൂചനകൂടി ഇവിടെയുണ്ട്. മാത്രമല്ല ‘മോതിരം’ എല്ലാ കാലത്തും അനശ്വരപ്രണയത്തിന്റെ പ്രതീകമായി തിളങ്ങുന്ന ഒന്നാണ്. കാളിദാസ ശാകുന്തളത്തിലെ മുദ്രമോതിരം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ-! ഏതായാലും കുഞ്ചുനായരുടെ എഴുപത്തിനാലാം പിറന്നാൾ ദിവസം അയാൾ മരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞിക്കാവും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. മരിച്ച ദുഃഖം അൽപമൊന്നു തണുത്തപ്പോൾ വീട്ടുകാർ മോതിരമന്വേഷിക്കുന്നു. അത് എവിടെയും കാണാത്ത അവർ പലതും ചിന്തിക്കുന്നു. മോതിരത്തോടു ചേർത്ത് കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ പേരുപറഞ്ഞാൽ മഹാപാപമുണ്ട് എന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. മുറ്റത്തോ പറമ്പിലോ മറ്റോ നോക്കാം. കണ്ടില്ലെങ്കിൽ മിണ്ടണ്ട എന്ന തീരുമാനത്തിലാണ് അവസാനമവർ എത്തിച്ചേരുന്നത്. കാരൂരിന്റെ കഥപറച്ചിലിന്റെ കയ്യടക്കം വിളിച്ചോതുന്ന ഒരു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കഥയായി മോതിരം മാറുന്നു. സാധാരണഗതിയിൽ വൈകാരികമാക്കാവുന്ന കഥാന്ത്യത്തെ മറ്റൊരു തലത്തിലേക്ക് വഴി തിരിച്ചു വിടുന്നു. മരണത്തെപ്പറ്റിയോ കുഞ്ഞിക്കാവിന്റെ ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചോ പറയാതെ മോതിരത്തെ ഭൗതികവസ്തുവായി മാത്രം കാണുന്നവരുടെ കണ്ണിലൂടെ ബാഹ്യ ലോകത്തിന്റെ പൊള്ളയായ കാഴ്ചയിലൂടെ കഥ അവസാനിക്കുന്നു.

ഡബിൾ ആക്ട്

കെ. സരസ്വതിയമ്മ

1919 ഏപ്രിൽ 4ന് തിരുവനന്തപുരത്തിനടുത്തുള്ള കുന്നപ്പുഴയിൽ ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക കുടുംബമായ കിഴക്കേവീട്ടിൽ തറവാട്ടിലാണ് കെ. സരസ്വതിയമ്മ ജനിച്ചത്. 1938-ൽ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ വന്ന 'സീതാഭവന'മാണ് ആദ്യകൃതി. 1942 മുതൽ തുടർച്ചയായി എഴുതുകയും അവതൃക്കളുടെ അവസാനത്തോടെ പെട്ടെന്നുവർ എഴുത്ത് നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീയ്ക്ക് ഇന്നും എഴുത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുരുഷനുതുല്യമായ അവസ്ഥ ഇല്ലെന്നിരിക്കെ അന്നത്തെ സാമൂഹികാന്തരീക്ഷം അവരെ എഴുത്തുനിർത്താൻ നിർബന്ധിതയാക്കുകയായിരുന്നു. ഒട്ടേറെ പ്രതിസന്ധികളെയും അപവാദങ്ങളെയും മറികടന്നുകൊണ്ടാണവർ എഴുത്തിലും ജീവിതത്തിലും മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഒരു ജോലി നേടുകയും സ്വന്തമായി വീട് പണിയിച്ച് അവിവാഹിതയായി ജീവിതം തുടരുകയും ചെയ്തു. പുരുഷന്മാരോടടുങ്ങിയിരുന്ന സൗഹാർദ്ദങ്ങളും ഇടപെടലുകളും പല അപവാദങ്ങൾക്കും കാരണമായി. സ്വന്തം ബന്ധുക്കളുടെ അടിക്കടി ഉണ്ടായ മരണങ്ങൾ തീർത്തും ഒറ്റപ്പെടുത്തി. ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനകാലത്ത് എല്ലാറ്റിൽ നിന്നും അകന്ന് ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങി കൂടുകയായിരുന്നു. 1958-ൽ എഴുതിയ ഉമ്മയാണ് അവരുടെ അവസാന രചന. 1975 ഡിസംബർ 26ന് അന്തരിച്ചു.

പ്രധാനകൃതികൾ

ചോലമരങ്ങൾ, പെൺബുദ്ധി, രമണി, സ്ത്രീജന്മം, ഇടിവെട്ടുതൈലം, ബഹുമാനപ്പെട്ട അമ്മ, കുലമഹിമ, ഡബിൾ ആക്ട്, പൊന്നുകുടം, കീഴ്ജീവനക്കാരി, കലാമന്ദിരം, വിവാഹസമ്മാനം മുതലായവ.

ഡബിൾ ആക്ട്

മലയാളചെറുകഥയിൽ ആദ്യമായി സ്ത്രീയുടെ ശക്തമായ സ്വരം കേൾപ്പിക്കുന്ന കഥാകാരിയാണ് കെ. സരസ്വതിയമ്മ. പെൺകഥയുടെ എഴുത്തിടങ്ങൾ വികസിച്ചുവരുന്നത് ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനത്തിന്റെയും കെ. സരസ്വതിയമ്മയുടെയുമൊക്കെ കഥകളിലൂടെയാണ്. സ്ത്രീയുടെ എഴുത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒട്ടേറെ വിലക്കുകളും പ്രതിബന്ധങ്ങളുമൊക്കെ തരണം ചെയ്ത് വന്ന അനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം തന്റെ 'ആത്മകഥയ്ക്കൊരാമുഖ'ത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. സൗമ്യമായ സ്വരമായിരുന്നു അന്തർജ്ജനത്തിന്റെതെങ്കിൽ കുറച്ചുകൂടി പരുഷവും ശക്തവുമായ സ്വരമാണ് സരസ്വതിയമ്മയുടേത്. പെണ്മയുടെ അനുഭവലോകങ്ങളെ മുഖ്യപ്രമേയമാക്കി അവതരിപ്പിച്ച ആദ്യ കഥാകാരിയും അവരാണ്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെയും പെണ്ണെഴുത്തിന്റെയുമൊക്കെ കാലത്തിനുമുമ്പ്, സ്ത്രീയുടെ സ്വത്വത്തെയും സംഘർഷങ്ങളെയുമൊക്കെ അതിന്റെ തനിമയോടെ അടയാളപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു അവർ. സ്ത്രീവിമോചനത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുകയും സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങളിലെ പുരുഷസമീപനങ്ങൾക്കുനേരെ നിശിതമായ വിമർശനങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയുമൊക്കെ ചെയ്തതിനാൽ ഒരു പുരുഷവിദ്വേഷിയായാണ് അവർ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ പല കഥകളിലും അവരുടെ നിശിതമായ വിമർശനങ്ങൾക്ക് സ്ത്രീകളും വിധേയരാവുന്നുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട അമ്മ, ഡബിൾ ആക്ട് എന്നിങ്ങനെയുള്ള കഥകൾ ഉദാഹരണം. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ രമണൻ ബദലായി രമണി എന്ന കഥയെഴുതി. അതിൽ ചന്ദ്രികയുടെ പക്ഷത്തുനിന്ന് കഥാകാരി സംസാരിക്കുന്നു.

1930കളിലെ കാമ്പസ് ജീവിതത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു കഥയാണ് ഡബിൾ ആക്ട്. സീത, സുധീരൻ നായർ എന്നീ വിദ്യാർത്ഥികൾ തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദവും അതിനോട് ചില അധ്യാപകർ കാണിക്കുന്ന അസഹിഷ്ണുതാപരമായ നിലപാടുകളും വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് കഥ മുന്നോട്ടു പോകുന്നത്.

സീതയുടെ സുഹൃത്തുക്കളായ സൗദാമിനി, സൈനബ മുതലായ വിദ്യാർത്ഥിനികളും മിസ് വാസന്തീ നായർ എന്ന അധ്യാപികയും മറ്റു അപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളും കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു കോളേജ് കാമ്പസിന്റെ കപട സദാചാരനിഷ്ഠയിൽ പൊരുതിമുട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യദാഹിയായ ഒരു കഥാപാത്രമാണ് സീത. പെൺകുട്ടികൾ കോളേജുകളിൽ പഠിക്കാൻ വരുന്നത് ഭർത്താക്കന്മാരെ നേടിയെടുക്കാനാണെന്ന പൊതുബോധത്തിനെതിരെ വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ടും പോരാടുകയാണവൾ. അന്ധമായ അനുസരണമാണ് സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര എന്ന ധാരണയെ തകിടമറിക്കുകയും എല്ലാ കാര്യത്തിലും സ്വന്തമായ അഭിപ്രായം വെച്ചു പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്ര വ്യക്തിയായാണ് സീത അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

തങ്ങൾക്കു കിട്ടാത്തതു മറ്റുള്ളവർക്കും കിട്ടരുതെന്ന വാശിയിൽ ജീവിക്കുന്ന മിസ്. വാസന്തീനായരപ്പോലുള്ള സ്ത്രീകളാണ് സ്ത്രീയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുക്കൾ എന്ന് സീതയിലൂടെ കഥാകാരി പറയുന്നുണ്ട്. സീതയുടെ കൂട്ടുകാരി സൗദാമിനിയുടെ വാക്കുകളിൽ അത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാവുന്നു. “ചീത്ത പറയുകയല്ലാതെ ഈ പെൺസാറന്മാർ ഒരു ഗുണവും ചെയ്തില്ല. ആണുങ്ങൾക്കെന്തെല്ലാം കുറ്റമുണ്ടെങ്കിലും ഒരു മേന്മയുണ്ട്. അല്പത്തരം കുറയും. സ്വവർഗ്ഗക്കാരിലൊരാളോട് ഒരു സ്ത്രീ പ്രത്യേക പ്രതിപത്തികാണിച്ചാൽ മാത്രമേ അവർക്കസൂയ ജ്വലിക്കുകയുള്ളൂ. നുണപറച്ചിലും കേൾക്കലും, പഠിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ഇവിടുത്തെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ ജോലി.” പുരുഷവിദ്വേഷി എന്ന ലേബൽ സരസ്വതിയമ്മയ്ക്കൊട്ടും യോജിക്കുകയില്ലെന്ന് ഈ സന്ദർഭം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ സ്ത്രീവിദ്വേഷിയുമല്ല. മുഖം നോക്കാതെ സാമൂഹ്യവിമർശനം നടത്തുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ രീതി എന്നു വ്യക്തം. പറയാനുള്ള കാര്യം വളരെ പരുഷമായിതന്നെ പറയുന്ന രീതിയാണവർക്ക്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കാല്പനികത തൊട്ടുതീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത രചനകളാണധികവും. പുരുഷന്റെ പൊള്ള

യായ ഉൽക്കർഷബോധത്തെ ആക്രമിക്കുന്ന അതേ കരുത്തോടെ സ്ത്രീകളുടെ അല്പത്തെയും ആക്രമിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം.

സൗഹൃദത്തിന്റെ ഭാവതലങ്ങൾ പ്രകാശിതമാവുന്ന നിരവധി സന്ദർഭങ്ങൾ സരസ്വതിയമ്മയുടെ കഥകളിലുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദങ്ങളും സ്ത്രീ-പുരുഷ സൗഹൃദങ്ങളും അവയിൽ കാണാം. സീതയും സുധീരൻ നായരും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദത്തിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങൾ പറയുന്ന കഥകൂടിയാണ് ഡബിൾ ആക്ട്. അവരുടെ സൗഹൃദം ഉൾക്കൊള്ളാൻ അധ്യാപികയായ മിസ്. വാസന്തിനായർ തയ്യാറാവുന്നില്ല. അവർ സീതയെ താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. സീത തന്റെ പിന്നാലെ നടന്നു ശല്യപ്പെടുത്തുകയാണെന്ന് സുധീരൻനായർ പരാതിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അവർ പറയുന്നു. അവർ കളവു പറയുകയാണെന്നാണ് സീത കരുതിയത്. എന്നാൽ, വാസന്തിനായർ തന്നെ ശാസിച്ചതിനെപ്പറ്റി സുധീരൻ നായരോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ, സീതയെപ്പറ്റി പരാതിപ്പെടുകയല്ല, അവളെ അവരുടെ ദേഷ്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് താൻ ചെയ്തതെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ നിലപാട്. സീതയ്ക്ക് കാര്യങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായി വരികയായിരുന്നു. ടീച്ചറുടെ ശകാരത്തിനു പിന്നിലെ പ്രേരണ അയാൾതന്നെയാണെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്നതോടെ അയാളുടെ ഇരട്ടത്താപ്പ് വ്യക്തമാവുന്നു. എന്തായാലും സുധീരൻനായരുമായുള്ള സൗഹൃദം പ്രേമമായി വളരാൻ സീത അനുവദിക്കുന്നില്ല. പരസ്പരം ബഹുമാനമുള്ളവരെ പ്രേമിക്കരുത് എന്നാണവളുടെ അഭിപ്രായം. പ്രേമിച്ചാൽ ക്രമേണ മതിപ്പു നഷ്ടമാകും എന്നവൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരെല്ലാം വിവാഹം കഴിക്കാനും കഴിയില്ലല്ലോ - താനും സുധിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ കൂട്ടുകാരിയായ സൗദാമിനിയോട് പറയുന്നതിങ്ങനെയാണ്. “ആളുകളുടെ ഈ സംശയം കാരണം ഞാൻ നല്ലപോലൊരു ആത്മപരിശോധന നടത്തിനോക്കി. സുധിയോട് എനിക്കുള്ള സ്നേഹത്തിൽ മൂക്കാലും വാത്സല്യമാണ്. ബാക്കി വെറും സൗഹൃദവും. പ്രേമിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരത്ഭുത സൃഷ്ടിയാണ് ഞാൻ എന്നെനിക്കു തോന്നാറുണ്ട്. അല്ലെങ്കിലും സ്ത്രീപുരുഷ

ന്മാർ തമ്മിലുള്ള മൈത്രി, മൈത്രിയ്ക്കപ്പുറം കടക്കാതിരിക്കാൻ സ്ത്രീക്കു പലപ്പോഴും സ്വഭാവീകമായി സാധിക്കുമെന്നാണു് വിശ്വാസം. തീരെ കുറവാണ് അതിനു കഴിയുന്ന പുരുഷന്മാർ. ആപൽബോധം അടിയിൽ കിടക്കുന്ന തായിരിക്കണം സ്ത്രീയുടെ ഈ മെച്ചത്തിന്റെ കാരണം". ഇങ്ങനെ സീതയുടെയും കുട്ടികാരികളുടെയും സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയും മറ്റും കഥ പുരോഗമിക്കുന്നു.

പിന്നീട്, കോളേജ് കാലഘട്ടം അവസാനിച്ച് ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞുള്ള സംഭവഗതിയാണ് പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു സിനിമ തീയറ്ററിൽവെച്ച് സീത സൗദാമിനിയെ കാണുകയും, അവളിൽനിന്ന് സുധീരൻ നായർ വിവാഹിതനായ വിവരം അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നെ കിട്ടാൻ സീത തപസ്സു ചെയ്യുകയായിരുന്നുവെന്നാണ് അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നും സീതയെ നിരാശപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതിൽ ദുഃഖമുണ്ടെന്നും അയാൾ പലരോടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ സീത പറയുന്നു - 'അതൊക്കെ എന്ത് സൂത്രമാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ആളുകളുടെ മുമ്പിൽ അവരുടെ ബോധ്യത്തിന് ഒരു വേഷം. സ്വന്തം അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് സ്വകാര്യമായി മറ്റൊരു വേഷം. പണ്ടേ തുടങ്ങിയതാണ് ഈ ഡബിൾ ആക്ട്. ഒരു പക്ഷേ, ലോകത്തിൽ വിജയകരമായി ജീവിക്കുന്നവർക്കെല്ലാമുള്ള ഒരു തന്ത്രമായിരിക്കാമിത്". സ്ത്രീയ്ക്ക് ജീവിക്കാൻ ഒരു ലൈംഗിക പങ്കാളി കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നുള്ള വ്യവസ്ഥാപിതമായ ധാരണയ്ക്കെതിരായിരുന്നു സീത. കഥാകാരിയ്ക്കും ഇതേ അഭിപ്രായം തന്നെയായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് അവരുടെ ജീവിതം തന്നെ തെളിയിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ചിലപ്പോഴൊക്കെ ലോകത്തുള്ള കാഴ്ചകൾ കാണാൻ വേണ്ടി തന്റെ ആദർശങ്ങൾ വിവാഹപീഠത്തിൽ ബലി കഴിച്ചാലെന്തെന്ന് സീത ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഭർത്താവിന്റെ ആവശ്യം അതിൽക്കവിഞ്ഞറിയാനും മാത്രം തന്നിലെ സ്ത്രീത്വം വളർന്നിട്ടില്ലെന്നും ഇനി വളരുന്ന ലക്ഷണമില്ലെന്നും കൂടി സീത സ്വയം തിരിച്ചറിയുന്നു. പരമ്പരാഗതമായ സ്ത്രീ സങ്കല്പങ്ങളെ കാറ്റിൽ പറത്തിക്കളയുകയാണ് സരസ്വതിയമ്മയുടെ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ. വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരും ഉദ്യോഗസ്ഥകളും സൗന്ദര്യത്തെക്കാളും

ബുദ്ധിക്കു സ്ഥാനം നൽകുന്നവരും വിവാഹം വേണ്ടെന്ന് വെച്ച് ജീവിക്കുന്നവരും. അങ്ങനെ സ്വതന്ത്രരായി ജീവിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ അവരുടെ രചനകളിൽ കാണാം. ആശയപ്രചരണം ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന തുറന്നുപറച്ചിലുകളാണ് മിക്ക കഥകളും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കാല്പനികതയുടെ നിറം പിടിപ്പിക്കലുകൾ അവിടെ കാണില്ല. എന്നാൽ നഷ്ടപ്രണയത്തിന്റെ ഗൃഹാതുരത അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്ന ചോലമരങ്ങൾ പോലുള്ള കഥകളും ഇടയ്ക്ക് കാണാം. സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധങ്ങളും അതിനകത്തെ സംഘർഷങ്ങളുമാണ് അവരുടെ കഥകളിൽ നിറഞ്ഞ് നിന്നിരുന്നത് എന്ന് കാണാം. “ജീവിത പ്രതിഭാസങ്ങളെ വിശേഷിച്ചും സ്ത്രീ-പുരുഷ ബന്ധത്തെ ഇത്രമാത്രം യുക്തിബദ്ധമായി ഒരു പക്ഷേ, നിർദ്വയമായി, അറുത്തു മുറിച്ച് അപഗ്രഥിക്കുന്ന കഥാകർത്തിയെ - കഥാകാരനെയും വേറെ കാണാനില്ല. ജീവിതത്തെ നോക്കി അലസമായി, നിസ്സംഗമായി ചിരിക്കാനുള്ള വാസന അവരിൽ വളർന്നു വരുന്നുണ്ട്” (എം. അച്യുതൻ - ചെറുകഥ - ഇന്നലെ ഇന്ന്) എന്ന അഭിപ്രായം എത്രയും അർത്ഥവത്താണ്. “പുരുഷന് ഏതു വിധത്തിലും ജീവിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട് അതിന് നേരെ മറിച്ചാണ് സ്ത്രീയുടെ കാര്യം” എന്ന കഥാകാരിയുടെ വാക്കുകൾ ഇന്നും പ്രസക്തമാണ്. സ്ത്രീയുടെ സർഗ്ഗാത്മകതയെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ വേണ്ടവിധം ഇന്നും നമ്മുടെ സമൂഹം വികസിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

രാച്ചിയമ്മ

ഉറുബ്

പൊന്നാനിക്കടുത്തുള്ള പള്ളിപ്പുറത്ത് 1915 ജൂണിൽ ആയിരുന്നു ഉറുബ് എന്ന പേരിൽ പിൽക്കാലത്ത് പ്രസിദ്ധനായ പി.സി.കുട്ടികൃഷ്ണന്റെ ജനനം. അച്ഛൻ കരുണാകരമേനോൻ അമ്മ പാറുക്കുട്ടിയമ്മ. അധ്യാപകൻ, കമ്പനി ഗുമസ്തൻ, കമ്പൗണ്ടർ, പത്രപ്രവർത്തകൻ എന്നിങ്ങനെ പല ജോലികളും ചെയ്തു. കോഴിക്കോട് ആകാശവാണിയിൽ സ്ക്രിപ്റ്റ് റൈറ്ററായും പ്രവർത്തിച്ചു. അവിടെ

വെച്ചാണ് 1952-ൽ ഉറുബ് എന്ന തുലികാനാമം സ്വീകരിക്കുന്നത്. 'തുറന്നിട്ട ജാലകം' എന്ന ചെറുകഥാ സമാഹാരത്തിന് 1950-ൽ മദിരാശി ഗവൺമെന്റിന്റെ സമ്മാനം ലഭിച്ചു. 1958-ൽ ഉമ്മാച്ചുവിന് നോവലിനുള്ള ആദ്യ സാഹിത്യഅക്കാദമി അവാർഡ് നേടി. 1960-ൽ സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും എന്ന നോവലിനും ലഭിച്ചു. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡണ്ടിന്റെ അവാർഡു ലഭിച്ച മലയാളചലച്ചിത്രമായ നീലക്കുയിലിന് തിരക്കഥയെഴുതിയതും ഉറുബായിരുന്നു. 1948-ൽ ഇ.ദേവകിയമ്മയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. 1979- ജൂലൈ-10 ന് അന്തരിച്ചു.

പ്രധാനകൃതികൾ

കഥകൾ

രാച്ചിയമ്മ, ഗോപാലൻനായരുടെ താടി, നനഞ്ഞ സായാഹ്നം, പൊന്നുതൂക്കുന്ന തുലാസ്, അച്ഛൻ മകൻ, വിത്തും മണ്ണും, വെളുത്തകുട്ടി, തേന്മുള്ളുകൾ, തുറന്നിട്ട ജാലകം മുതലായവ.

കൂടാതെ ധാരാളം മികച്ച നോവലുകളും മറ്റും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും, ഉമ്മാച്ചു എന്നീ നോവലുകൾ പ്രസിദ്ധമാണ്.

രാച്ചിയമ്മ

മലയാള കഥാസാഹിത്യത്തിലെ ഗൃഹനാഥനായാണ് ഉറുബ് അറിയപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യസ്നേഹവും കാരുണ്യവുമാണ് ഉറുബിന്റെ കഥകളുടെ മുഖമുദ്ര. മനുഷ്യ നന്മയിലധിഷ്ഠിതമല്ലാത്ത ഒരു കഥയും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടില്ല എന്നു തന്നെ പറയാം. രാച്ചിയമ്മയും അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു കഥയാണ്. 'മനുഷ്യനന്മയുടെ ഘനീഭൂതവൈഭവമായ രാച്ചിയമ്മ ഉറുബിന്റെ കഥനവൈഭവത്തിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രമാകുന്നു.'- (ഡോ: കല്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം). ആരും കണ്ടാൽ പേടിച്ചോടുന്ന രാച്ചിയമ്മയുടെ ബാഹ്യപ്രകൃതത്തിന്റെ വർണ്ണന നടത്തിയ കഥാകൃത്ത് അവളുടെ ആന്തരപ്രകൃതത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ നമ്മെക്കൂടി

വ്യാമുഗ്ധരാക്കുന്നുണ്ട്. ഉറുബിന്റെ കഥകളിൽവെച്ച് ശിൽപഘടനാ വൈഭവം കൊണ്ട് ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട കഥയും രാച്ചിയമ്മയാണ്. നീലഗിരിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ധാരാളം കഥകളിൽ ഒന്നാണിത്. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം നീലഗിരിയിലെത്തിയ ആഖ്യാതാവിന്റെ ഓർമ്മകളിൽ തെളിയുന്ന ഭൂതകാലവും രാച്ചിയമ്മയൊപ്പമുള്ള അനുഭവങ്ങളും കാലം പോകവേ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച മാറ്റങ്ങളുമാണ് കഥയിലെ ഉള്ളടക്കം. അസാധാരണ വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരു കഥാപാത്രമായി രാച്ചിയമ്മ കഥയിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. സ്ത്രീയും പ്രകൃതിയും ഒന്നായിത്തീരുന്ന കഥനവൈഭവം ഈ കഥയിൽ ഉറുബ് കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു.

ആരെയും കൂസാതെ തന്റേടത്തോടെ ഒറ്റയ്ക്ക് ജീവിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീയാണ് രാച്ചിയമ്മ. കരുത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപമായിരുന്ന അവരിലെ സ്ത്രീത്വവും ഒരത്ഭുതമായിരുന്നു. കഥയിലെ ആഖ്യാതാവിനെ പലനിലയ്ക്കും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു അവർ. മരണത്തിന്റെ മുൻപിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തിയ അനുഭവം അയാൾക്കുണ്ടായി. വസൂരി രോഗം വന്നപ്പോൾ അവരാണ് സ്വന്തം ആരോഗ്യം പോലും നോക്കാതെ അയാളെ പരിചരിച്ചത്. തന്റെ മരിച്ചുപോയ സഹോദരന്റെ സ്ഥാനമാണ് അവർ അയാൾക്കുനൽകിയത്. ആഖ്യാതാവിന് രാച്ചിയമ്മയോട് തോന്നിയ അഭിനിവേശത്തെ അവർ നിഷേധിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരിക്കലും വഴിപിഴയ്ക്കില്ലെന്ന് കാവിലെ മഞ്ഞൾപ്രസാദം തൊട്ട് അമ്മയോട് സത്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു രാച്ചിയമ്മ. ദേവിയായി, കാളിയായി അയാളുടെ മുന്നിൽ വരാദായിനിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു രാച്ചിയമ്മ. അയാൾ നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ച് വന്ന് പതിനൊന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടും നീലഗിരിയിലെത്തുമ്പോഴും രാച്ചിയമ്മ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും അവർ തന്റെ മനസ്സ് മാറ്റിയിരുന്നു. മഞ്ഞൾ പ്രസാദം മാച്ച്ച്ചു കളഞ്ഞ് അയാൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു അവർ. തന്റെ സ്വന്തം അയാളുടെ മകളുടെ പേരിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ മാറ്റത്തിന്റെ കാരണമായി അവർ പറയുന്നത്- “നമ്മൾ മനുഷ്യരല്ലേ, മണ്ണു

കൊണ്ടുണ്ടാക്കിതല്ലല്ലോ?” എന്നാണ്. ‘ഒരു കരിങ്കൽക്കുന്ന് പ്രസവിച്ചെറിഞ്ഞ പോലെ തോന്നിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയുടെ മനസ്സ് എത്രയോ ആർദ്രമായിരുന്നു എന്നാണിവിടെ വ്യക്തമാവുന്നത്. രാച്ചിയമ്മയുടെ പ്രണയത്തിന്റെ ഒരു തീജ്വാല അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണ് അയാൾ തിരിച്ച് പോകുന്നത്. ഇങ്ങനെ അമ്മയായും സഹോദരിയായും കാമുകിയായുമൊക്കെ രൂപം മാറുന്ന സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഭിന്നഭാവങ്ങൾ രാച്ചിയമ്മയിലൂടെ പ്രകാശിതമാവുന്നു. പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നായിത്തീരുന്ന ഒരു ചിത്രമാണ് രാച്ചിയമ്മയിലൂടെ കഥാകൃത്ത് നൽകുന്നത്. വന്യമായ പ്രകൃതിയുടെ സൗന്ദര്യം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണയാൾ തിരിച്ചുപോകുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ വന്യസൗന്ദര്യത്തോടാണ് രാച്ചിയമ്മയ്ക്കേറെ സാദൃശ്യം. ഒരു കരിങ്കൽ പ്രതിമ പോലെയുള്ള രാച്ചിയമ്മ കാട്ടുചെടികൾ വകഞ്ഞുമാറ്റി വരികയും പോവുകയും ചെയ്യാറുള്ളതയാൾ ഓർക്കുന്നു. അവളുടെ കറുത്തു നീണ്ട വിരൽത്തുമ്പുകൾക്ക് അമ്പിളിതുമ്പുകളോടാണ് സാദൃശ്യം. പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങൾ അയാളിൽ രാച്ചിയമ്മയുടെ ഓർമ്മകളുണർത്തുന്നു. ദാരികന്റെ ചോര കുടിച്ചലരുന്ന കാളിയായും ചിലപ്പോൾ രാച്ചിയമ്മ മാറുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ഭിന്നഭാവങ്ങൾ-ആർദ്രതയുടെ, സ്നേഹത്തിന്റെ, സഹാനുഭൂതിയുടെ, കരുതലിന്റെ, പ്രണയത്തിന്റെ എന്നതുപോലെ ശക്തിയുടെയും സംഹാരത്തിന്റെയും ദേവതയായി ഉറഞ്ഞു തുള്ളാനും അവൾക്കു കഴിയും. രാച്ചിയമ്മയുടെ ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ച നന്മയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രകാശം അനുഭവിച്ചതിനാലാവാം തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഈ ലോകം മുഴുവൻ പ്രകാശമാർന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നുന്നു. മനസ്സുകൾ മാറുമ്പോഴാണ് പ്രകൃതിയും മാറുന്നത്. ഇരുട്ടിൽ നിന്നും വെളിച്ചത്തിലേക്കു വരുന്ന മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയുമാണിതിൽ ഒരുപോലെ പ്രകാശിതമാവുന്നത്.

ചോദ്യങ്ങൾ

1. മോതിരം എന്ന കഥ പങ്കുവെക്കുന്ന വ്യത്യസ്തമായ ഭാവതലത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമാക്കുക.
2. സാധാരണമനുഷ്യന്റെ മനോവികാരങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടുന്നതിൽ കാരൂരി നുള്ള സാമർത്ഥ്യം മോതിരം എന്ന കഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിക്കുക.
3. മോതിരം എന്ന കഥയ്ക്ക് ഒരാസ്വാദനം എഴുതുക.
4. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള മൈത്രി മൈത്രിയ്ക്കപ്പുറം കടക്കാതിരിക്കാൻ സ്ത്രീയ്ക്കു പലപ്പോഴും സ്വാഭാവികമായി സാധിക്കുമെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. തീരെ കുറവാണ് അതിനു കഴിയുന്ന പുരുഷന്മാർ - സീതയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തോടുള്ള നിങ്ങളുടെ പ്രതികരണം വിശദമാക്കുക.
5. ഡബിൾ ആക്ട് എന്ന പേര് ഈ കഥയ്ക്ക് എത്രമാത്രം യോജിക്കുന്നുണ്ട് - പരിശോധിക്കുക.
6. ഒരു സ്വതന്ത്രസ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ സീത എന്ന കഥാപാത്രത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ കഥാകാരി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ - ചർച്ചചെയ്യുക.
7. നമ്മൾ മനുഷ്യരല്ലേ? മണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതല്ലല്ലോ? ഈ വാക്കുകളിൽ രാച്ചിയമ്മയെന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം പ്രകടമാക്കാൻ എത്രത്തോളം സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചർച്ചചെയ്യുക.
8. പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നായിത്തീരുന്ന ഒരു ചിത്രം രാച്ചിയമ്മയിലൂടെ വ്യക്തമാവുന്നതെങ്ങിനെ?
9. സ്ത്രീ സൗന്ദര്യത്തിന് ഒരു പുതിയ മാനം നൽകാൻ രാച്ചിയമ്മ എന്ന കഥയിലൂടെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ-? വ്യക്തമാക്കുക.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. എം.അച്യുതൻ, ചെറുകഥ, ഇന്നലെ, ഇന്ന്, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2007.
2. എം.പി.പോൾ-ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം
3. ഡോ: എം.എം.ബഷീർ, മലയാള ചെറുകഥാ സാഹിത്യചരിത്രം.
4. ഡോ: കെ.കെ.ശിവദാസ് (എഡി.), പെൺകഥയുടെ വർത്തമാനം, ശിഖ ഗ്രന്ഥവേദി, കൊണ്ടോട്ടി. 2013.
5. കെ.എസ്. രവീകുമാർ, കഥയുടെ വാർഷിക വലയങ്ങൾ, എസ്.പി.സി.എസ്, കോട്ടയം, 2015.
6. കെ.എസ്.രവീകുമാർ, കഥയും ഭാവുകത്വപരിണാമവും.,
7. വി.ആർ.സുധീഷ്, ഒറ്റക്കതാപഠനങ്ങൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2011.
8. കെ.പി.അപ്പൻ, കഥ ആഖ്യാനവും അനുഭവസത്തയും, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം. 1999.
9. കാരൂർ, തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകൾ - 1, 2, എസ്.പി.സി.എസ്, കോട്ടയം, 2017.

മൊഡ്യൂൾ -4

ഉള്ളൂരൂക്കം

എൻ.പി. മുഹമ്മദ്

കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ കുണ്ടുങ്ങലിൽ 1929 ജൂലൈ-1 ന് എൻ.പി.അബു വിന്റെയും ഇമ്പിച്ചി പാത്തുമ്മബിയുടെയും മകനായി ജനിച്ചു. കോഴിക്കോട് ഭവന നിർമ്മാണ സഹകരണസംഘം സെക്രട്ടറി, കേരള കൗമുദി റസിഡന്റ് എഡിറ്റർ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി നിർവ്വാഹക സമിതി അംഗം, കേരള സംഗീതനാടക അക്കാദമി ഭരണസമിതി അംഗം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിഡന്റ് എന്നീ നിലകളിലും പ്രവർത്തിച്ചു. കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, ലളിതാംബിക അന്തർജനം അവാർഡ്, സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത് അവാർഡ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധ പുരസ്കാരങ്ങൾ ലഭിച്ചു. 2003-ജനുവരി 3 ന് അന്തരിച്ചു.

കൃതികൾ

കഥകൾ

പ്രസിഡന്റിന്റെ ആദ്യത്തെ മരണം, നല്ലവരുടെ ലോകം, തൊപ്പിയും തട്ടവും, മെഴുകുതിരികൾ, പുകക്കുഴലും സരസ്വതിയും, അവർ നാലുപേർ, നാവുമുറിഞ്ഞ കിളി, കളിപ്പാനീസ്, മന്ദഹാസത്തിന്റെ മൗനരോദനം തുടങ്ങിയവ

നോവൽ

എണ്ണപ്പാടം, മരം, ഹിരണ്യകശിപു, അറബിപൊന്ന്, (എം.ടി.യുമൊത്ത്), പിന്നെയും എണ്ണപ്പാടം, ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണ്, തുടങ്ങിയവ.

ഉള്ളൂരൂക്കം

മുസ്ലീം സമുദായത്തിനകത്തെ ജീവിതാവിഷ്കരണത്തിൽ ബഷീറിനെ പിന്തുടർന്ന എഴുത്തുകാരനാണ് എൻ.പി.മുഹമ്മദ്. ബഷീറിനെപോലെത്തന്നെ

മുസ്ലീം ഗാർഹിക ജീവിതത്തെ ലളിതമായും നർമ്മമധുരമായും ചിത്രീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പ്രത്യേകിച്ചും മുസ്ലീം സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ ഉള്ളൂരുക്കൾ ആവിഷ്കരിച്ച കഥാകാരനാണ് എൻ.പി. രോഗം, വാർദ്ധക്യം, അന്യവൽക്കരണം എന്നീ പ്രമേയങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഒരു കഥയാണ് ഉള്ളൂരുക്കം. കുഷ്ഠരോഗം ഒരു മാറാവ്യാധിയായിരുന്ന സമയത്ത് അത് കുടുംബത്തിലും വ്യക്തികളിലുമുണ്ടാക്കിയ ഭിന്ന പ്രതികരണങ്ങൾ ഒരു കുട്ടിയുടെ കണ്ണിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണിതിൽ. കുട്ടിമോൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ കാണുന്ന ജീവിത കാഴ്ചകളായാണ് കഥ വികസിക്കുന്നത്. “കര്യാത്തനും പശുക്കിടാവും തൊടിയിൽ മേയുന്നത് കണ്ടപ്പോഴാണ് ഒരമ്പപ്പയ്യനെ കിട്ടാനുള്ളപുതി കുട്ടിമോൻ പെട്ടെന്നുണ്ടായത്”- എന്ന വാക്യത്തോടെയാണ് കഥയാരംഭിക്കുന്നത്. ഒരു കുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കമായ കാഴ്ചകളിലൂടെയാണ് വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളൂലയ്ക്കുന്ന കഥാതന്തു വിലേയ്ക്ക് കഥാകൃത്ത് നടന്നുകയറുന്നത്. പ്ലാവിലകൊണ്ട് അമ്പപ്പയ്യനെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിരുന്നത് പെങ്ങളായ പാത്തുവാണ്. പാത്തുവിനെ കാണാൻ ഉമ്മയുടെ അടുത്തു ചെല്ലുന്ന അവനോട് ‘അടങ്ങി പാത്തിരുന്നോ!’ എന്നു പറയുമ്പോൾ അവൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്നു. പുറത്തെ കാഴ്ചകളിലേക്കു വൻ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുകയാണ്. വീടിനുവെളിയിൽ പുളിമാവിന്റെ അടുത്ത് നാലുപാടും ഓലകൊണ്ടുമാറച്ച, ഒറ്റവാതിലുള്ള ഒരു കുടിൽ. അതിൽ മുത്താപ്പയും അമ്മായിയും കഴിയുന്നു. അങ്ങോട്ടുപോകാൻ പാടില്ലെന്ന വിലക്കുണ്ട്. പോയാൽ കാലൊടിച്ചുകളയും. അവൻ മാത്രമല്ല ഉമ്മയോ പാത്തുവോ ആരും പോകാറില്ല. ഒരു പണിയുമില്ലാത്ത അമ്മായി തന്റെ വെള്ളാരങ്കണ്ണുമായി മുത്താപ്പയെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. കുഷ്ഠരോഗത്തിന്റെ അറപ്പുള്ളവാക്കുന്ന കാഴ്ചകളിലേക്ക് കുട്ടി ചെന്നെത്തുന്നു. “കുട്ടിലിന്റെ ചോട്ടിൽ കറപിടിച്ച കോളാമ്പി, കോളാമ്പിയിൽ ഒരുപാട് തുണിക്കണ്ടങ്ങൾ. തുണിക്കണ്ടങ്ങളിൽ ചോരപ്പാടുകൾ, അതിനുചുറ്റും ആർക്കുന്ന മണിയനീച്ചകൾ.”

പാത്തുവിനെ കാണാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് അമ്മായിയെക്കൊണ്ട് പത്മിനെ ഉണ്ടാക്കിക്കാൻ പ്ലാവിലകൾ അവരുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിൽക്കുമ്പോഴാണ് “കുത്തച്ചീ....” എന്നൊരു വിളി കേൾക്കുന്നതും അമ്മായിയും മുത്താപ്പയും ഒപ്പം ഞെട്ടുന്നതും. ഉണ്ടാക്കിയ കാളകളെയൊക്കെ ഉമ്മ വലിച്ചു കീറിക്കളഞ്ഞു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ അമ്മായിയും മുത്താപ്പയും. എന്തിനാണ് ഉമ്മ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നത് എന്ന് കുട്ടിയ്ക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അവനെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോവുമ്പോൾ പറങ്കിമാവിൻ ചുവട്ടിൽ നിന്നും പാഞ്ഞുവരുന്ന പാത്തുവിനും കിട്ടുന്നു അടി. ബാല്യത്തിന്റെ കൗതുകങ്ങൾ ഒരുവശത്തും ജീവിതത്തിന്റെ പരുക്കൻ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ മറുവശത്തും കൊണ്ടുവന്നു നിർത്തുന്നതിൽ കഥാകാരനുള്ള മികവ് അന്യാധ്യം തന്നെയാണ്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സത്യജിത് റായുടെ പഥേർ പാഞ്ചാലി എന്ന ലോക പ്രശസ്ത സിനിമയിലെ ചില ദൃശ്യങ്ങളുടെ ഒരു വിദൂര ഛായ കാണാൻ കഴിയുന്നു. കുടിലിൽ പോയതിന് കുട്ടികളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഉമ്മയുടെ ക്രൂരതയല്ല നാം കാണുന്നത് സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ മനുഷ്യരെ എന്തെല്ലാമാക്കി തീർക്കുന്നു എന്ന നിസ്സഹായാവസ്ഥയാണ്. “ചവങ്ങൾക്ക് വെച്ചുവിളമ്പണം... ഒരാൾതൂണയുണ്ടോ ഇവിടെ... മുപ്പർക്ക് കോഴിക്കോട്ട് ബഹു കോശി... ഇവിടെ ഒരുത്തിയുണ്ടെന്നു നോട്ടമില്ല... ഒരു മുത്താപ്പം അമ്മായി... ഒരുത്തിക്കും ഇമ്മാതിരി വിധി കൊടുക്കല്ലേ പടച്ചോനേ... ഈ സൂക്കേട് കൊടുക്കല്ലേ റബ്ബേ... ന്റെ മക്കളെ കാക്കണേ തമ്പുരാനേ...” എന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ ആ സ്ത്രീയുടെ ഉള്ളുരുക്കം നാമറിയുന്നു. പാത്തുവിന്റെ സ്വപ്നത്തിലെ ഉറുകിവിഴുന്ന മനുഷ്യന്റെ കണ്ണ് മുത്താപ്പയുടേതാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുമ്പോഴും രോഗം ഇളം മനസ്സുകളിൽ വരുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ആഘാതം എത്രമാത്രമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു.

പിന്നീട് ഉമ്മ എഴുത്തെഴുതുന്നതും ബാപ്പ കാറിൽ വന്ന് നേരെ മുറിയിൽ കയറി ഉമ്മയുമായി വഴക്കിടുന്നതും പിന്നെ വാതിൽ തുറന്ന് മുത്താപ്പയുടെ കുടിലിലേക്ക് പോകുന്നതും മുത്താപ്പയെ കാറിൽ കയറ്റി ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകു

നതുമൊക്കെ അവൻ കാണുന്നു. ബാപ്പ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കാത്തതിലാണ് അവൻ സങ്കടം. അന്നാദ്യമായി, മൂത്താപ്പയെ അവൻ നന്നായി കാണുകയാണ്. ‘മഞ്ചാടി കുരു പോലുള്ള തടിച്ച ചെവിക്കുറ്റികൾ. കാക്കകൊത്തിയ കശുമാങ്ങപോലുള്ള മുക്ക്... കാലിൽ തുണിച്ചുറ്റിപ്പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനു മീതെ ഈച്ചക്കൂട്ടം...” ഒരുകാലത്ത് മരണത്തേക്കാൾ ഭയാനകമായി കണ്ടിരുന്ന ഈ രോഗത്തിന്റെ ജുഗുപ്സയുളവാക്കുന്ന അവസ്ഥ കഥാകൃത്ത് വരച്ചിടുന്നു. ശരിയായ ചികിത്സയില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് ഇത്തരം രോഗികൾ കടുത്ത ഒറ്റപ്പെടൽ തന്നെയാണ് അനുഭവിച്ചിരുന്നത്. ശരീരത്തിൽ നിന്ന് അംഗങ്ങൾ അഴുകി വീണുപോകുന്ന, വ്രണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ അവസ്ഥയിൽ സാമൂഹികമായ ഒറ്റപ്പെടൽ കൂടിയാവുമ്പോൾ ഇവരുടെ ജീവിതം നരകതുല്യമാവുന്നു. കുട്ടിയുടെ വാക്കുകളിലൂടെ മാത്രമാണ് നാം മൂത്താപ്പയെ അറിയുന്നത്. പക്ഷേ, ആശുപത്രിയിലേക്ക് പോകുന്ന സമയത്ത് അയാൾ പറയുന്ന ഒരാഗ്രഹം സാധിക്കാതെ പോകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഉള്ളുലഞ്ഞു പോകുന്നു.

“ഈ സൂക്കേട് പരക്കോ അബു....

പരക്കൂല, ഇദ് ആ സുഖക്കേടല്ല.

നാല് ഒരു പുതി.

ഏ ?

ഞാൻ കുട്ടിമോന്റെ തലേല് ഒന്ന് കൈവെച്ചാട്ടെ....

ഉമ്മ പറഞ്ഞത് പതുകെ കരഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു: ‘വേണ്ട ക്കാ’. പിന്നെ മൂത്താപ്പ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.” ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും മൂത്താപ്പയ്ക്കെന്താണ് എന്നുമാത്രം കുട്ടിയ്ക്കറിയില്ല. ഈ രോഗത്തെ ആളുകൾ എത്രമാത്രം ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതാണ് ഉമ്മയുടെ പെരുമാറ്റം. രോഗത്തിനുള്ള നല്ല ചികിത്സ കൊണ്ടു മാത്രമല്ല സാമൂഹികമായ ബോധവൽക്കരണം കൊണ്ടുകൂടിയാണ് കുഷ്ഠരോഗം ഇന്ന് അത്ര ഭീതിദമല്ലാതായി തീർന്നത്. സാഹിത്യവും സിനിമയും പോലുള്ള

മാധ്യമങ്ങളൊക്കെ ഇതിന്റെ ബോധവൽക്കരണത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം നാടകരൂപത്തിലും പിന്നീട് സിനിമയുമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട അശ്വമേധം പോലുള്ള രചനകൾ സമൂഹത്തെ വലിയതോതിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒട്ടുചെടി

സി.വി.ശ്രീരാമൻ

മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖ ചെറുകഥാകൃത്തും നോവലിസ്റ്റുമാണ് സി.വി.ശ്രീരാമൻ 1931-ഫെബ്രുവരി 7 ന് കുന്നംകുളത്ത് ജനനം. അഭയാർത്ഥികളെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്ന വകുപ്പിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. 2007 ഒക്ടോബർ 10 ന് മരണം. കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, കേരള സംസ്ഥാന ചലച്ചിത്ര അവാർഡ് (വാസ്തുഹാര), രാഷ്ട്രപതിയുടെ സുവർണ്ണ മയൂരം (ചിദംബരം) എന്നിവ ലഭിച്ചു. പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ കഥകളിൽ അവതരിപ്പിച്ചു.

കൃതികൾ

വാസ്തുഹാര, ഇരിക്കപിണ്ഡം, ചിദംബരം, അനായാസേന മരണം, ക്ഷുരസൂധാര, സുനിമാ. ഒട്ടുചെടി, റയിൽവേ പാളങ്ങൾ

മലയാള ചെറുകഥയുടെ ആധുനികഘട്ടത്തിന്റെ ഉച്ചാവസ്ഥയിൽ എഴുതാനാരംഭിച്ച ഒരു കഥാകൃത്താണ് സി.വി.ശ്രീരാമൻ. പക്ഷേ, ആധുനികതകൊണ്ടുവന്ന സങ്കീർണ്ണതയും ദുർഗ്രഹതയും മറ്റു രചനാപരമായ പരീക്ഷണങ്ങളുമൊന്നുമില്ലാതെ ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തമായ അനുഭവലോകങ്ങളെ സത്യസന്ധമായും ഋജുവുമായി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മലയാളകഥയിൽ പുതിയൊരു ഭാവുകത്വം സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു. സി.വി.ശ്രീരാമൻ 'വാസ്തുഹാര' എന്ന കഥയോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം സഹൃദയ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളെല്ലാംതന്നെ വേറിട്ടൊരു ശബ്ദം കേൾപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അഭയാർത്ഥി ജീവിതവിഷ്കാരം നടത്തുന്ന വാസ്തുവാര, ഒട്ടുചെടി മുതലായ രചനകളാണ് കൂടുതൽ

തീക്ഷ്ണമായ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ ആഖ്യാനങ്ങളാൽ സമ്പന്നമായ രചനകൾ എന്നുകാണാം. ജോലിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അഭയാർത്ഥി ജീവിതത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചകൾ കാണാനിടയായതും വിദൂരസ്ഥമായ പ്രദേശങ്ങളിലെ വൈവിധ്യമാർന്ന മനുഷ്യാവസ്ഥകൾ അനുഭവിച്ചറിയാൻ ഇടയാക്കിയതും ആ കഥാപ്രപഞ്ചത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് കാണാം. ഒട്ടുചെടി എന്നകഥ അത്തരത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ ഒരഭയാർത്ഥി ജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ്.

ഇന്ത്യാവിഭജനത്തിന്റെ ഫലമായി പാക്കിസ്ഥാന്റെ ഭാഗമായി മാറിയ കിഴക്കൻ ബംഗാളിൽ നിന്നും (ഇപ്പോഴത്തെ ബംഗ്ലാദേശ്) പശ്ചിമബംഗാളിലെത്തിയ അഭയാർത്ഥികളെ പുനരധിവസിപ്പിക്കാൻ നിയുക്തനായ മലയാളിയായ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ് കഥയിലെ ആഖ്യാതാവ്. വിഭജനത്തിനിരയായി എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ അലിവുള്ള ആളായിരുന്നു അയാൾ. ഭാര്യയും ഭർത്താവുമടങ്ങുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്ക് ആന്തമാൻ-നിക്കോബാർ ദ്വീപുകളിൽ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതി നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. വിഭജനത്തിൽ ഭർത്താവിനെ നഷ്ടപ്പെട്ട് രണ്ട് പെൺമക്കളുമായി അഭയാർത്ഥി ക്യാമ്പിലെത്തിയ ഒരു സ്ത്രീ സഹായത്തിനായി നിരന്തരം അയാളെ തേടിവരുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അയാൾ തീർത്തും നിസ്സഹായനായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ ഒരു പോംവഴി കണ്ടെത്തി. അവളെപ്പോലെത്തന്നെ, ഭാര്യനഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പുരുഷനും തന്റെ കുട്ടികളുമായി അവിടെ സഹായത്തിനായി വന്നിരുന്നു. നിയമം കണക്കിലെടുക്കാതെ തന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്റെ എതിർപ്പ് അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളെയും ഒന്നാക്കി ആൻഡമാനിലേക്കയക്കാൻ അയാൾ സന്നദ്ധനായി. ക്യാമ്പിൽ വച്ചുതന്നെ അവർ ഇണങ്ങിക്കഴിയുന്ന കാഴ്ച അയാൾ കണ്ടു. അവരെ അൻഡമാനിലേക്കയച്ച് അയാൾ സംതൃപ്തനാവുന്നു. കുറേ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ദ്വീപുകൾ സന്ദർശിക്കാനെത്തിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ ഓർമ്മകളിലൂടെ ഈ കഥയൊക്കെ ഓർത്തെടുക്കുകയാണ്. അവിടെ വച്ചയാൾ താൻ ഒന്നാക്കിയ ആ കുടുംബത്തെ കാണുന്നു. കാർഷികവൃത്തിയിലൂടെ ഒരുവിധം സമ്പന്നമായ കുടുംബം നല്ലരീതി

യിൽ ജീവിക്കുന്നത് അയാളെ സന്തോഷവാനാക്കുന്നു. പോകുമ്പോൾ ഒരു പേക്കോലമായിരുന്ന ആ സ്ത്രീ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു സുന്ദരിയായി മാറിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നന്നായി സൽക്കരിച്ച് അയാളെ യാത്രയാക്കാനായി ഭർത്താവ് കൂടെ വന്ന സമയത്ത് ഒരു കാര്യം കൂടി അയാളെ അറിയിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ആദ്യ ഭർത്താവ് എങ്ങനെയോ തേടിപ്പിടിച്ച് അവളെ കാണാൻ വന്നതും അവൾ അയാളെ കാണാൻ വിസമ്മതിച്ചതുമായ വസ്തുതകൾ. ആദ്യ ഭർത്താവിനോട് യാതൊരു വിരോധവും തോന്നാത്ത ഇപ്പോഴത്തെ ഭർത്താവ് ബിശ്വേശ്വർ ഗരാമിയോട് അവൾ പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണിത്. “എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ദുരിതം പിടിച്ച നാളുകളിൽ ദൈവം പോലെയുള്ള ആ മദ്രാസിബാബുവാണ് നമ്മെ കൂട്ടിയിണക്കിയത്. ഈ ജീവിതത്തിൽ എനിക്കി ബന്ധം മതി.” എത്രമാത്രം മാനസിക വേദനയും ധർമ്മസങ്കടവും അനുഭവിച്ചായിരിക്കും അവൾ അതു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവുക എന്നാണ് ആഖ്യാതാവായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചിന്തിക്കുന്നത്. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ അറിയാതെ നിറഞ്ഞുപോയി. ദുഃഖം കൊണ്ടുള്ള കണ്ണീരായിരുന്നില്ല അത്, താൻ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച ഒട്ടുചെടിയുടെ വീറിനെകുറിച്ചോർത്തുള്ള ആനന്ദാശ്രുക്കളായിരുന്നു. ഒട്ടുചെടി എന്ന ശീർഷകം ഈ കഥയുടെ മർമ്മത്തെയാണ് സ്പർശിക്കുന്നത്. സ്വാഭാവികമായി വളരുന്ന ചെടികളേക്കാൾ ഒട്ടുചെടികൾക്ക് പലപ്പോഴും ഓജസ്സും ഫലസമൃദ്ധിയും കൂടും. താനിണക്കി ചേർത്ത ആ ബന്ധത്തിന്റെ ഇഴയടുപ്പം കണ്ട് വിസ്മയഭരിതനാവുകയാണ് ആഖ്യാതാവ്. “മനുഷ്യജീവികളെ നിങ്ങൾക്ക് വ്യാഖ്യാനിക്കാം പക്ഷേ, മനുഷ്യജീവിതത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവില്ല.” എന്ന ദാസ്ഗുപതബാബുവിന്റെ നിരീക്ഷണം ഈ കഥയെ സംബന്ധിച്ച് സത്യമായി തീരുന്നു. സി.വി.ശ്രീരാമന്റെ കഥകളിൽ തെളിയുന്ന ജീവിതവീക്ഷണം തന്നെയാണിത് ആ വാക്യം മാറുന്നുണ്ട്.

ഖരെ ബായ്രെ

ഗീതാഹിരണ്യൻ

കൊട്ടാരക്കരയ്ക്കടുത്ത് കോട്ടവട്ടത്ത് 1958-ൽ ജനിച്ചു. ഗവൺമെന്റ് കോളേജ് അധ്യാപികയും കവിയും കഥാകൃത്തുമായിരുന്നു. ഗീതാപോറ്റി എന്ന പേരിലാണ് ആദ്യകാലത്ത് എഴുതിയിരുന്നത്. എഴുത്തുകാരനും കവിയുമായ ഹിരണ്യനായിരുന്നു ഭർത്താവ്. 2002-ൽ തന്റെ നാൽപ്പത്തിനാലാം വയസ്സിൽ ഗീതാഹിരണ്യൻ അന്തരിച്ചു. 1979-ൽ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ നടത്തിയ വിഷുപതിപ്പ് കഥാമത്സരത്തിൽ ദീർഘപാഠംഗൻ എന്ന കഥയ്ക്ക് പ്രോത്സാഹന സമ്മാനം ലഭിച്ചു. ഒറ്റസ്നാപ്പിൽ ഒതുക്കാനാവില്ല ഒരു ജന്മസത്യം എന്ന ആദ്യ കഥാസമാഹാരം 1999-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. അതിനിടയ്ക്കുള്ള നീണ്ട 20 വർഷങ്ങൾ അവർ എഴുത്തിൽ നിന്നും വിട്ടുനിന്നു. കുഞ്ചുപിള്ള സ്മാരക പുരസ്കാരം, അങ്കണം പുരസ്കാരം, ടി.പി.കിഷോർ പുരസ്കാരം, ജി.ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ജന്മാശതാബ്ദി പുരസ്കാരം എന്നിവ ലഭിച്ചു.

ചെറുകഥാ സമാഹാരങ്ങൾ

ഒറ്റസ്നാപ്പിൽ ഒതുക്കാനാവില്ല ഒരു ജന്മസത്യം, അസംഘടിത, ഗീതാഹിരണ്യന്റെ കഥകൾ

ലേഖനം

ഇനിയും വീടാത്ത ഹൃദയത്തിന്റെ കടം.

ഖരെ ബായ്രെ

കാലികമായ ജീവിതസന്ദർഭങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ച കഥാകാരിയായിരുന്നു ഗീതാഹിരണ്യൻ. പാരായണക്ഷമതയുള്ള രചനകളിലൂടെ മലയാള ചെറുകഥാലോകത്ത് കുറഞ്ഞകാലം കൊണ്ടുതന്നെ സ്വന്തമായ ഒരിടം നേടിയെടുത്തു. കഥാരചനയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാങ്കേതികത്വത്തിന്റെ

കെട്ടുപാടുകളിൽ നിന്നും മോചനം നേടിയ രചനകളായിരുന്നു അവരുടേത്. യാതൊരു ബഹളങ്ങളുമുണ്ടാക്കാത്ത ശാന്തമായ കലാപങ്ങളായിരുന്നു ആ രചനകൾ. പുറമെ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ നദിപോലെ തോന്നിക്കുമെങ്കിലും ആഴത്തിൽ മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ ഇരുണ്ട ചുഴികളെ വഹിക്കുന്ന കഥകളാണ് ഗീതാഹിരണ്യന്റേത്. സ്നേഹത്തിന്റെ പലതരം ഭാവമാറ്റങ്ങളാണ് ആ കഥകളുടെ ആധാരശ്രുതിയായിരിക്കുന്നത്. ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ അമ്മയുടെ ഒരുദിവസം, ഇരുട്ടിന്റെ ചിറകൊച്ചുകൾ, അസംഘടിത, വൈറ്റ് ഹൗസിന്റെ കഥ, കഥാവ്യസിനി, ചന്തിതൊഴുകൻ, വായനാദിനോസർ, ഏകാന്ത വ്യസനിതർ, കോമാളിനി, ഘര ബായ്രെ എന്നിങ്ങനെ വിപുലവും വൈവിധ്യവും ഒരു കഥാപ്രപഞ്ചം തന്നെ അവർ തീർത്തിട്ടുണ്ട്.

വിവരണത്തേക്കാൾ സംഭാഷണത്തിന് പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആഖ്യാനം, നാട്ടുഭാഷാലാളിത്യം കലർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള എഴുത്ത് രീതി, ജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ ലോകങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം, വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവളും സാഹിത്യവാസനയുള്ളവളുമായ സ്ത്രീയ്ക്ക് വികസിക്കാൻ കഴിയാത്ത സാഹചര്യങ്ങളുടെ സത്യസന്ധവും ധ്വനിസാന്ദ്രവുമായ അവതരണം, കാവ്യാത്മകത തുളുമ്പുന്ന ഭാഷ എന്നിങ്ങനെ ഗീതാഹിരണ്യൻ കഥകളുടെ സവിശേഷതകളെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കഥയാണ് ഘര ബായ്രെ. ഗീതാഹിരണ്യൻ തന്റെ കഥകൾക്കു കൊടുക്കുന്ന പേരുകൾ പോലും അവരുടെതു മാത്രമായ ഒരു സ്വത്വത്തെ പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് എന്ന് കാണാം. മലയാളിക്ക് അപരിചിതമായ ഒരു വാക്കാണ് ഈ കഥയുടെ തലക്കെട്ട്. ഒരു അടിക്കുറിപ്പിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മാത്രം നമുക്ക് മനസ്സിലാവുന്ന ഒന്ന് ഖര ബായ്രെ (വീട്ടിലും പുറത്തും). ഖര ബായ്രെ എന്ന പേരിൽ ബംഗാളി ഭാഷയിൽ രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ എഴുതിയ ആത്മകഥാപരമായ ഒരു കഥ അതേ പേരിൽ സത്യജിത് റോയ് സിനിമയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. Home and the World എന്ന പേരിൽ കഥയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനമുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ വിമോചനം അവരോടും അവരെ സ്നേഹിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരോടും എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്ന അന്വേഷണമായിരുന്നു അത്. സമൂഹ

ത്തിലെ മിക്ക സ്ത്രീകളെയും പോലെ ഭർത്താവിനെ അന്ധമായി ആരാധിക്കുന്ന ബിമല എന്ന ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ വാക്കായി “ഭർത്താവിന്റെ കാലിലെ പൊടി അവനെ ഉണർത്താതെ എടുക്കുന്നു” എന്നു പറയുന്നുണ്ട് അതിൽ.

ഈ കഥയിലും ഒരേസമയം രണ്ട് ലോകങ്ങളിൽ (അകത്തും പുറത്തും) രണ്ടു രീതിയിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു വീട്ടമ്മയുടെ കഥയാണ് കഥാകാരി പറയുന്നത്. പേരു പറയാതെ വീട്ടമ്മ എന്നു തന്നെയാണ് അവരെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. “ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പ് ഇരുമ്പുപാളികൾ ചേർത്തടച്ച് ഗേറ്റിനപ്പുറം താൻ പുറത്താക്കിയത് ഇഷ്ടങ്ങളുടെ ഒരു രാജ്യത്തെയാണെന്ന് വീട്ടമ്മയ്ക്കു തോന്നി. തിരിച്ചു പിടിയ്ക്കുവാനോ ഉറക്കെ വ്യസനിക്കുവാനോ സാധിക്കാത്ത ഒരു രാജ്യനഷ്ടം.” എന്നാരംഭിക്കുന്ന കഥ ഇരമ്പുന്ന ഒരു കടലിനെ ഒരു തുള്ളിയും പുറത്തുകാണിക്കാതെ ഉള്ളിലടക്കുന്ന ഒരു വീട്ടമ്മയെ കാണിച്ചുതരുന്നു. തന്റെ തായ ഒരു സ്വകാര്യ രാജ്യത്തിന്റെ നഷ്ടം ആരോട് പറയാനാണ്? അങ്ങിനെ ഒരു രാജ്യം ഉള്ളതു തന്നെ അറിയുന്നവരല്ല ആരും, പിന്നയല്ലേ അതിന്റെ നഷ്ടം? എന്നാണ് അവൾ ചിന്തിക്കുന്നത്. തന്റെ ഒരു കൂട്ടുകാരിയുടെ അടുത്തേയ്ക്കെന്ന വ്യാജേന കാമുകന്റെ അടുത്തുപോയി വന്നതായിരുന്നു വീട്ടമ്മ. അവളുടെ സ്നേഹം തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ അവൾ കണ്ടെത്തിയ മറ്റൊരു ലോകം. പക്ഷേ, അതും വഞ്ചനയുടെ ഒരു ലോകമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അതിനെ നിരസിക്കാനോ തിരിച്ചുപിടിക്കാനോ ആവാതെ വിഷമവൃത്തത്തിൽപ്പെട്ടു പോവുന്ന നിസ്സഹായയാണവൾ. അവരുടെ ധർമ്മസങ്കടങ്ങൾക്ക് ഒരു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ആ വീട്ടിൽ ആരെയാണ് താൻ സമീപിക്കേണ്ടത്-തന്റെ എട്ടുവയസ്സുള്ള മകനയോ അതോ ടി.വി.സിനിമകളുടെ അടിമയായിട്ടുള്ള അവരുടെ സഹോദരീപുത്രിയേയോ-അതുമല്ല-തനിക്കൊരു മനസ്സുണ്ടെന്നും സ്നേഹവും ലാളനയും കൊതിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയമുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത എൻജിനീയറായ ഭർത്താവിനെയോ എന്നിങ്ങനെ അവളുടെ ചിന്തകൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു. വീട്ടമ്മയുടെ ദുരന്ത

ത്തിന് അദ്ദേഹവും രേഖപ്പെടുത്താത്ത ഒരു കാരണമാണ് എന്ന് കഥാകാരി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

വീട്ടമ്മയൊഴിച്ചുള്ള ആ മൂന്നുപേർ അവരവരുടെതായ ലോകങ്ങളിൽ മാത്രം ജീവിയ്ക്കുന്നു. എട്ടുവയസ്സായ മകൻ, അമ്മ പുറത്തേക്കുപോയപ്പോൾ തന്നെ കൊണ്ടുപോകാത്തതിലുള്ള ഈർഷ്യ മുഴുവൻ അവരോട് തീർക്കുകയാണ്. അവരുടെ നാത്തുന്റെ മകളായ പെൺകുട്ടിയും അവരുടെ ഭർത്താവും വളരെ താല്പര്യപൂർവ്വം കാണുന്ന ബംഗാളി സിനിമയിലേക്ക് അവരുടെ ശ്രദ്ധപോകുന്നു. ഖരെ ബായ്രെ എന്ന് സിനിമയുടെ പേര് കേട്ടപ്പോൾ അവർ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു പോയി. ‘വല്ലാത്തൊരു പേര്? ‘ന്താ ഇതിന്റെ ഒരു അർത്ഥം?’ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഭർത്താവാണ് ഉത്തരം നൽകിയത്-‘വീട്ടിലും പുറത്തും’. ബംഗാളി സിനിമയുടെ അർത്ഥമൊന്നും അവൾക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ലെങ്കിലും അതിലെ നായിക കൂർത്ത അഗ്രങ്ങളുള്ള വെള്ളി ചെരിപ്പിട്ട് വധുവായി ഭർത്തുവീട്ടിലേക്കു മന്ദം മന്ദം വരുന്ന രംഗം അവർ സാകുതം വീക്ഷിക്കുന്നു. ആ കൂർത്ത അഗ്രങ്ങളുള്ള ചെരിപ്പ് വരാനിരിക്കുന്ന ചതിക്കുഴികളുടെ സൂചനയാകാമെന്നവർ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പ് താൻ ഗേറ്റച്ചുതും ഇഷ്ടങ്ങളുടെ രാജ്യം പുറത്തായതും ഇനി അതിലേക്കും തിരിച്ചുപോവില്ലെന്ന സൂചനപോലെ താൻ സ്വർണ്ണനിറക്കുടകളുള്ള ചെരിപ്പ് ഷെഡിൽ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞതും വീട്ടമ്മ സമാന്തരമായി ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ സിനിമയും കഥയിലെ ജീവിതവും പലപ്പോഴും ചേർന്നു പോവുന്നതിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ കഥാകാരി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അതിലിടയ്ക്ക് വീട്ടമ്മയെ സിനിമകാണാൻ അനുവദിക്കാതെ മകൻ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവന് നാരങ്ങാവെള്ളം എടുക്കാനായി അടുക്കളയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ സിനിമയിലെ നടൻ എന്താണ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവുക എന്നോർക്കുകയാണ്. നാരങ്ങ മുറിക്കുമ്പോൾ തനിക്കറിയുന്ന ഭാഷയിൽ ഒരു ഡയലോഗ് സൃഷ്ടിച്ച് അത് ആരും കേൾക്കാതെ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.- “എന്റെ സ്നേഹം സ്വാഭാവിക വളർച്ച മുരടിപ്പിച്ച ഒരു കുളുൻ അരയാൽ പോലെ” - മൂന്ഗ്ലാസ്സ് നാരങ്ങാവെള്ളവുമായി അവൾ എത്തു

മ്പോഴെക്കും സിനിമ ഒരുപാട് ദൂരം പിന്നിട്ടിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യദാഹികൾ തലയെ റിഞ്ഞു പൊട്ടിച്ച ഒരു മദാമ്മയായിരുന്നു അപ്പോൾ സ്ക്രീനിൽ. ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യപോരാട്ടം കൂടി വിഷയമാകുന്ന ഒരു സിനിമയാണ് സത്യജിത് റോയുടെ ഖരെ ബായ്രെ

അവരെ അവിടെയിരുത്തി പൊറുപ്പിക്കാത്തമട്ടിൽ മകൻ വാശികൂടിക്കൂടി വന്നു. അമ്മ ഒരു കള്ളിയാണ് എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ മുഖംകൊണ്ട് ദേഹത്ത് കുത്താനും ഇടിക്കാനുമൊക്കെ തുടങ്ങി. ‘എന്തുനല്ല മണമാ അമ്മയ്ക്ക് എന്നു പറഞ്ഞ് പ്രലാണശക്തികൂടുതലുള്ള മകൻ മൂക്കു വിടർത്തിയപ്പോൾ അവർ പേടിച്ചുപോയി. അയാളുടെ ആഫ്ടർ ഷേവ് ലോഷന്റെ മണം തന്റെ ചർമ്മത്തിനു മേൽ അദ്യുശ്യമായ ഒരാവരണമായി പറ്റികിടപ്പുണ്ടാവുമോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു അവർക്ക്.

‘ഞാനിന്നു നമ്മുടെ ഹരിദാസിന്റെ വീട്ടിലും പോയി’- എന്നിങ്ങനെ താൻ കാമുകന്റെ വീട്ടിൽ പോയ കാര്യം ഭർത്താവിനോട് പറയുന്നുണ്ട്. താൻ ഒരു കള്ളി തന്നെയാണ് എന്നാൽ മകൻ പറയും പോലെ മുഴുക്കള്ളിയല്ല. അർദ്ധസത്യങ്ങൾ താൻ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ എന്നാണവർ തന്നോടുതന്നെ പറയുന്നത്. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ കള്ളം പറഞ്ഞ് താൻ നേടിയ ഒരു സ്വകാര്യ ലോകം തന്റെതല്ലെന്നും അത് മറ്റൊരാളുടെതാണെന്നും തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ അവർ തന്നോടുതന്നെ കലഹിക്കുകയാണ്. ഇനിമേൽ തന്റെ കാമുകനോടും പറയാൻ പോകുന്ന അസംഖ്യം നൂണുകൾ മെനയുന്നതിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പു നടത്തുന്ന വീട്ടമ്മയെ അവതരിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് കഥ അവസാനിക്കുന്നു.

തന്ത്രാഴ്

പ്രമോദ് രാമൻ

ചെറുകഥാകൃത്തും മാധ്യമ പ്രവർത്തകനുമായ പ്രമോദ് രാമൻ 1969-ൽ കാസർഗോഡ് ജില്ലയിലെ രാവണേശ്വരത്താണ് ജനിച്ചത്. കേരളപ്രസ് അക്കാദമി

യിൽ നിന്നും പഠനം കഴിഞ്ഞ് ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനായി ജോലി ആരംഭിച്ചു. ഏഷ്യാനെറ്റ്, ഇന്ത്യാവിഷൻ, മനോരമന്യൂസ് എന്നീ ചാനലുകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. 2009-ൽ ആദ്യ കഥ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ചെറുകഥാസമാഹാരങ്ങൾ രതിമാതാവിന്റെ പുത്രൻ, ദൃഷ്ടിച്ചാപേർ, മരണമാസ്. കുമാരനാശാന്റെ ജീവിതത്തെ ആസ്പദമാക്കി കെ.പി.കുമാരൻ സംവിധാനം ചെയ്ത 'കവി' എന്ന സിനിമയിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുർക്കോത്ത് കുമാരൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തെയാണ് ഇദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചത്. ആധുനികോത്തര മലയാള ചെറുകഥയിലെ വേറിട്ടതും ശക്തവുമായ ശബ്ദമാണ് പ്രമോദ് രാമന്റെത്. സമകാലിക ജീവിതത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ജീവസ്സുറ്റ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും വിജയിച്ച ഒരു കഥാകൃത്താണ് ഇദ്ദേഹം.

“സമകാലികതയുടെ ചോരപ്പുള്ളയലുകൾ പ്രമോദ് രാമന്റെ കഥകളിലുണ്ട്. വിട്ടു വീഴ്ചയ്ക്കു തയ്യാറല്ലാത്ത ധീരനായ ഒരു കഥാകൃത്തിന്റെ തീവ്രയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരങ്ങളാണ് ഈ കഥകൾ ഓരോ കഥയും ഒരു അടക്കിപ്പിടിച്ച് നിലവിളിയാണ്. ഈ നിലവിളികൾ ചേർത്തുവെയ്ക്കുമ്പോൾ സമകാലിക മലയാളകഥയുടെ തുടർസഞ്ചാരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുന്നു”.- എന്നിങ്ങനെ എം.മുകുന്ദൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് പ്രമോദ് രാമൻ കഥകൾക്ക് ഏറ്റവും യോജിക്കുന്നു.

തന്ത്രത്താഴ്

ഭയവും കരുണയും ജുഗുപ്സയും ഉളവാക്കുന്ന ഒരു കഥയാണ് തന്ത്രത്താഴ്. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനെ അത്ര ലളിതമായി നിർവ്വചിക്കാനാവില്ല എന്ന് ഈ കഥ ശക്തമായി നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ നിഗൂഢത സൂക്ഷിച്ച് സൂക്ഷിച്ച് വരുന്ന ഒരു രീതിയിൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിലും ഭയത്തിന്റെ നേർത്ത ചിരകടികേൾക്കുന്നു. അത് ജുഗുപ്സയിലൂടെ വളർന്ന് അവസാനം കരുണത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നു. വേലിതന്നെ വിളവ് തിന്നുന്ന, രക്ഷിതാവ് തന്നെ അന്തകനാവുന്ന കാലത്തിന്റെ വൈപരീത്യത്തെ നന്നായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടീ കഥ. പുരുഷൻ

തന്റെ വികലമായ ലൈംഗികകാമനയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം രക്തത്തിന്റെ പൊടിപ്പിനെ പോലും വ്യഭിചരിക്കുന്ന ക്രൂരമായ കാഴ്ച ഒരു ഞെട്ടലോടെയല്ലാതെ നമുക്ക് വായിക്കാൻ കഴിയില്ല. പുറംലോകത്തിന്റെ കരിമ്പടങ്ങളും നഖങ്ങളും ദ്രോഷകളും മാത്രമല്ല അവളെ ഭയപ്പെടുത്താനുള്ളത് വീടുകളിൽത്തന്നെ രക്ഷകന്റെ മുഖംമൂടി യണിഞ്ഞ പിശാചുക്കളുണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിസ്സഹായയാവുന്ന സാക്ഷിയെന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ നിശ്ശബ്ദമായ നിലവിളി കുറച്ചൊന്നുമല്ല നമ്മളെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നതാണ്. കഥ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞും വളരെ നേരത്തേക്ക് അതിന്റെ ആഘാതത്തിൽ നാം പെട്ടുപോകുന്നു. പ്രമോദ് രാമന്റെ സവിശേഷമായ കഥാഖ്യാനതന്ത്രം ആദ്യത്താം കഥയെ ജീവസ്സുറ്റതാക്കുന്നുണ്ട്.

“ഇരുളാൻ തുടങ്ങുന്ന ഭൂമിയെപ്പോലെ സാക്ഷിയെ പേടിക്കുന്ന മറ്റൊന്നില്ല. വഞ്ചനയുടെ മുഖമുള്ള ആരോ മുറ്റത്തുവന്നു നിൽക്കുന്ന പോലെ തോന്നും. “ എന്ന ആഖ്യാനത്തോടെയാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്. ചെറുപ്പം മുതൽ പെൺകുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് വീട്ടിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന പരിശീലനം എല്ലാറ്റിനെയും ഭയക്കാനുള്ളതാണല്ലോ? സാക്ഷിയും കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോൾ മുതൽ പുറത്തുള്ളതിനെയെല്ലാം ഭയക്കാനാണ് ശീലിക്കുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും അവളുടെ അമ്മയിൽ നിന്ന്. അവളുടെ അനുജൻ ശരൺ കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോൾ മുതൽ വീടിന്റെ മുൻവശത്തെ വാതിൽ എപ്പോഴും അടച്ചിടാൻ അമ്മ നിഷ്കർഷിക്കും. ആരെങ്കിലും വന്ന് ഒരു മിഠായി കൊടുത്താൽ അവൻ കൂടെ പോകും എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഭയം. സാക്ഷി വലുതായപ്പോൾ അവൾക്കും അതിൽ ആശങ്കയായി. മുൻവശത്തെ വാതിലും ജനലുകളും എപ്പോഴും അടച്ചിടാൻ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. വീട്ടുകടം തീർക്കാൻ അമ്മ ഗൾഫിൽ പോയതിനുശേഷം പിന്നെ 15 വയസ്സായ അവൾക്കാണ് കുടുംബത്തിന്റെ എല്ലാ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും. അതോടെ അവളുടെ പഠിത്തവും നിന്നു ഒമ്പതാം ക്ലാസ്സോടെ. ഗൾഫിൽ ഒരു കമ്പനിയിൽ സീപ്പർ ജോലിക്കുള്ള അവസരം വന്നപ്പോൾ അച്ഛനായിരുന്നു നിർബന്ധിച്ച് അമ്മയെ ജോലിയ്ക്ക് അയച്ചത്. കുട്ടികളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ് അമ്മ ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും “എന്താ അത്ര പൊടിപ്പി

“ഉള്ളതാണോ രണ്ടും? സാക്ഷിയിപ്പോ വലുതായില്ലേ?” എന്നു ന്യായം പറഞ്ഞ് അച്ഛൻ അമ്മയെ സമ്മതിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

അമ്മ പോയിട്ട് ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോകുന്നതിനു മുമ്പ് വീടിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിനായി അമ്മ അച്ഛനോട് പറഞ്ഞ് കടവങ്ങാട്ടു നിന്ന് ഒരു താഴ് വാങ്ങിപ്പിച്ചിരുന്നു. “പച്ചിരുമ്പിന്റെ ആ താഴ്വിടിച്ച് അമ്മ പറഞ്ഞു: ‘ഇതിന് ഒരുപ്പന്റെ ബലമുണ്ട് ഇതിന്റെ പേരാണ് തന്തത്താഴ്.’”

സ്കൂളിൽ പോയ ശരൺ രാത്രി എട്ടുമണിയായിട്ടും എത്താത്തതിന തുടർന്നാണ് കഥയിലെ സംഭവങ്ങൾ അരങ്ങേറുന്നത്. നഗരത്തിലെ സരിഗ ബാറിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന അച്ഛൻ വരാൻ പതിനൊന്നുമണി കഴിയും. ഈയവസരത്തിലാണ് ഇരുട്ടിനെ അങ്ങേയറ്റം പേടിയുള്ള സാക്ഷി തന്റെ അനുജനെത്തേടി ഇരുട്ടിലേക്കിറങ്ങുന്നത്. വിളക്കുകാലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൾ ഓടുകയായിരുന്നു. റേഷൻ കടയിൽ പോകാൻ അവനോട് പറഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അവൾ ആദ്യം അവിടെ പോയി നോക്കി എന്നാൽ കട പൂട്ടിയിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും കറന്റും പോയി. ഇരുട്ടിൽ അവൾ തന്നെ തന്നെ കണ്ടു പിടിക്കാൻ കൈനീട്ടി. പലപല ആളുകളുടെയും സംസാരങ്ങൾ അവളുടെ ചെവിയിലെത്തി. യാചകരും തൊഴിലാളികളും തമിഴരും ഹിന്ദിക്കാരുമൊക്കെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ട്. അനുജനെ കാണാതെ റേഷൻ കടയുള്ള കെട്ടിടത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നിൽക്കുകയാണ് സാക്ഷി. “താൻ ഈ അവസ്ഥയിൽ നിൽക്കുകയാണെന്ന് അറിയാതെ അച്ഛൻ ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ എന്നതും അവളെ സങ്കടപ്പെടുത്തി” എന്നാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കഥയിൽ പറയുന്നത്. ഭയത്താൽ ചുളിന്നിന്ന അവളെ തീപ്പെട്ടിക്കമ്പിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു ഓട്ടോ ഡ്രൈവർ കാണുന്നു. പരക്കൻ സ്വഭാവമാണെങ്കിലും അയാൾ അവളെ അച്ഛൻ ജോലി ചെയ്യുന്ന സരിഗ ബാറിൽ എത്തിക്കുന്നു. അയാൾ നേരിട്ടു തന്നെ വിവരം പറയാൻ അകത്തേക്കു പോകുന്നു. അനുജനെ അച്ഛൻ തന്നെ മേലാച്ചിറയിലുള്ള ബന്ധുവീട്ടിൽ അയച്ചതാണെന്നും അവളോട് പറയാൻ വിട്ടുപോയതാണെന്നും ഉള്ള വിവരവുമായാണയാൾ

വന്നത്. അച്ഛൻ ഉടനെ വന്നോളുമെന്നും അവളെ തിരിച്ച് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവിടാനുള്ള പണം നൽകിയെന്നും അയാൾ പറയുമ്പോൾ അതൊരു കുരുക്കാണ് തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയാണവൾ. ഓട്ടോക്കാരന്റെ ശകാരത്തിൽ അമർന്നിരുന്നുപോയ അവൾ വീടെത്തിയതും പിടിവിട്ട പുച്ചയെപ്പോലെ ഇറങ്ങി ഓടുകയായിരുന്നു.

“നീ ഒറ്റയ്ക്കല്ലേ... കുറച്ച് നേരത്തേ ഇറങ്ങി’ എന്നും പറഞ്ഞ് കയ്യിൽ പഴങ്ങളും അമ്മയുടെ പണയംവച്ച മാലയുമായി ആണ് അച്ഛൻ അന്ന് വന്നത്. അവളെ കട്ടിലിൽ പിടിച്ചിരുത്തി ആ മാല അവളുടെ കഴുത്തിലണിയിച്ചു. പക്ഷേ, കുഞ്ഞുനാൾ തൊട്ട് അച്ഛന്റെ മടിയിലിരിക്കാനുള്ള മോഹം അപ്പോഴും അവളിൽ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ‘സ്വർണ്ണ’മിട്ടപ്പോ നിന്റെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞതുപോലണ്ട്....’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടയാളുടെ കൈകൾ അവളുടെ ശരീരത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. തന്തയില്ലായ്മ കാണിക്കുന്ന അയാളുടെ വിരലുകൾ ഒരു ഭീമൻ ചിലന്തിയാണെന്നവൾക്കു തോന്നി. സൂചിക്കുത്തേറ്റ ചോരപ്പെപ്പതലിന്റെ തൊണ്ട പിളർന്ന കണ്ണുകളോടെ അവൾ അച്ഛനെ നോക്കി. അപ്പോൾ അയാളുടെ ഗളനാളത്തിൽ നിന്നും ഒരു നാവു മത്സ്യം വെളിയിൽ വന്ന് അവളുടെ ചെവിக்குഴയിലഴഞ്ഞു- “പേടിക്കേണ്ട. മുൻവശത്തെ വാതിൽ താഴിട്ടിട്ടുണ്ട്.” കൗമാരക്കാരിയായ സാക്ഷി മനസ്സിൽ കൊണ്ടു നടന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ, സുരക്ഷയുടെ ‘തന്തത്താഴ്’ ഉടഞ്ഞുചിതറി പോകുന്ന കാഴ്ചയാണിവിടെ. സുരക്ഷയ്ക്കായുള്ള ചങ്ങലകൾ തന്നെ വരിഞ്ഞ് ശ്വാസം മുട്ടിക്കുമ്പോൾ ഉടഞ്ഞില്ലാതാവുന്ന ജീവിതങ്ങൾ ഇന്നിന്റെ നേർക്കാഴ്ചകളായി നമ്മെ വേട്ടയാടുന്നു. പെൺകുഞ്ഞിന് വീടും സുരക്ഷിതമല്ലാതാകുമ്പോൾ പിന്നെ എവിടെയാണ് അവൾക്ക് രക്ഷ? എന്ന ചോദ്യം കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ ഈ കഥ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. ഭയക്കാനല്ല അവളെ ശീലിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നും എവിടെയാലും സ്വയം പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഊർജ്ജം ആയുധമാക്കാൻ അവളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും കൂടി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ടീ കഥ.

ചോദ്യങ്ങൾ

1. എൻ.പി.മുഹമ്മദിന്റെ കഥാകഥനവൈഭവം ഉള്ളൂരുക്കം എന്ന കഥയെ മുൻനിർത്തി വിശദമാക്കുക.
2. ഉള്ളൂരുക്കം എന്ന പേര് ഈ കഥയ്ക്ക് എത്രമാത്രം യോജിക്കുന്നു.-പരിശോധിക്കുക.
3. രോഗം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അന്യവൽക്കരണം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ഈ കഥ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ചർച്ചചെയ്യുക.
4. ഈ കഥയെ സംബന്ധിച്ച് ഒട്ടുചെടി എന്ന പേരിന്റെ സാംഗത്യം പരിശോധിക്കുക.
5. മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിൽ വേറിട്ടൊരു ശബ്ദം കേൾപ്പിച്ച കഥാകൃത്താണ് സി.വി.ശ്രീരാമൻ- വ്യക്തമാക്കുക.
6. തീക്ഷ്ണമായ ജീവിത മുഹൂർത്തങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ സി.വി.ശ്രീരാമനുള്ള ചാതുര്യം വിശദമാക്കുക.
7. ഖരെ ബായ്രെ എന്ന പേര് ആ കഥയ്ക്ക് നൽകിയതിന്റെ ഔചിത്യം പരിശോധിക്കുക.
8. സംഘർഷഭരിതമായ ഒരു സ്ത്രീജീവിതത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ഖരെ ബായ്രെ എത്രമാത്രം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിശോധിക്കുക.
9. 'ഇതിന് ഒരച്ഛന്റെ ബലമുണ്ട്. ഇതിന്റെ പേരാണ് തന്തത്താഴ്'- എന്നിങ്ങനെ കഥയുടെ തുടക്കത്തിൽ സൂരക്ഷിതത്വത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ചിഹ്നമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന താഴിന് കഥയുടെ അവസാനത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന അർത്ഥപരിണാമം വിശദമാക്കുക.

- 10 'തന്ത്രത്താഴ്' എന്ന കഥയെ സമകാലിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിലയിരുത്തുക.
11. പുറംലോകവും അകം ലോകവും എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുലോകങ്ങളെ വ്യവച്ഛേദിച്ചു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലും ഭയം എന്ന വികാരത്തെ ആദ്യന്തം കൊണ്ടു പോകുന്നതിലും കഥാകൃത്ത് കാണിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മപാടവം തന്ത്രത്താഴ് എന്ന കഥയെ മുൻനിർത്തി ചർച്ച ചെയ്യുക.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. എം. അച്യുതൻ, ചെറുകഥ- ഇന്നലെ, ഇന്ന്, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2007.
2. ഗീത ഹിരണ്യൻ, ഗീതഹിരണ്യന്റെ കഥകൾ, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2009.
3. പ്രിയ.വി.(എഡി.) ചെറുകഥ: എഴുത്തനുഭവവും വായനാനുഭവവും, ലിഖിതം ബുക്സ്, കണ്ണൂർ, 2015.
4. പ്രമോദ് രാമൻ, രതിമാതാവിന്റെ പുത്രൻ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2011.
5. പ്രമോദ് രാമൻ, ദൃഷ്ടിച്ചാവേർ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2014.

---

online Ref: - wikipeda. org, kavym.sugeyamblog.spot.com.